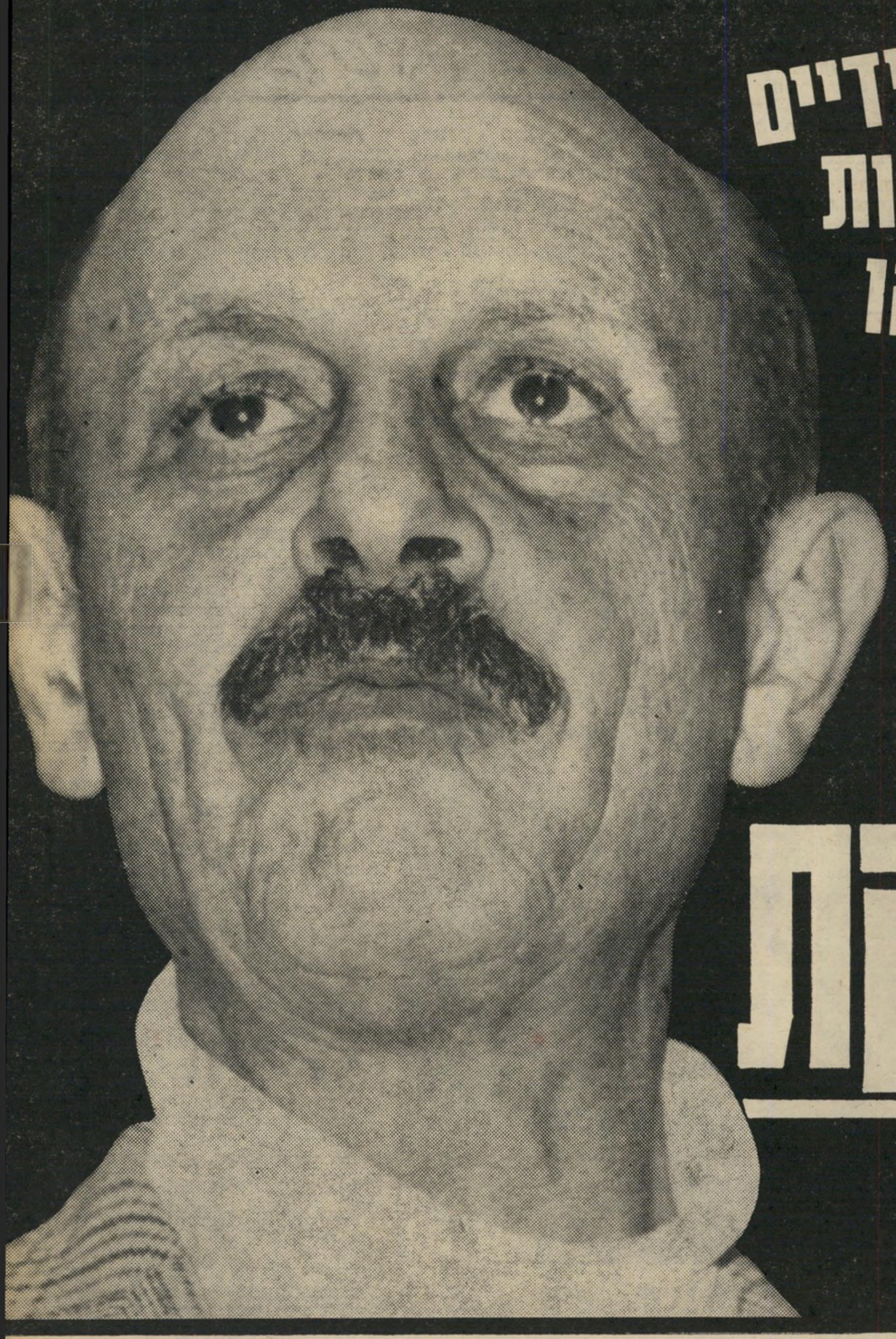
המחיר: 12.00 ל"י (כולל מ.ע.מ.) מספר 2107 י' שבט תשל"ח, 18.1.78 שנה

העולם הזה

תיגרות ידיים השמצות אישיות תוהו ובוהו

ד"ש מחפרקת

מאחרי הקלעים של הוועדה המדינית בירושלים

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03־243386. תא־דואר 136 • מען מברקי: „עולמפרס" • מודפס ב„הדפוס החדש" בע"מ, תל־אביב, רח' בן־אביגדור • הפצה: „גד" בע"מ • גלופות: צינקוגרפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • העורך: אני תבור • עורך תבנית: יוסי שנון • עורכת כיתוב: נורית יהודאי • ראש המינהלה: אברהם סימון • מח' המודעות: רפי זכרוני • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

קראו קודם.

לפעמים נדמה כי העולם הזה שוב אינו דרוש כדי למלא תפקיד מסויים שמילא במשך 28 השנים האחרונות: לשבור קונויות של השתקה.

נדמה כי תופעה זו שוב אינה קיימת בישראל של 1978, זכי היא שייכת לעידן אחר — העידן של דויד בן־גוריון ויורשיו. או היה קל להשתיק כל דבר. די היה לראש־הממשלה או לראשי מנגנון־החוש לכנס את עורכי העיתונים היומיים, להשביע אותם לגונן ידיעה כלשהי בשם „האינטרס הלאומי" או „ביטחון המדינה" — והדבר נעשה. לעיתים קרובות החליטו העורכים, במיקרים כאלה, להפעיל את הצנזורה הצבאית כדי לבצע את החלטתם — ובעיקר כדי לחסום את פיו של „השבועון המסויים", שמעולם לא השתתף בקשירת קשר כזה.

במצב כזה היה העולם הזה נכנס לפעולה, שובר את קשר־ההשתקה בדרך זו או אחרת. הצלחנו תמיד, במוקדם או במאוחר.

■ ■ ■

היסטוריה?

לאו דווקא. בשבוע שעבר קרה דבר, המזכיר בצורה חותכת ומחהימה כי עדיין ניתן לקיים בארץ קשר־השתקה, וכי עדיין שמור להעולם הזה תפקידו הישן: לשבור את הקשר.

הנה הסיפור:

קבוצה של אנשים, שנפגשו במשך השנים עם סעיד חמאמי, נציג אש"ף בלונדון, והזדעזעו לשמע הרצח הנתעב, החליטו לקיים ערב לזיכרו.

הם לא התכוונו לאזכרה, גם לא להספד. הם רצו פשוט להיפגש, לספר על פגישותיהם עם האיש, להשוות רשמים, לתאר את דמותו. הכוונה היתה „חברים מספרים על פגישות עם סעיד חמאמי," ועמדו להשתתף באירוע שיבעה אנשים שנפגשו עם חמאמי במרוצת השנים, מי יותר ומי פחות. היו אלה נוסף לי, חיים דרין, אמנון זיכרוני, גדי יציב, דניאל עמית, שימחה פלפן הדויד שחם. הם שייכים לזרמים ולמיפלגות שונות.

בדרך הטבע פנו המארגנים אל בית־סוקולוב, הבניין של אגודת־העיתונאים, שהוקם בכספי הציבור ושבו נערכים לעיתים קרובות אירועים מסוג זה.

■ ■ ■

כאשר נתקבלה הפנייה, הובאה לפני ועד אגודת־העיתונאים בתל־אביב.

בדרך כלל, השכרת אולם היא עניין שיגרתי, ומנהל הבניין משכיר את אחד האולמות שלו תמורת התשלום המאיים. מדוע היה הפעם הנהל שונה? יש על כך שתי גירסות. האחת אומרת שהוועד במיקרה היה בישיבה כאשר נתקבלה הפנייה, והמזכירה החליטה להכניס פתק לישיבה. השניה אומרת שהיו חילוקי־דיעות בין יו"ר הוועד, שלמה שמגר, ובין המזכיר, מאיר בן־גור.

על כל פנים, הדבר הובא לפני הוועד. פרץ ויכוח סוער ביותר. כמה מחברי הוועד — ארבעה בסך הכל — הציעו לשכיר את האולם לאירוע, כמו לכל אירוע אחר. אך הרוב, בהנהגת שני אנשי־ימין קנאיים — אותו שמגר ואורי פורת, שני הם מידיעות אחרונות — התנגד לכך בתוקף. „בפעם הבאה ירצו לקיים כאן אזכרה לנאצים!" צעק פורת.

לשווא הזכיר המיעוט לרוב כי זהו ביתם של העיתונאים, וכי העיתונאים — יותר מכל ציבור אחר בחברה — צריכים לעמוד על מישמר־חופש־הדיבור. אם העיתונאים עצמם מפעילים צנזורה, אמר אחד מחברי הוועד, איזו זכות מוסרית תהיה להם מחר להתנגד להטלת צנזורה עליהם מטעם השילטון?

הטענה לא עזרה. ברוב של שיבעה נגד ארבעה החליט ועד אגודת־העיתונאים להפעיל צנזורה ולהטיל איסור על קיום האירוע בבניין אגודת־העיתונאים.

■ ■ ■

מכאן עברו היוזמים לבניין שכן — הבית של אירגון בני־ברית.

גם בניין זה, שיש בו כמה וכמה אולמות בגדלים שונים, מושכר יום־יום לאירועים מדיניים וחברתיים מכל הסוגים. אירועים רבים של מחנה־השלום נערכו בו. היוזמים היו זהירים מאד. הם ביקשו אולם, אך דאגו לכך שמנהלי הבניין יידעו היטב במה המדובר.

אנשי בני־ברית נהגו בליברליות נאה, הסכימו ברצון להשכרת האולם. האירוע נקבע, על כן, ליום החמישי שעבר, יום תשלום עבור שכירת־האולם נמסר למנהל.

בינתיים קרו דברים מוזרים בעיתונות. הידיעה על אירוע כזה זכה, בדרך כלל, במקום בולט בכלי־התיקשורת. לא בכל יום מספרים אישי־ציבור יודעים על פגישות חשאיות עם נציג ערבי בכיר, ולא כל יכן עם נציג פלסטיני. אפשר היה לצפות לכך שכל העיתונים יודיעו על האירוע העומד להתקיים, כל אחד על פי דרכו ובהתאם להשקפתו, וכי ידאגו מראש לסקור את האירוע בהרחבה.

והנה, באורח פלא, ירד מסך של שתיקה על האירוע. אף עיתון אחד לא הזכיר שהוא עומד להתקיים. גם הרדיו והטלוויזייה התעלמו מן העניין כליל. היה זה כאילו דאג מוסד אלמוני להוציא הוראה מחייבת לכל עיתוני ישראל, מימין ומשמאל, לגנוז את המאורע.

כך קרה שהידיעה הקטנה, שהופיעה במדור תשקיף, בגליון האחרון של העולם הזה (2106), היתה ההודעה היחידה על האירוע העומד להתקיים.

■ ■ ■

ביום החמישי האחרון, היום שנקבע לאירוע, אירע דבר חריג מאד — אם להשתמש בלשון המעטה.

בבוקר התקשרו מנהלי בני־ברית באופן בהול עם מארגני הערב. הם הודיעו להם שהם החליטו לבטל את ההשכרה.

מה פיתאום? הסביר האיש המקומי: היו"ר הארצי של מיסדר בני־ברית שמע על העניין, החליט לבטל את ההסכם שנעשה על־ידי המנהל התל־אביבי. אין בני־ברית מוכנים להשכיר אולם לערב המוקדש לאיש אש"ף.

היה זה כאילו פעל שוב מוסד אלמוני, בעל זרועות ארוכות מאד, ואילץ את יו"ר בני־ברית להפעיל צנזורה.

למארגנים לא היתה כל אפשרות להודיע לקהל על ביטול האירוע. היה חשש שמא יבואו מאות אנשים, בערב הקר, אל הבניין, וימצאו כי האירוע אינו מתקיים. לכן פנו המארגנים אל שידורי ישראל, ביקשו להודיע על הביטול. הם סיפרו לעורכי־החדשות את הסיפור.

נראה כי עורכי־החדשות היססו. אך כעבור כמה שעות, בשעה שלוח אחרי הצהריים, ניצח הזיגיון העיתונאי. הם שידרו — פעם אחת — את הידיעה, כי בני־ברית החליטו לבטל את האירוע. הם מסרו את הגירסה שנמסרה למארגנים — כי בני־ברית אינם מוכנים למסר אולם לאירוע המוקדש לאיש אש"ף, אך גם מסרו גירסה נגדית של בני־ברית.

ומהי גירסה זו? הפלא ופלא: בעלי־הבניין חששו שמא יהיו במקום מהומות. זוהי טענה צינית, המזכירה את המישטרים הפאשיסטיים היותר־עלובים, כגון מישטרו של תואן פרון הזכור־לשימצה בארגנטינה, פראנקו בספרד ועוד. אין צנזורה. אין איסור על דיעות חריגות. אין רדיפה של האופוזיציה. חס וחלילה. יש דמוקרטיה. נזהרים רק מפני מהומות.

אלא שהפעם לא היה שום איום במהומות. איש לא מחה על קיום הערב. איש לא איים על המארגנים. איש לא מסר הודעת־איום בכתב או בטלפון. יוק. הסכנה היתה כל־כולה המצאה צינית של מנהיג בני־ברית.

■ ■ ■

הבה נכנים את העניין לפרופורציה.

הערב לא היה מוקדש ל„איש אש"ף", לדמגוג ניאו־נאצי, לעוכר־ישראל ושונא־המדינה.

הערב נועד לתאר את דמותו של אחד מלוחמי־השלום הדגולים במרחב, אדם שנרצח על־ידי בני־בליעל מפני שהטיף לכריתת שלום עם ישראל ולהכרה בקיום המדינה.

מעטים האנשים בישראל שגילו אומץ־לב כה רב, במשך תקופה כה ארוכה, במאבק על השלום בין שני עמי הארץ, כמו סעיד חמאמי. הרבה זמן לפני שאנוואר אל־סאדאת הגה את יוזמתו ההיסטורית, הטיף סעיד חמאמי לדרך זו. בניגוד לסאדאת, לא עמדו לרשותו שרותי־ביטחון, צבא ומישטרה, כדי לשמור עליו מכל מישמר.

אך מותר לשאול: מה היה קורה אילו העז מישהו, לפני שלושה חודשים בילבד, לערוך בתל־אביב ערב לכבוד אנוואר אל־סאדאת? האם לא היה נתקל באותה תומה של שיגעה? האם לא היו מטיחים בפניו כי סאדאת הוא ניאו־נאצי, שונא המדינה הזומם להשמידה? האם לא היה אותו מוסד אלמוני מוסר את אותה הוראה אלמונית לעיתונים ולאולמות?

מובן שכן. הבוסים העלובים שנאו את המצרים אתמול, כשם שהם שונאים את הפלסטינים היום — והם מללו את הפלסטינים מחר, כשם שהם מהללים את סאדאת היום. אנשים קטנים, אנשים עלובים, שוטפי־מוח שהם עצמם אינם אלא קורבנות של שטיפת־מוח.

■ ■ ■

מהי מטרת ההשתקה?

קל להסביר זאת. המוסד האלמוני, המחליט לקשור קשרי־השתקה והדאגו לבצעם, אינו מעוניין שהציבור הישראלי ידע כי יש באש"ף אנשים שוחרי־שלום, הנאבקים בתוך אירגונם ועמם למען שלום ישראלי־פלסטיני והכרה הדדית של שני העמים.

אותו מוסד מעוניין שיכירו בארץ את ג'ורג' חבש ואחמד ג'בריל, שייחשבו כל מילה מטורפת היוצאת מפיהם. הוא גם דואג לכך, ידו ארוכה. אך אין הוא מעוניין שיכירו אנשים כמו סעיד חמאמי, עיסאם סאבאווי וחבריהם, אנשים המסכנים מזה שנים את חייהם במאבק למען השלום.

זהו קשר־ההשתקה, ואותו מוטל על העולם הזה לשבור.

כל עוד ממלא העולם הזה את תפקידו, אין לקשר־השתקה כזה שום סיכוי להצליח. בעלי־המזימה יכלו למנוע קיום אירוע ציבורי בתל־אביב, שהיה עשוי לזכות בסיקור בכלי־התיקשורת הממלכתיים. בכך הם הצליחו. אבל הם לא יכלו למנוע בעד אחד מכלי־התיקשורת החשובים במדינה, העולם הזה, לפרסם בשבוע שעבר תיאור מפורט על חייו, פועלו ודיעותיו של סעיד חמאמי. ואין הם יכולים למנוע את פירסום האמת על מזימת־ההשתקה בעמוד זה.

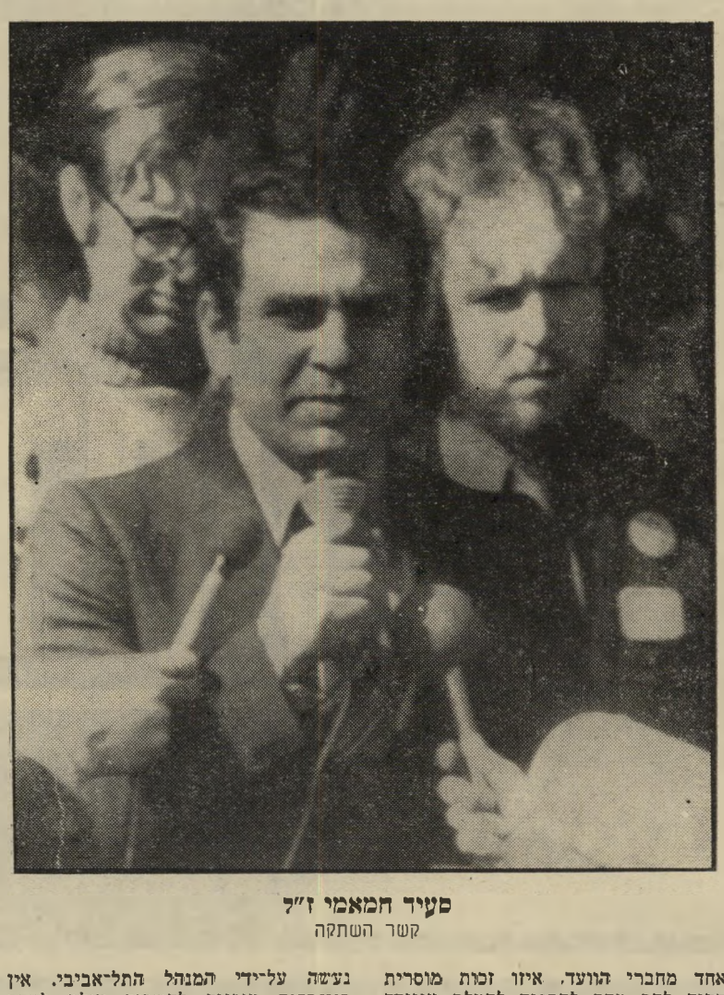
■ ■ ■

מסתבר, איפוא, כי גם ב־1978 ישנה בארץ אפשרות לקשור קשר־השתקה.

מסתבר כי התפקיד לשבור קשר־השתקה כזה מוטל עדיין על העולם הזה.

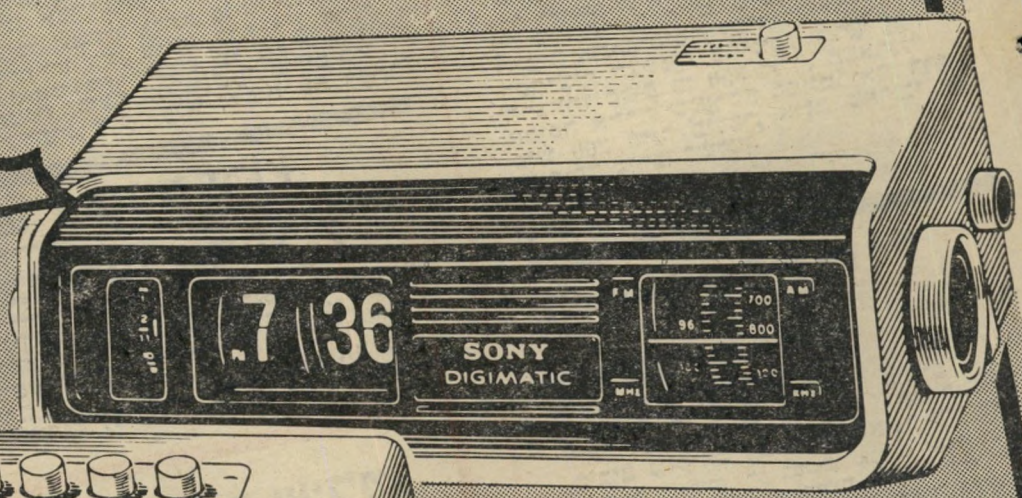
חבל.

היינו מותרים על תפקיד זה ברצון.

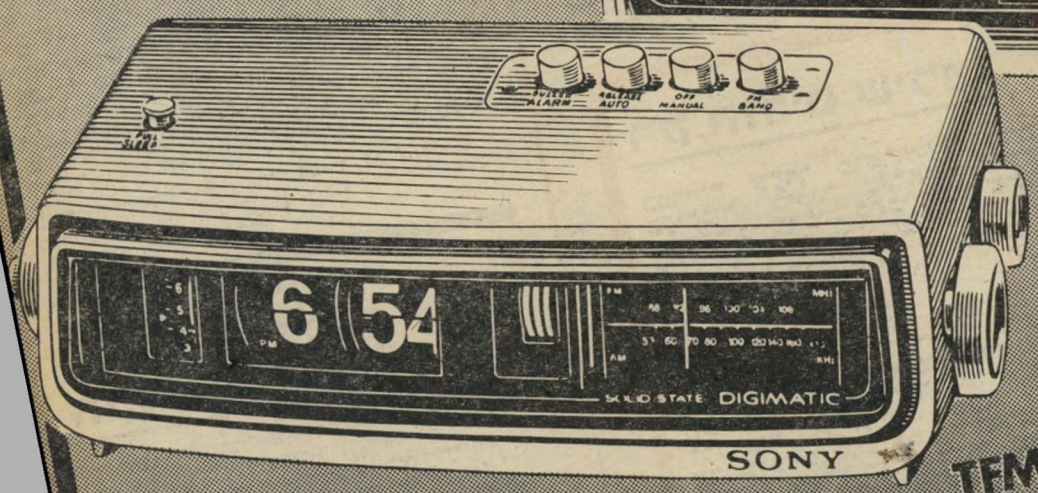

סעיד חמאמי ז"ל
קשר השתקה

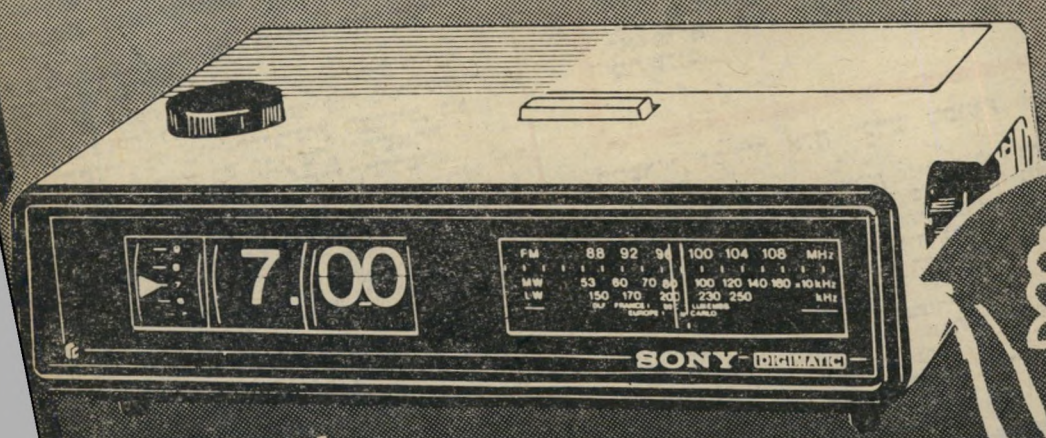
המוקשים...

TFM-C380W

TFM-C480W

ICF-C570L

הרגשה שאתה לשווא..!

פרסום מקניק/רפאל טיראן

תשקיף

זה רציני: סאדאת עלול להחפטר!

אל תזלזל בדיבורים על התפטרות אפשרית של אנוואר אל־סאדאת. שפשטו השבוע בקאהיר ושהתפרשו בישראל בטעות כחלק ממילחמת־העצבים. **רעיון זה התגבש כתוכנית רצינית בקאהיר, למיקרה של כישלון השיחות. המגמה היא לאפשר לנשיא אל־סאדאת לצאת בכבוד מהתחייבויותיו, להודיע פומבית על כישלון יוזמתו, להתפטר באופן הפגנתי, להיקרא חזרה על־ידי העם שיערוך הפגנות ספונטאניות בכיכרות, לחזור לשילטון ולעלות על דרך מילחמתית.**

בעיקבות שיחותיו של אורי אבנרי עם מנהיגים מצריים, חזה העולם הזה (2105) את המהלך האפשרי הזה מראש, לפני שבועיים.

זוהי הפשרה הבאה בחשבון

לפי הערכה מוסמכת, זוהי הפשרה היחידה האפשרית בדיוני הוועדות של מצריים וישראל:

● **לגבי הגדה המערבית ורצועת־עזה: קבלת תיכנית־האוטונומיה של בגין, בתוספת כמה שינויים קוסמטיים, תוך קביעה שזהו מצב זמני של שלוש או חמש שנים, ושבסיומה של תקופה זו יעלה כל העניין מחדש.**

לבגין לא איכפת להסכים לכך, כי בינתיים ייווצרו עובדות בשטח. לסאדאת זה עשוי לתת כיסוי מתאים.

● **החזרת כל סיני לריבונות מצריים, לא רק להלכה אלא גם למעשה, והשארת היישובים הישראליים בפיתחת־רפיח בלא שום כוח־מגן ישראלי.**

המצרים ישתדלו לקבוע כי יש לסלק את ההתנחלויות תוך זמן קבוע, ואילו השרים הישראליים ינסו לשכנע אותם, בשיחות פרטיות, שאין צורך לקבוע זאת, מאחר ששום מתנחל ישראלי לא ירצה במילא להישאר תחת שילטון מצרי, בהיעדר הגנה של צה"ל, וההתנחלויות תתפרקנה מעצמן.

לא ברור איך אפשר לשלב את ירדן בהסכם כזה. האמריקאים מעוניינים ביותר להכניס את חמלך חוסיין למישחק, כדי לבצר את המחנה המפרו־אמריקאי בעולם הערבי.

ממשלת ישראל אינה מעוניינת בכך, מכיוון שאינה מוכנה לשום צעד חשוב שיתפרש בצורה כלשהי כצעד לקראת החזרת ריבונות ערבית על הגדה המערבית ורצועת־עזה.

השולם הזה

מכריז על אליפות ישראל ב־

שש־בש

חזוכה בתחרות יזכה בפרסים יקרי־ערך

●

שחקני שש־בש מכל רחבי הארץ מוזמנים בזאת להרשם לתחרויות המוקדמות אצל מירי,

טלפונים:

03—247428 ,03—230856

צירוף השרים - להבטחת רוב לבגין

צירוף חיים לנדאו ומשה נסים לממשלה נועד להבטיח לראש־הממשלה מנחם בגין רוב בטוח. אחרי שבכמה דיונים נוקבים התברר כי אין לו רוב בשאלות המכריעות של „מדיניות השלום".

מבין 17 חברי הממשלה, מובטחת לבגין רק תמיכה של חמישה שרים (שרון, המר, לוי, מודעי, שופטק) כאשר תמיכת וייצמן אינה אוטומטית. מולו מתייצבת חזית מתונה יותר של שמונה שרים (ידין, ארידר, פת, בורג, אבני־חצירה, כץ, תמיר, עמית).

ההכרעות של הממשלה לטובת קבוצת בגין, המונה שבעה שרים יחד עימו, מותנית בגוש דיין, הכולל את דיין ואת הורביץ, המצביע בכל מיקרה עם דיין.

עתה תמנה קבוצת בגין תשעה שרים בלי דיין והורביץ, וייקח עליו לכפות את דעתו.

גוש אמונים ירוץ לבחירות במפד"ל

מזכירות גוש־אמונים החליטה לרוץ בפיעה עצמאית בבחירות הפנימיות למפד"ל. בראש הפיעה יעמדו ח"כ חיים דרזקמן, הרב משה לוינגר וחנן פורת. נראה כי מובטחים לפיעת הגוש לפחות 15% מקולות

רק הזרים שילמו

בבדיקה שערך מישרד־התיקשורת, בעיקבות ביקור סאדאת בארץ, התברר כי מרבית כתבי־החוץ שיקמו את דמי השיחות שהתם ממרכז התיקשורת הבינלאומי, שהוקם בתי־אטרון ירושלים, ואילו הכתבים המקומיים לא שילמו.

במרכז־התיקשורת היו מטפונים עם חוץ ישיר לחוץ־לארץ, והמנצלים אותם התבקשו למלא טופס על פירטי השיחה כדי שאחריכך ישלח חשבון למערכות העיתונים. כשני שליש מהמטלפנים, מרביתם עיתונאים זרים שהגיעו לארץ בגלל ביקור סאדאת, אמנם מילאו את הטפסים, ורק העיתונאים הזרים היושבים קבע בארץ לא מילאו את הטפסים והתחמקו מתשלום.

המפד"ל, וקולות אלה ייגרעו מסיעת הצעירים.

עתה ברור כי תיערכנה בחירות פנימיות לוועידת המפד"ל, כאשר הסיעה המרכזית של אליעזר גואלמן הצטרפה ל„גוש לשינוי פני התנועה", שבראשו עומדים אליהו חן־ציון, משה סלומון ודוד נוימן. גם סיעת הקיבוץ הדתי, המושבים וסיעת האשה הדתית החליטו על תמיכה בבחירות.

הבחירות יחסלו את שילטון הצעירים והשר ברוג במיפלגה, ויעלו כוחות חדשים מסיעות למיפנה ו„הגוש לשינוי פני התנועה". נראה כי חבר־הכנסת אברהם מלמד יעלה כמנהיג התנועה, בתיותו מקובל על כל סלגיה, ובהיותו תיורש היחידי של השר יוסף בורג.

המצרים לא רצו קווים ישירים

מנכ"ל מישרד התיקשורת, האלוף (מיל.) משה („מוסיק") גידרון, הציע בשבוע שעבר למישרד תדואר המצרי להגיע 25 קווי־טלפון ישירים בין סיני לקאהיר, כדי שהעיתונאים המצריים המסקרים את הוועדה המדינית בירושלים יוכלו לחייג ישירות לבירה המצרית, ולא דרך מרכזיות ניו־יורק, אתונה ופאריס.

המצרים דחו את חצעתו של גידרון, מכיוון לתת כל הסבר לסירובם.

נסיון להדחת ארנס

התנגדותו של יושב־ראש ועדת־החוץ־והביטחון, משה ארנס, למדיניות ראש־הממשלה מנחם בגין, תגרום לנסיון מחודש להדחתו מראשות סניף תל־אביב של תנועת־החרות.

לאחרונה הושכן השלום בין יוסף קרמרמן ויגאל גריפל, שבעבר שלטו בסניף, ושהקרע ביניהם גרם לאובדן השיוטון. הגוש שלהם ינסה עתה, בתמיכתו השקטה של בגין, להדיח את ארנס מראשות הסניף.

תומכיו של ארנס הם בעיקר גאולה כהן וחבר הכנסת יגאל כהן־אורגד.

תשלום לחבר המישלחת

אל ראש־הממשלה הגיעה תלונה של אחד מראשי יהדות קנדה נגד הפרופסור הראל פיש, מי שהיה חבר מישלחת ישראל באו"ם, שחזר לא מכבר לארץ.

על פי התלונה הוזמן פיש, מי שהיה רקטור אוניברסיטת בר־אילן, להרצות בפני הפדרציה הציונית בוויניפג וורש עבור הרצאתו סכום בן 350 דולר. ממארגני אסיפה אחרת שנערכה במונטריאול דרש פיש 200 דולר ביקבד, אולם מארגני האסיפה סירבו לשלמן.

פיש נשלח לאו"ם על חשבון המדינה, כנציג המפד"ל במישלחת.

מכיוים חביעות למצריים

יוצאי ארצות־ערב נתבקשו בימים האחרונים להגיש למישרד ראש־הממשלה סיכום ניזקיהם הכספיים, כאשר עזו לארץ.

המדובר, בינתיים, רק במיספר אנשים שהיו בעלי־רכוש שם, למעלה מחצי מיליון לירות.

בימים אלה עוב את הארץ אחד מראשי הקהילה היהודית באיטליה. במיסמך מפורט, שהגיש למנחם בגין, צויינו כל הנכסים שהשאירו יהודי איטליה בארצות־ערב. במיסמך זה צויינו גם נכסים שהושארו על־ידי יהודים בלוב ובמרוקו.

נודע שמעשה זה בא לקזז מדרישת פיצויים אפשרית שתעלה מצריים.

הבורסה מעגל סגור

ההתרחשות של השבוע האחרון מוכיחה את המלצותינו בדבר שיטת עשיית הרווחים בבורסה כיום. תקופת העליות הרצופות או הירידות הרצופות הסתיימה והבורסה פועלת עתה במעגל סגור:

שבוע — 10 ימים של ירידות ואחריהם תקופה דומה של עליות, וחוזר חלילה.

המשקיע הנבון, יקנה בירידה, כמו בתחילת שבוע זה, וימכור בעלייה הקרובה.

העלייה הנוכחית קיבלה תאוצה בגלל עליית המדד הקטנה בדצמבר, והתגברות סיכויי השלום.

הרוצה לקנות ולמכור מדי יום, ישים לב למניות דלק. מגייה זו, הנסחרת עתה הראשונה בבורסה, משמשת מודד לצפוי באותו יום. אם היא יורדת, יהיו באותו יום ירידות בבורסה ולהיפך.

אייבי לא מכר

ספינת השלום של אייבי נתן משותקת מזה שבוע ימים. בניגוד לשמועות, לא חפסיק אייבי את פעולת הספינה, ועדיין לא מכר אותה.

אחד הגנרטורים בספינה התקלקל, ונגרם נזק כשווי של 90 אלף לירות. הספינה עוגנת כעת אשדוד עד לתיקון הגנרטור.

עלית שמחה להודיע על

הורדת מחירים

של קפה נמס עלית וקפה טחון עלית

	המחיר הקודם ללא מ.ע.מ.	המחיר המוזל ללא מ.ע.מ.
קפה נמס עלית 50 גר'	16.78 ל"י	14.77 ל"י
קפה נמס עלית 200 גר'	63.66 ל"י	56.02 ל"י
קפה טחון נשיא 100 גר'	12.61 ל"י	11.45 ל"י
קפה תורכי עלית בשקית צלופן 100 גר'	14.17 ל"י	12.75 ל"י
קפה תורכי עם הל 100 גר'	14.28 ל"י	12.85 ל"י
קפה תורכי מיוחד עלית בפחית 200 גר'	39.24 ל"י	35.30 ל"י

אוהבי קפה נמס עלית וקפה עלית יודעים
כי הקפה של עלית הוא 100% קפה טהור!

טוב לי עם קפה עלית

מכתבים

שלום אטומי

הריני מודה ומתוודה, כי „ממשלת פו־לין הגולה" של מנחם בגין הפכה אותי אדם דתי מאד. מדי לילה אני מתפלל שאלוהים הכל־יכול יעזור לנו להיפטר

ממנחם, לפני שהוא והגנרלים המטורפים שלו יסבכו אותנו במלחמת־עולם אטומית.

אם בגין ירצה בשלום אחרי שהרוסים או האמריקאים ישליכו את הפצצה ה־אטומית — הוא יכול לקבל אותו.

יוסף שריב, תל־אביב

● ● ●

מי יקום לשפוט

לגאולה, משה, אלדד ואליקים, יישר כוחכם!

הערצת העם כולו נתונה לכם ביום חג־כם. סוף כל סוף יש על מה להיאבק. כה לחי!

עליתם לכותרות, הופעתם באמצעי־התיקשורת ההמוניים. נזהרים אחריכם כל „צאן מרעיתכם".

מי יתן והמאבק יחריף, אזי תהפכו מני היגים של ממש (בניגוד למנחם, שבגד וסרח!), ואולי אפילו יקום צבא עיברי לוחם, בעל אידיאלים נשגבים, קדמוניים, שיצעד אחריכם כסומא באירובה וייילחם, אם ירצה השם, ויגבר על כל אוייביגו מבית ומחוץ (ורמזים על כך לא חסרים).

אך בקשה אחת לי אליכם. אנא, במטר־תא מכבודכם, חלקו כוחכם ומרצכם, עוד פכונו לנו מילחמות רבות. לא ירחק היום ונתנחל בבשן, בגילעד, במואב, אדום, וראולי עוד „בחזור אליין שנית אור־כש־דים, פיתום ורעמסס."

„מלכות ישראל השלישית" לא תימוט, ואם יתוך כדי הקמתה וכינונה נתעלם מ־כמה מושכלות ומקובלות ב„ריאל פולי־טיק", או מכמה אמות־מידה מוסריות ב־יחס לזולתנו, מי האיש אשר יקום לשופ־טנו?

קדימה, רעי ועמיתי. הבה נתאחד למח־נה אחד נוקשה, בלתי־מתפשר ונכנע, ציו־ני האין־בלתו. „ארץ־ישראל השלמה" קום תקום!

דן יחב, תל־אביב

● ● ●

היגיון פשוט

לעם ישראל, על מנהיגיו, עסקניו, מומ־חיו ופרשניו, יש זיכרון חלש להפליא.

בשעתו העמיד שר־הביטחון את כל ה־מדינה על הראש וכפה עליה את הקמת ימית. עתה מחליט אותו אדם, הפעם ב־לבוש שר־החוץ, כי צריך למסור את הש־טח שעליו הוקמה העיר לידי המצרים. ואין מי שיזכיר לו זאת, ולו במילה אחת.

ובכן, אחת מן השתיים: או שהאיש חטא אז והחטיא את הרבים, כשהוביל להקמת ימית, או שהוא חוטא עתה, וגורר אחתנו יחד עימו, כשהוא מחליט על מסי־רת השטח למצרים. זה היגיון פשוט, שאי־נו ניתן כלל לניגוח.

המסקנה: האיש הזה, משה דיין שמו, כבר הוכיח דיו כי הוא מתעתע לא רק בעולם ובערבים אלא גם, ובעיקר, בנו הישראלים.

די לנו ממנו. הגיע הזמן שיניחנו לנפ־שנו. בלעדיו ייטב לכולנו.

יוסי בר, נתניה

● ● ●

חזרה לימים הטובים

לפי דעתי, בכתבות־התחקיר על המיק־רים הפלילים שאירעו בשבוע שעבר (ה־עולם הזה 2106) הוכיח העולם הזה כי לא נס ליחו, וכי הוא עדיין מסוגל להגיע להישגים שאיש אינו יכול להתחרות איתם.

כוונתי בעיקר לסיפור על שתי הבחר־רות החתיות מירושלים. כיתוב, שום עי־תון — גם לא העיתונים היומיים המת־גדרים בזריזותם — לא השיג תצלומים של שתי הנערות וראיון עם המישפחה, ואילו העולם הזה כן הצליח.

אינני יודע במה יש לתלות את השינוי לטובה, אב לאם זו תחילתה של דרך מחר־דשת — אינני יכול אלא לברך על כך. אחרי תקופה של פרופיל נמוך וישיבה בינוחה על זרי־הדפנה, הגיע הזמן לצאת שוב למיבצעי חקירה וחשיפה.

גדי בן, חיפה

● ● ●

נהניתי מאד מסיפורו של צלם המער־כת, שלמה סתר („קורא יקר", העולם הזה 2106), על שהותו עם אורי אבנרי במצ־רים. הופתעתי, וגם שמחתי, לגלות שהצ־למים בעיתון יודעים גם לכתוב. האם הע־תונאים שלכם יודעים גם לצלם?

ריבי בן־אב, נתניה

● כן.

● ● ●

פורם מאזור

יופי, חגיגה! דיין נסע לוואתיקאן, כנראה מפני שכל עמיתיו מבלים כיום על הקו קאהיר־ירושלים.

ואם לזכור את התבטאויותיו בעבר ה־לא־רחוק, ואפילו לפני ימים אחדים, לא

אתפלא אם ישאירו אותו שם. אחרי הכל, לשמוע אותו מדבר — אפשר לחשוב ש־הוא עוד יותר קדוש מהאפיפיור.

מכל מקום, לשניהם יש דבר אחד, לפ־חות, משותף. גם לזה וגם לזה יש „פורס מאזור" שאחראי בשבילו על כל הדברים הרעים.

אמנון פריד, באר־שבע

● ● ●

אשמת הישראלים

אני מרגיש רגש אשמה למשמע הידיעה על רציחתו של סעיד חמאמי, בציר אש"ף בלונדון. האיש, שגילה אומץ־לב מדהים כאשר ניפץ דעות מקובלות ואמונות מוש־רשות בקרב בני עמו הפלסטינים, לא זכה כי תושט לעברו יד איתנה מן העבר הישי־ראלי. כל הכבוד לכם, אנשי העולם הזה, על שהושטתם לעברו את ידכם הצנומה. אבל היכן כל השאר? היכן היוזמים ההור־מיות של המערך? היכן אנשי־חרות ה־ישראלים?

ואנו, הישראלים, אשמים במותו, על אף העובדה שנרצח על־ידי ערבים, וייתכן אפילו ערבים פלסטינים. אילו הושטה ל־עברו יד של שלום מישראל, היה יכול להוכיח לבני עמו כי יש שכר לפועלו, וכי ההכרה בישראל משתלמת לפלסטינים ומ־קדמת את עניינם.

(המשך בעמוד 8)

זה לא יהיה נוח במיו־חד, אבל אם אתה רו־צה, אתה יכול לחס־תכן. כאב־הראש הירג־עי, הצרות בטווח־קצר, הפגישות עם שונאיך — כל אלה שקולים, אם רק תדע להתמיד על־ידי ההישגים הרצי־ניים וכוח־הרצון שתפ־תח על־ידי עצם התפ־ניות. מיקרה לא נעים ובלתי־צפוי עלול להתגלות, אם לא תיזהר, כתגלית של איבה אישית או של קינאה מיקצועית. אל תראי לו שאת נפגעת ממני. העמידי פנים של לא־איכפתיות.

* * *

יחסיך עם הממונים עליך הולכים ומתער־ערים, לא־מעט בעטייך. חוסר שליטה במצב, אי־בוד עשתונות, או חוצ־פה שאינה במקומה, עלולה להביא אפילו ל־פיטורין; מחשבה על התוצאות תביא רק תו־עלת. בת שור: אין ספק כי הוא באמת אוהב אותך, ואינו מעמיד פנים כפי שאת חושבת לפעמים, או כפי שנוהגות חברותיך לרנן. ביום ג' תאבדי סכום כסף קטן. לבשי ירוק.

* * *

המזלות דווקא לא חיוביים, אבל כוחו־תיך האישיים כה עצו־מים, בגלל צירופם של שתי פלאנטות שחוסות עליך, שאם תתאמץ ותשקיע על העבר ועל העתיד בעין רגועה, תתגבר על כל מיכשול. אל תאמיני לו: הוא התכוון למשהו אחר לגמרי, ואת למשהו אחר לגמרי. כסף בא — ואתה מפטיד אותו שוב, בגלל שגיאתו חסרת־הזדון של יידיד הקרוב לך ביותר. אל תטיל בו את האשם.

* * *

אומנם ממבט ראשון נראה השבוע כשיגרתי ומשעמם. אך הוא טומן בחובו את תחילתן של קבלת הכרעות חשובות, בעיקר בתחום האישי. מחלה קלה שתפקוד אותך השבוע, בן סרטן, תגרום לך לזעזוע קל, שיחלוף. העיקר הוא לעבוד, הרבה וטוב, ומבלי להתעייף. במישור העבודה או העס־קים: אל תהסס להתחנף לבוס או לממו־נים עליך; כולם עושים זאת, והרי בסופו של דבר זה רק יועיל לך. בת סרטן, שימרי על הופעתך, וליבשי צבע צהוב.

* * *

נשקפת הצלחה במי־שור הפיננסי. כספים עשויים להגיע אליך הרבה יותר מהר ממה שציפית. לעומת זאת עלולות להתרחש מיס־פר אי־נעימויות הקשו־רות במקום העבודה, מבלי שיגעו דווקא ישירות לך. אם תש־תכנע בעצמך בצידקת הרעיון שנולד בך, תוכל להשפיע גם על האנשים סביבך.

* * *

התחזקי, בת בתולה — לפניך שבוע קשה במיו־חד. אל תנסי להתחמק מהאתגרים שיהיה עליך להתגבר עליהם. מעט שכל ישר, הרבה אומץ־לב ועוד־רוח, יעזרו לך לדלג על פני המשוכות, ויגרמו לך, בסופו של דבר, המון נחת־רוח על הישגיך, שלא יהיו מבו־טלים כלל. אל תוותר!

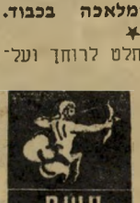
העבודה בוערת ויש אפילו תוצאות די מפתיעות לעבודתך, אבל ההמולה שאת מקימה סביבך, מחשידה אותך שאת מדברת יו־תר על העבודה מאשר מבצעת אותה. הדבר היחידי שבולם ומרסן אותך היא בעצם שו־תפתך המציבה בפניך כל הזמן על נקודות התורפה שלך. דע לך כי יש הרבה הגיון וחכמה בדבריה.

* * *

שינוי לטובה במצבך הכלכלי המסובך במיקצת. אתה תמצא דיידים במקום הפחות מתקבל על ה־דעת. עם זאת, דע ש־הם מתייחסים אליך בחוסר־התחשבות. הי־זהר מהפכפכים, ועוד יותר, כמובן, מנשים חפכפכות. נטייתך ל־חולמנות ולרומנטיקה תסבך אותך, השבוע, במריבה לא־לך. אזי, אם כבר תכניס את האף לענייני הזולת — סיים לפחות את המלאכה בכבוד.

* * *

הדרך בה נקטת היא בהחלט לרוחך ועל־אף הפחים הזרועים על פניה — היא אשר תו־ביל אותך למה שאתה רוצה להשיג ולמה ש־אתה צריך לעשות. זכור כי עליך לסמוך לפני כל דבר אחר, בראש ובראי־שונה על עצמך. נסה גם להתחשב באחרים, עד כמה שרק אפשר. היה מתון בתגובו־תיך, ובינתיים, השתדל לא לגלות דבר.

מצבך הנפשי נוסיף להשתפר — וזאת, בזכות היכרויות חדשות, ועל־יסוד כמה התפתחויות המוכיחות לך, כי יש לך כל הסי־כויים לפענח את ה־קשרים שקשרו אותך למצב סטאטי. כיש־רונך יתגלה ברבים, למבוכתך ולשימחתך. אל תהיו שוטים, בני גדי: נצלו זאת לפרנסה.

* * *

אם אתה כימאי או עובד מעבדה — היזהר מחומצות, חומרים מסוכנים או אף התפו־צצויות. בייחוד בימים ד' עד ו'. אם אתה מסו־בך עם החוק — זהו שבוע רע מאד להחליט החלטות משפטיות. מצד שני, אם אתה שוקל רו־מן — אל תפחד. קודם כל, הוא לא יהיה רצי־ני. ושנית, הוא יהיה נעים ומלא הפתעות. בת דלי: נסי לא להיות עי־קשת וסוררת. יש אנשים הרוצים באמת ובתמים את טובתך. לבשי צבעים עזים.

* * *

אכזבה גדולה בידידות קרובה היא אחד ה־דברים הפחות נעימים העשויים לקרות לך השבוע, בן דגים: בת דגים: אם את חושבת שקשר עם יידיד הוא חיוני — שימי לפחות עין על מה שהוא עו־שה. ובכלל, הגיע הזמן שתשקלי את מעשייך בזהירות יתרה.

האזן ל"מפצח האגוזים" במערכת אקאי ותיווכח שאין לנו אגוז קשה לפיצוח.

ישנן מערכות סטריאו ששמן מגיע לאוזך חדשות לבקרים.
אך האם הצלילים המגיעים לאוזך ממערכות אלה, מצדיקים את שמן?
על מנת לקבל את התשובה, אחה חייב לצלול עמוק לתוך עולם הצלילים.

ניקח לדוגמא את טייפ הקסטות.
מה באמת קובע את איכותו? ראשי הטייפ! יצור ראש מעולה מהווה מאז ומתמיד אגוז קשה לפיצוח. אין יצרן סטריאו שאינו מכיר בחשיבות הראשים להעתקה מדויקת של הצליל. אך האם יש עוד יצרן סטריאו לבד מאקאי שיצר ראשים כה מעולים?

ראשי ה- GX של אקאי, מהווים חידוש ראשון מסוגו בעולם. הודות לראשי ה- GX אשר פניהם יצוקים זכוכית קריסטל מלוטשת משיג טייפ הקסטות GXC - 570 D של אקאי, תוצאה דומה להפליא לתוצאה המושגת מטייפ הסלילים של אקאי. קרי - מוסיקה דומה להפליא למוסיקה הנשמעת באולם הקונצרטים.

ה- GXC - 570 D מתעלה לאיכות מרהימה: הוא מציע לך 3 ראשי GX נפרדים, כשכל ראש פועל כמערכת עצמאית לחלוטין למחיקה, להקלטה ולהשמעה. כשהמרווח (GAP) עליו עובר הסרט מגיע עד כדי 1 מיקרון.

וזה עוד לא הכל: ל- GXC - 570 D של אקאי, יש בנוסף לראש מעולה גם גוף מעולה המצויד ב-3 מנועים ומערכת מכנית משוכללת השומרת על מתיחות קבועה של סרט ההקלטה על גבי הראשים.

GXC-570D
STEREO CASSETTE DECK

Wow and Flutter: Less tnan 0.06% WRMS (NAB), Less than 0.17% (DIN 45500).
Frequency Response: 30 Hz to 15,000 Hz (±3dB) using low noise tape.
30 Hz to 16,000 Hz (±3dB) using CrO_2 tape.
30 Hz to 19,000 Hz (±3dB) using Fe-Cr tape.
Distortion: Less than 1% (1,000 Hz "O" VU) using low noise tape.
RC-18 — Remote control unit.

AKAI

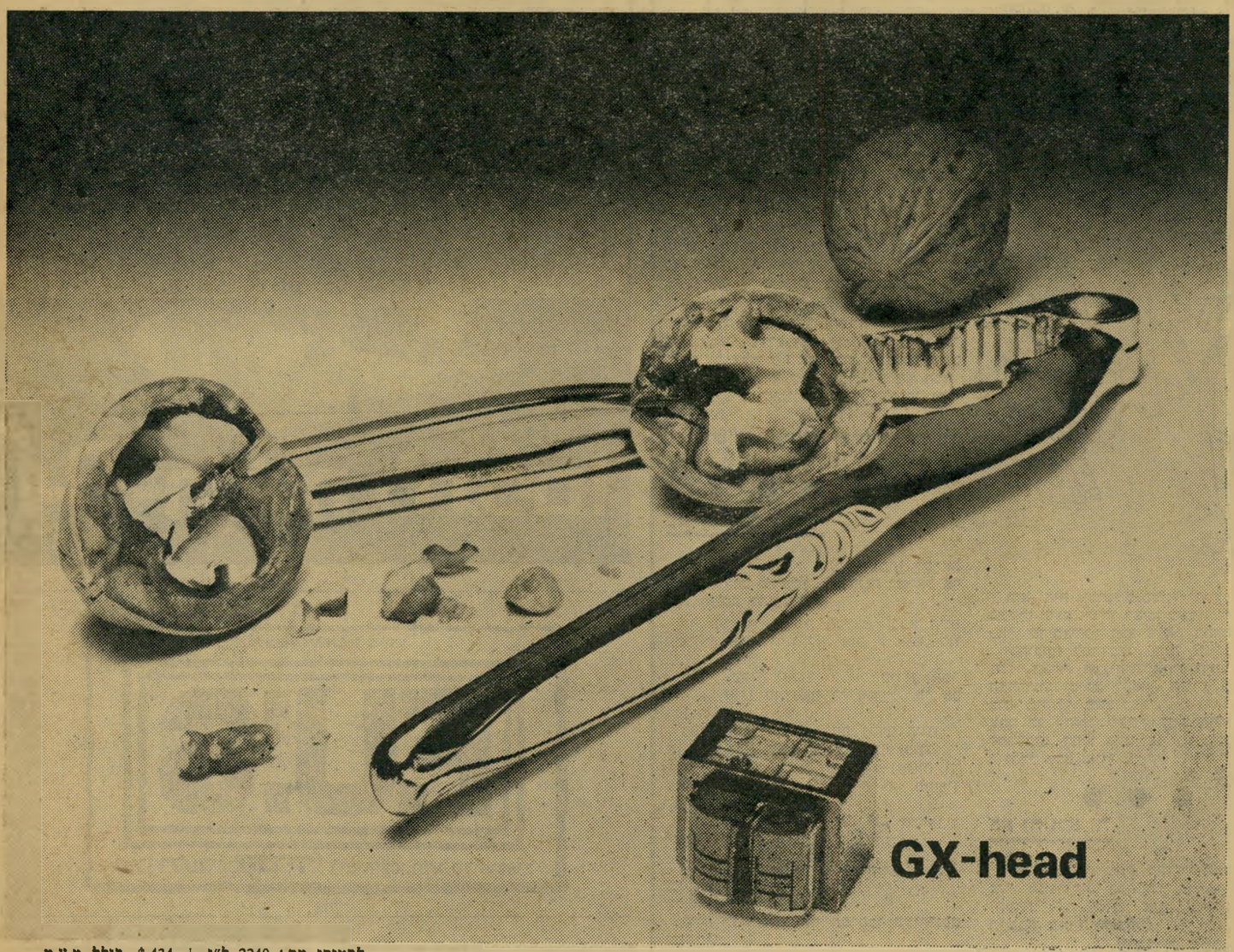
שמע בקול האוזן שלך - קח אקאי.

לכבוד אקאי המסגר 70, תל-אביב.
מעוניין להבין כיצד התגברתם על אגוז קשה לפיצוח.
נא שילחו לי פרוספקט מפורט

שם: .....

כתובת: .....

אקאי - ת"א, המסגר 70 טל. 30594

לפטורי מס: 2240 ל"י + 434 $, כולל מ.ע.מ.

שם/סמו

מכתבים

(המשך מעמוד 6)

אלא שהאיש בשאר כימעט לבדו, ואייר־ביו הערבים יכלו בקלות להצביגו כמי שמר־כר את הענייו הפלסטיני בחיים, ללא תמו־רה של ממש.

יהי זיכרו ברוך.

אמנון הררי, תל־אביב

● ● ●

אזהרה שלפני פעולה

מיכתבנו זה מופנה לשר־הפנים, הד"ר יוסף בורג.

מה שהנוצרים עשו ליהודים החלשים בגולה, עושים היום היהודים הגיבורים בארצם למיסיונרים החלשים, לעדי־ה' ול־מדיטציה.

בגולה בכו היהודים: „חמס, אנטיש־מיות"! כאן, בארץ, הם עושים לגויים „בדרכי נועם"... מה שהיהודים עשו להם שם. אבל לא יהיה שלום אם תימשך האלי־

מות הדתית. בקרוב תבוא תגובה על־פי חוק התורה: עין תחת עין, שריפה תחת שריפה, אש תחת אש, וחורבן תחת חורבן.

על אלימות נגיב באלימות נגדית. לא נסכים להיות „אנוסי ישראל". נגד האינק־וויזיציה היהודית נגיב באינקוויזיציה. בתי־כנסת יתחילו לעלות באש, אם הק.ג.ב. הדתי („הטנקיסטים של הרב אברהם רביץ ושותפיהם") ימשיכו להיות לנו „גיבורים". על טרור אלים נגיב בטרור אלים.

אנחנו „נדבר" בשפה היחידה המובנת למאפיה החתית! זהו אזהרה שלפני פעו־לה. אנחנו נשים קץ למונופול הדיקטא־טורי על אלוהים! אם „דיברי־גועם" אינם עוזרים, אז בדם ואש ייכונו חופש המח־שבה, חופש האמונה, חופש הפולחן וחו־פש הדת!

אש"ח (אירגון שוחרי חופש),
גוש דן

● ● ●

עם ממשיך לזרוע

כדיברי מר בגין: „המשא־ומתן לקראת השלום חייב להימשך... ומדינת ישראל אף היא חייבת להתקיים."

אף על פי ולמרות הכל / שבע חיים ומרץ / עוז רוחנו לא יפול / ארץ, לנו ארץ!

עבדי, עבדי יעקוב / אל תירא, אמר האל / הודו לאדושם כי טוב / חי עם ישראל.

בעבר הלא רחוק / עם נדדף היינו / אך מעז יצא מתוק / ארץ, בך זכינו.

ערב, בוקר קריאת שמע / נטוייה ה־זרוע / ארץ, רגב אדמה / עם ממשיך לזרוע.

ש. א., תל־אביב

● ● ●

בולים לנכה

אודה לכם מאד אם תפרסמו בעיתונכם בקשתי.

אני אב לתישעה ילדים, שאחת מהם היא ניקולטה בת ה־28, נכה ב־100 אחוזים הסובלת מליקויי־לב חמורים.

ניקולטה אוספת בולים ומטבעות, והיא הביעה משאלה להשיג כאלה ישראלים. כאב למישפחה עניה מאד, שאין ביכולתו לקנות בולים או מטבעות, הריני פונה בבקשה לקוראי עיתונכם בישראל לשלוח, במידת היכולת, בולים ומטבעות שיזכלו לוותר עליהם, לניקולטה שלי.

ניקולטה גאמבוני
מי ישלח?

אני משוכנע כי בקשתי תיענה, ומודה לכם מראש.

קארלו גאמבוני, איטליה

● כתובתה של ניקולטה:
Jamboni Nicoletta
Via Lago Di Varano
Edificio 24 Scala-A-Ina Casa
74100 Taranto
Italia

● ● ●

כיפוף של מכופף

הכתבה על אורי גלר („אורי גלר עובד על כולם", (העולם הזה 2104), מזכירה לי! היה לי „הכבוד הגדול" להיות עם אורי גלר בטירונות בצנחנים. אורי היה אתי בפלוגה, במחלקה ואפילו בכיתה אחת ב־משך שלושה חודשים. במשך כל הזמן הזה הוא לא ניראה כבעל כישרונות מיוחדים.

הוא היה ידוע כ„סבון" גדול, ואפילו כשקרן. פעם אפילו רציבו לעשות לו „שמי־כה", עד־כדי־כך הגדיש את הסאה.

הכהוכחה לפחדנותו, הנה אפיזודה קט־נה: באחת הציניחות אורי היה בדיבוקה האחרונה, וסירב לקפוץ. הנורד עשה סי־בוב מייוחד בשביל גלר. אחד המד"סים אמר לו לחזור לשיבת, וכשהתחיל לחזור למושבים, דחפו אותו שני מד"סים החוצה. יהרי לכם אורי גלר.

א. ב. אי־שם

● ● ●

לא זה ולא זה

לפי מיטב ידיעתי, רקדנית־הבטן „עזי־זה" המצוילמת בכתבה „שלום מהבטן" (העולם הזה 2105), אינה ערביה, ואינה תושבת מיזרח־ירושלים.

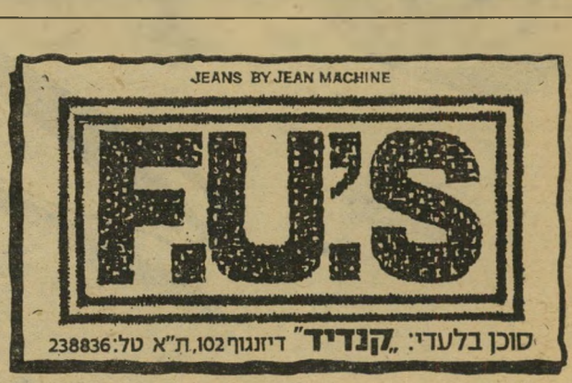
עוביד קבס, מעלות

● הקורא קבס צודק. ראה להלן.

אני יהודיה

קראתי את הכתבה על מסיבת־השלדם

רובקס
המתנה שבהישג ידך

מורלה
הטפטים המעוצבים כיצירת אומנות

מכתבים

(„שלום מהבטן", העולם הזה 2103) אשר התקיימה במועדון רפי"ם.

שמחתי להשתתף בה, רקדתי וישמחתי את כולם, אבל דבר אחד כואב לי. בכתבה אתם כותבים כי אני ערביה ממיזרח־ירושלים.

אני רוצה לציין כי אני יהודה, ילידת תורכיה, כבר בארץ הרבה זמן. אני רק־

עזיזה שחרזדי
הופעות בחזיתות

דנית־בטן מיקצועית. השתתפתי בהרבה הצגות והופעות עם אמני ישראל מכל הכיוונים, וגם הופעתי במילחמת יום־הכיפורים לפני חיילי צה"ל בחזיתות.

אודה לכם אם תתקנו את מה שכתבתם, ויחד עם זאת אני שמחתי לקרוא את העיתון שלכם ואמשיך לקרוא אותו.

אגב, שמי הוא עזיזה שחרזד.

עזיזה שחרזד, תל־אביב

● המערכת שמחה לתקן את המעוות.

● ● ●

גזר־דין מוות

לאלמונים בירושלים (שכתבו את המיכתב „גזר־דין מוות", העולם הזה 2106).

בית־הדין שלכם שגה. הם אומנם מעלו בתפקידם, ועל כך עליהם לתת את הדין, וא"ה כך יקרה.

האשמים העיקריים הם הערבים. בהם צריך לטפל.

עוד מעט נגיף את נס התקומה האמיתית.

י.ק., ת.ד. 4511, ירושלים

● ● ●

איך בודקים אוטונומיה?

כל הוויכוחים על תוכנית האוטונומיה של מנחם בגין — אם להוסיף עליה או לגרוע ממנה — הם ממש מייותרים. לדעתי יש רק דרך אחת לבדוק תוכנית מסוג זה, או לבחון את מניעיו של בעל התוכנית — לשאול אותו שאלה פשוטה: האם את מה שאתה מציע להם, אתה מוכן שיציעו גם לנו?

אם התשובה חיובית, אזי כוונותיו של בעל התוכנית הן כנות, והתוכנית עצמה ראויה לעיון רציני. אם התשובה שלילית — אז־אז ברור שלמציע יש כוונות זדון, ותוכניתו ראוייה להיזרק לפח.

שהרי רק כך אפשר להשיג שלום: אם שני הצדדים נהנים מאותן הזכויות ואם מוטלים עליהם אותם החובות. אם לך יש מדינה, עליך להכיר גם בזכותו של הצד השני למדינה משלו. אם לדעתך ראוי הצד השני רק לאוטונומיה, ראוי גם אתה לאוטונומיה בלבד, ולא למדינה.

בקצרה: אל תעשה לעם אחר את אשר שנוא על עמך. ובמילים אחרות: ואהבת את עם זולתך כמו שאתה אוהב את עמך שלך.

יצחק כהנוב, נתניה

ישראל יפה יותר,
אדיבה יותר,
במלון סיני
בליבה של תל אביב

מה יכול להיות נוח יותר למטייל או לאיש העסקים מאשר מלון 4-כוכבים במרכז הבידור, הקניות והעסקים של תל אביב? זה מלון סיני.

בנוסף למסעדה טובה המתמחית בארוחות צהרים לאנשי עסקים, יש לנוחיותך קופי-שופ ובר מטולים. חדרים למפגשי עסקים ואולמות לאירועים בגדלים שונים, וכן שירות אדיב, יעיל ומהיר, הופכים את מלון סיני לכתובת מבוקשת לתלאביבים ולמבקרים מכל רחבי הארץ.

והנה הפתעה! המחירים הם נמוכים משציפית!

IRH ISRAEL RESORT HOTELS מלונות נופש בישראל
חברת בת של חברת הכשרת הישוב בישראל בע"מ

מלון סיני הוא אחד מחמשת המלונות ברשת מ.נ.י. מלונות נופש בישראל. האחרים: השרון, חוף הרצליה-גלי כנרת, טבריה-נפטון, אילת-דימונים, צפת.

להזמנת מקומות טלפן למלון סיני 03-52621 או למרכז ההזמנות של רשת מ.נ.י. במלון השרון, טלפון 938777 (03).

חגי לבינסון אילון

JEANS BY JEAN MACHINE
F.U.'S
סוכן בלעדי: „קנדיד" דיזנגוף 102, ת"א טל: 238836

פוליגרף
מכונת אמת
בדיקות בשפות:
עברית, ערבית, ואנגלית
טלפון: 03-253468

מורלה
הטפטים המעוצבים ביצירת אומנות

"כח ח"י כפליים"

כפליים כח לכספך בתכנית "כח ח"י כפליים" של בנק לאומי. תוכל להפקיד עד 36.000 ל"י וליהנות מההטבות הבאות:

* 10% מענק מיידי – עד 3,600 ל"י.
* הצמדה מלאה של החסכון והמענק.*
* ריבית מצטברת. * פטור ממס.

פרטים נוספים בכל סניפי בנק לאומי, בנק אגוד ובנק ערבי־ישראלי.

*אם תתמיד בחסכון למשך 6 שנים.

שלך בסלה אוהה

בנק לאומי

לישראל בע"מ

1902-1977

תרגיל־ההונאה הגדול ביותר של ישראלים בדרום־אפריקה

המוח

צבי פאר, שניהל ואירגן את מיבצע־ההונאה הגדול, שבו הוצאו 35 מיליון לירות במירמה מיהודי דרום־אפריקה בעזרת המחאות מזוייפות.

היועץ

עורך־הדין אליהו קידר, שנסע לדרום־אפריקה עם מוציאי הכסף. לפני כמה שבועות עזב את הארץ, והעתיק את פעולתו לארה"ב, פתח משרד בניו־יורק. בין הגירסאות שהועלו לגבי עזיבתו הועלתה הגירסה כי הסתבך עם העולם התחתון.

פני ארבעה חודשים הגיעו ליוהנסבורג, בדרום־אפריקה, גרמני בשם גינטאר וולף וישראלי בשם ברוך. הם התאכסנו באחד מבתי המלון המפוארים שבעיר. עם הגיעם חיכה להם ארכיטקט ישראלי חתי ביוהנסבורג, ג'ו ישראלי שמו, שבירכם בחמימות. כעבור יום הגיעה ל־יוהנסבורג אינגריד שטיינקה, בלונדית נאה נאה בת 30, ומסרה מעטפה סגורה לוולף ולברוך. המעטפה הכילה חבילה של המחאות בנקאיות על סך 75 אלף דולר כל אחת, שנראו טובות כמו 24 קאראט. היתה להן רק צרה אחת. שכאשר היו מגיעות לבנק ממנו נמשכו, היה מתברר כי הן מזוייפות.

אינגריד הביאה את ההמחאות מפרנק־פורט, גרמניה המערבית, משם באו גם וולף וברוך. בעיר אופנבאך שלייד פרנק־פורט נשארו גארד שטיינקה, בעלה של אינגריד, וישראלי בשם צבי פאר.

שבוע ימים הסתובבו וולף וברוך ב־יוהנסבורג עד שנעצרו. בתקופה זו הביא להם ג'ו ישראלי אורחים דרום־אפריקאיים, שרצו להחליף כסף מקומי (ראנד = 1.1 דולר) בדולרים. הכוונה היתה למסור תמורת הראנדים את ההמחאות חסרות־הערך, ולהסתלק. את הראנדים המקומיים היו מפקידים בידי ישראלי אחר, פתחיה שר־שינסקי, בעל בית־חרושת לנורות ביוהנס־בורג ולשעבר בעל חברה מקומית לפירסום. שרשינסקי, יחד עם דרום־אפריקאי אחר מראשי העולם התחתון במקום, קוקי מנדווה, היו צריכים להוציא את הכסף ולהעבירו לישראל באמצעות טייסי אל־על ויהלומנים.

הצרה היתה שהופעתו של ברוך לא עוררה אמון בקורבנות המיועדים, הוא לא נראה כטיפוס של בנקאי אמין, אלא יותר כסוחר־בשר ערמומי. כאשר החלו להתדרדר יחסי־אמון, התערבה המישטרה המקומית, ששמעה על הזרים העוסקים בעסקי־מטבע. וולף וברוך נעצרו לכמה ימים וגורשו מדרום־אפריקה.

כאשר דיווחה אינגריד לבעלה ולצבי פאר על המעצר, הבינו השניים כי הגיע הזמן לסיים את עסקי העוקץ בדרום־אפריקה. במשך שנתיים פעלו השניים יחד עם שני ישראלים נוספים, שמעון ויוסף. *

הברחה ביושר

מעון ויוסי הם עשירים מופלגים. מוצאם משכונות העוני של תל־אביב, הם עשו את כספם בדרך הקשה והשחורה במו ידיהם, בעסקים חוקיים ו־לא־חוקיים. עיקר כספם זרם מעיסקי הימורים וסמים, תוך השקעות נכונות ברכישות בעסקי־הטוטו, יהלומים, מלונות ו־מיסעדות.

מזה עשר שנים פועלים השניים בעיקר מחוץ לישראל, ומרבית כספם מושקע ב־חנויות ברחוב ה־41 פינת ברודווי בניו־יורק, בבעלות על סוסי־מירוץ במיאמי וב־עוד עסקים לרוב. השניים קשורים במי־מן עסקי תרמית בהיקפים גדולים, ואין פלא כי התלבשו במחצית השניה של 1976 על עסקי דרום־אפריקה ועשו מאז יותר משני מיליון ראנדים (35 מיליון לירות).

תחילת הסיפור במאי 1976, עת פעל בדרום־אפריקה ישראלי בשם אהרון ורדי, המתגורר דרך־קבע בבלגיה, ולו חברה בשם קונפיני, שלה מישרדים בבלגיה וב־יוהנסבורג. ורדי הוא בן 56, קרח, וחי כמה שנים בדרום־אפריקה. נציגתו שם היא רוקחת בשם לאה פיין.

ורדי החל לעסוק בהוצאת כספים מ־דרום־אפריקה עבור יהודים מקומיים, תמורת עמלה של 20%. העיסקה הראשונה שעשה היתה הוצאת 40 אלף ראנד, שאת־תם העבירו בני־מישפחתו. אחרי כמה עיסקות מוצלחות בדרום־אפריקה החליט לפעול גם ברודסיה, וטס לשם עם אזרח דרום־אפריקאי בשם סם רנס, ועם עוד אדם שהיה סוכן מישטרת־הביטחון ה־דרום־אפריקאית. הוא החל מוציא כספים ולא נזהר, הוקלט על־ידי עובד־המישטרה ונעצר עם רנס. לאחר מעצר של ארבעה שבועות גורשו השניים לדרום־אפריקה ו־הועמדו בה לדין. ושוב, לאחר מעצר של שלושה שבועות הוא גורש לישראל. הוא נחת בנמל־התעופה בן־גוריון בשילהי מאי 1976.

ורדי רצה להמשיך בפעילות וחיפש אנ־שים שיסעו לדרום־אפריקה ויוציאו כס־פים במקומו. הוא הגיע אל שמעון ויוסף, שגילו עניין רב בנושא. לאחר כמה שי־חות הביאו השניים לפגישות גם את צבי פאר, שהיה מיועד לרכז את הנושא ה־דרום־אפריקאי.

פאר הוא צעיר כבן 40, מומחה בהכנת מיסמכים מכל הסוגים ובהונאות מסוב־כות. חזותו תמימה ומעוררת־אמון, תואר בעל מזח חריף וכושר תושיה.

הקאריירה שלו החלה לפני כעשר שנים, עת עבד במעבדה וסייע ליבואני־בשר להונות את הממשלה בקביעות מד־עית־כביכול, כי אחוזי השומן בבשר ה־מיובא נמוך מן האחוז בפועל. אחר כך היה פעיל בעסקים שונים עם שמעון ויו־סף, שהיו משקיעים שקטים בעסקי־הבשר של איתם היבואנים. עתה הם הטילו עליו את עיסקת דרום־אפריקה והבטיחו לו נתח־שמן בתמורה.

ורדי נפגש עם פאר כמה פעמים בדי־רתו ברמת־אביב, מסר לו את שמות ה־מיועדים להוצאת כספים, הבית כי השות־פים החדשים ימשיכו לעסוק בהברחה פשוטה. פאר נסע לדרום־אפריקה. ורדי לא חשד בו. בשיחות־טלפון עם פאר היה מקבל הודעות כי הכל בסדר. אולם ידי־דתו, לאה, סיפרה לו כי פאר עוסק בדב־רים אחרים לגמרי, ולא לפי ההנחיות שנתן לו ורדי.

הטלקס הוחלף בדרך

שבועיים אחרי נסיעתו של פאר ל־דרום־אפריקה, הגיע ארצה גארד שט־יינקה. שטיינקה (37) ישב שמונה וחצי שנים בכלא הגרמני לאחר שהורשע בשדידות, וסיים לימודי מוסמך בכלכלה בכלא. עם שיחרורו פתח משרדים מפוארים ברחוב ברלינר 74 באופנבאך, בקומה ה־12, ו־קרא לחברה אופאל (אופנבך—אמסטרדם—לונדון). מישרדיו היו בני שמונה חדרים, אולם קורספונדנציה, 20 קווי־טלפון, אר־בעה מכשירי טלקס. הכל פועל כעסק כל־כלי עצום, אך לאמיתו של דבר, אין זה אלא כיסוי לעסקי תרמית. שטיינקה הגיע לישראל באמצעות צבי פאר, שהיה שו־תפו בכמה עיסקות תרמית באירופה. את פאר הכיר בביתו של פישל סקורניק ב־אמסטרדם. סקורניק הוא פעיל בעולם ה־תחתון באמסטרדם, ובביתו החביאו את יוסף עמיאל אחרי שסקורניק אירגן את הברחתו מן הכלא.

שטיינקה הגיע ארצה, גר במלון הילטון בתל־אביב, ומסר לוורדי דרכון גרמני־נהיגה מזוייפים שפאר הכין עבו־רו. משיחות עם שטיינקה הבין ורדי כי

(המשך בעמוד 12)

מקום העלילה

המרכז העירוני של יוהנסבורג, בית־המישרדים, במרכז התמונה, הכיל בקומה השתים־עשרה שלו את המיש־רדים שבהם נפגשו הנוכלים עם הקורבנות. משמאלו נראה מלון קרלטון, שבו התאכסנו הנוכלים (מיבנה בצורת פירמידה), עד שהמשטרה המקומית התערבה והם נעצרו וגורשו.

הישראלי

* השמות שמעון ויוסף, וכן ברוך, בדויים. כל יתר השמות בכתבה זו אמיתיים. הצ־נעת השמות היתה תנאי למסירת המידע, שנבדק ונמצא נכון.

(המשך מעמוד 11)

הוא ופאר שותפים, ומסתירים ממנו משהו. שטייניקה חזר לגרמניה. ורדי שמע לאחר כמה ימים מידידתו, לאה פין, כי פאר הצליח לסדר את מי שהיה נציג בנק הפועלים ביהנסבורג, אברהם מוניץ, להוציא ממנו 250 אלף ראנדים במירמה.

השיטה היתה פשוטה ביותר. לאזרח בדרום־אפריקה, שרצה להחליף באופן בלתי־חוקי ראנדים במטבע אחר, נאמר כי ישלח נציג אישי שלו לגרמניה. הנציג יקבל ביטחון לכסף בצורת המחאה בנקאית, ויפתח על שמו חשבון בסניף בנק דרזדנר באופנבך, כדי שיופקד בחשבון המטבע המקומי. כאשר הנציג יאשר בטלפון לדרום־אפריקה כי הכל כשורה, ימסרו בדרום־אפריקה את הראנדים. עם המסירה יישלח טלקס לאופנבך למישרדי אופאל, שיאשר כי הראנדים נמסרו, ואז יופקד הכסף בחשבון הבנק ותוחזר הערבות בצורת המחאה.

מוניץ הגיע לגרמניה עם ייצוג של לקוח של הבנק, שרצה להוציא 250 אלף ראנדים, וטען כי אם העיסקה תעבוד יפה הוא יוכל להוציא עד 1.5 מיליון ראנד לחודש מלקוחות שלו. מוניץ ביקר במישרדי אופאל, התרשם מהתידור, קיבל המחאה בנקאית כביטחון, פתח חשבון, הודיע בטלפון כי הכל בסדר, והמתין לטלקס המאשר את מסירת הכסף. אלא שהגיע טלקס המודיע כי הכסף לא נמסר.

כיוון שבטלפון אסור לדבר על עניינים כאלה, הציע שטייניקה למוניץ כי יסע חזרה לברר מדוע לא נמסר הכסף. מוניץ חזר ליהנסבורג וגילה כי הכסף אכן נמסר, והלקוח ראה בעיניו כי שולחים טלקס עם הודעה על מסירת הכסף. הסתבר כי בדרך למיברקה הוחלף הטלקס באחר, שבו נאמר כי הכסף לא נמסר. בינתיים סגר שטייניקה את חשבון הבנק שפתח, השמיד את ההמחאה, ולמוניץ לא נותר דבר לעשותו, שכן כל העיסקה היתה בלתי־חוקית.

כאשר נודע הדבר לוורדי הוא הלך לשמעון לברר מה קרה, ואז התברר לו כי שמעון ויוסף יצאו בעצמם ליהנסבורג ביולי 1976, יחד עם עורך־הדין אליהו קידר. התברר כי שמעון ויוסף אירגנו דרך משלהם להוצאת הראנדים מדרום־אפריקה, באמצעות פתחיה שרשינסקי וקוקי מנדווה, ונישלו את ורדי מחלקו בשלל. ורדי כתב מיכתב למשטרת דרום־אפריקה, בו מסר תיאור מלא של הפרשה. מוניץ נעצר (הוא חבוש בכלא קרוב לשנה ומישפטו טרם הסתיים) ופאר נמלט מהמקום בעזרת מנדזה.

איך לנקום

שמעון ויוסף חזרו ארצה והחליטו לנקום בוורדי, שפנה למישטרה וביקש את הגנתה. זו הגנה עליו תחילה, אך אחרי זמן הסירה את הגנתה. ורדי ברח לבלגיה.

פאר ושטייניקה מצאו תחליפים למוניץ, המשיכו במלאכה ואף שיכללו אותה. הקורבן המיועד היה מובא למישרד של עורך־דין באופנבך, בשם הנס נאטר, ושם היה משתכנע ומטלפן למסור את הכסף.

בשיטה זו הוציאו במירמה בחודשים יוני—ספטמבר 1976 בלבד את הסכומים הבאים: פעם אחת 400 אלף ראנד, פעם 250 אלף ראנד, שלוש פעמים 100 אלף ראנד ופעם אחת מיליון ראנד. סך הכל היה השלל שני מיליון ראנד, שכולם נשארו בידי שמעון ויוסף.

כיוון שלפני חודשיים ברח שטייניקה מאשתו בחברת מזכירתו, בירגיט, סיפרה זו כי בעלה קיבל משמעון ויוסף רק 40 אלף דולר, ולכן הוא רוצה לנקום בהם. היא סיפרה כי פרט לעורך־הדין קידר, פעל כעורך־דין בפרשה גם ישראלי נוסף, פינחס קליינר, שהוציא את הכסף של יוסף עמיאל מחשבונו בשווייץ. היה קשור לבעלה בהרבה עסקים ואף שהה בדרום־אפריקה זמן קצר (עורך־הדין קליינר איישר ביקור של יומיים בדרום־אפריקה, וסירב לדבר על הוצאת הכספים של עמיאל משווייץ). אינגריד טענה כי בעלה השאירה חסרת־כל, ומישרדי החברה שלו סגורים. היא סיפרה כי פגשה כמה פעמים את עורך־הדין קידר בחברת שמעון, יוסף וצבי פאר, במלון קרלטון.

עד כאן פרטי העלילה הראשונה בהיסטוריה של הפשע הישראלי, שהגיע לרמה בינלאומית. אולם עסקי הונאה אלה הם פשוטים וחיוורים לעומת ההונאות הגדולות האחרות, שעליהן יסופר בהמשך.

יגאל לביב

הנדון:

מ נחם בגין לא רימה איש, כאשר הוא דיבר על „אוטונומיה" ועל „מימשל עצמי".

בגין הוא איש־אמת. לא יעזה על דעתו ירמות איש במזיד.

הוא לא טען שחל בו מהפך. הוא לא טען כי אימץ לעצמו את תוכנית של"י. אמרו זאת אחרים.

הוא ביטא תורה, שעל ברכיה גדל מנעוריו. הוא הציג תוכנית רביזיוניסטית קלאסית. הוא אף לא ניסה להלביש אותה במחלצות מילוליות חדשות ומטעות. גם מיגוח התוכנית הוא רביזיוניסטי קלאסי.

לכך היותר אפשר לטעון כנפיון, כי הוא לא הפריע לאיש לרמות את עצמו.

זה נכון. הכל השתדלו לרמות את עצמם. הכל רצו להשתתף באופוריה הגדולה. שוחרי־השלום התמימים בישראל. עם־ישראל כולו. אנוואר אל־סאדאת. מצריים. ג'ימי קארטר. יהודי ארצות־הברית. העולם כולו.

אם כולם־כולם רוצים לרמות את עצמם — מדוע ימנע זאת כעדם פוליטיקאי ממוזג כמו מנחם בגין?

■ ■ ■

צ יניקאי יכול היה להאמין כי בגין עצמו אירגן, בערמומיות עילאית, את המהומה ההיסטרית של גאולה כהן ושות'.

מהומה זו היא, במחותה, תרגיל גאוני של הונאה.

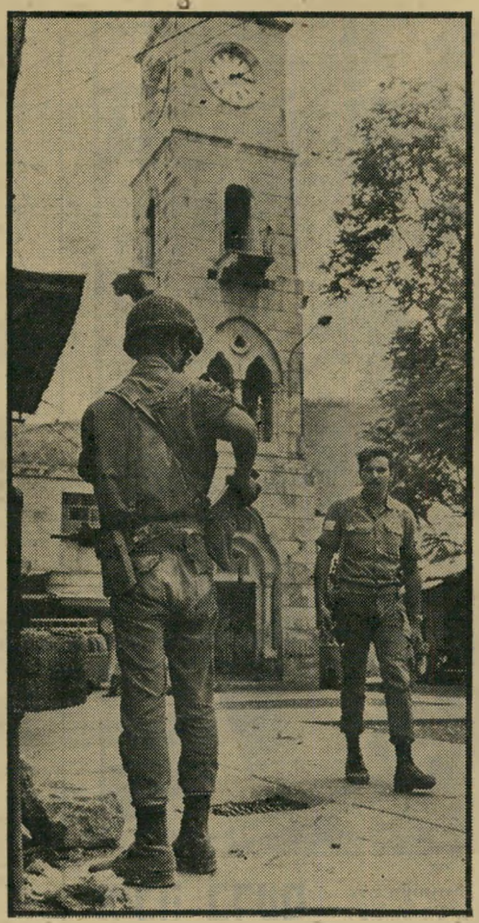
היא עזרה לשכנע את כל הנ"ל כי אכן ה„אוטונומיה" של מנחם בגין מובילה ליישות פלסטינית עצמאית, שהיא ראשית הדרך למדינה פלסטינית בגדה וברצועה.

אבל בגין לא היה צריך לארגן את פעמי גאולה. גאולה נפעמת מעצמה. בגין יכול היה לסמוך על הטימטום התהומי של הקנאים במיפלגתו. הוא מכיר אותם היטב.

כך נוצרה האשליה הגדולה.

בגין מותקף על־ידי חסידיו, מפני שחל בו מהפך. הוא צעד את הצעד הראשון לקראת שלום אמיתי, שיכלול את הקמתה של מדינה פלסטינית לצד ישראל. צריכים לעודד אותו, קצת לדחוף אותו, קצת למשוך אותו, והכל יהיה בסדר. התאוצה שלו עצמו תביא אותו אל היעד.

יקום מימשל עצמי פלסטיני, ולאחר מכן יתפתחו הדברים בדרך הטבע, עד לעצמאות מלאה. בגין יקים את פלסטין החופשית. כשם ששארל דה־גול הקים את אלג'יריה העצמאית.

ואילו האוטונומיה הז'בוטינסקאית היא ההפך מזה: שילטון עצמי של עדה היושבת כמיעוט בשטח שבו שולט הרוב, המחזיק בשילטון.

■ ■ ■

ב חודשים ינואר ופברואר כתב זאב ז'בוטינסקי ספר אנגלי, שנקרא בעברית חזית המילחמה של ישראל. הוא הופיע באנגלית ביולי 1940, חודש אחרי מותו של ז'בוטינסקי בארצות־הברית.

ספר זה מהווה תוכנית להקמת המדינה היהודית בכל ארץ־ישראל, בתום מילחמת־העולם השניה, שהיתה אז בראשיתה.

בתוכנית זו הופיע רעיון ה„אוטונומיה" במהדורה מעודכנת, שאינה שונה כימעט מן הרעיון המקורי. ז'בוטינסקי, כמו בגין, דבק בהעיונות.

כתב אז ז'בוטינסקי: „הפיכתה של ארץ־ישראל למדינה יהודית יכולה להתגשם במלואה, מבלי לעקור את הערבים הארצישראליים ממקומם... מוטעית גם ההנחה, שאם הערבים יישארו במיעוט במדינה בעלת ציביון יהודי מכריע, הרי יהיו נתונים לרדיפות ולדיכוי."

בשבוע שעבר הסתמך מנחם בגין על תוכנית זו בפירוש, כאשר עמד בוויכוח מר עם הסיעה ההיסטרית במיפלגתו.

ז'בוטינסקי הציע להעביר בתום המילחמה מייד, תוך שנה אחת, מיליון יהודים לארץ, כדי ליצור בה רוב יהודי. על בסיס זה היתה צריכה לקום המדינה היהודית בכל רחבי ארץ־ישראל, תוך הבטחת שיוויון־זכויות מלא לערבים, „בתנאי שלא ייעשה שום דבר שיפריע לאיזה יהודי שהוא מארצות אחרות לשוב למולדתו — אל ארץ־ישראל — וללהפך על־ידי כך באופן אוטומטי לאזרח ארצישראלי."

למיעוט הערבי במדינה היהודית, בארץ־ישראל השלמה, הבטיח ז'בוטינסקי:

- אם בממשלה יהיה יהודי ראש־הממשלה, יהיה ערבי סגנו, ולהיפך.
- זכות־בחירה, שרות צבאי והשתתפות בכל שאר הזכויות והחובות.
- השפה הערבית תהיה שפה רשמית.
- „אוטונומיה תרבותית", שתכלול את

אוטונומיה שבאת

זה הגיוני. זה נהדר. נעים להתמכר לסם האמונה.

אלא שכמו כל סם משכר, גם אשליה זו עומדת להתנדף, והשאיר אחריה ריכאון עמוק.

■ ■ ■

ר עיון האוטונומיה מעוגן בעולם־המחשבה הרביזיוניסטית, אולי יותר מכל רעיון אחר. כי הוא קשור בצעדים הראשונים־הראשונים של זאב ז'בוטינסקי הצעיר בזירה המדינית.

בשנת 1906 התכנסה בהלסינגפורס (היא הלסינקי דהיום) ועידה ארצית של הציונים בקיסרות הרוסית, שפינלנד היתה אז חלק ממנה.

בוועדה זו נתקבלה „תוכנית הלסינגפורס", שתבעה זכויות מפליגות ליהודים בארצו של הצאר.

באוטוביוגרפיה שלו (עמודים 71/72) כתב על כך ז'בוטינסקי עצמו: „מצפוני מכריחני כאן להניח וידוי נועז ומחוצף. במעמקי־לבי הנני חושב את עצמי ל'עורך' התוכנית ההלסינגפורסית... ובכל זאת, אם לא אכניע את יצרי, לא אתאפק ואמלא את הדף בראיות שדווקא אני, אני ולא זולתי, בעצם ידי הזאת זכיתי לערוך את הנוסח המסויים..."

מובן שז'בוטינסקי לא המציא את התורה. היא נולדה באותה תקופה בכמה מן התנועות המתקדמות באירופה, ובעיקר במיפלגה הסוציאליסטית האוסטרית. אך המהדורה היהודית נושאת חותם ז'בוטינסקי מובהק.

עיקר התוכנית מתמצה במילה אחת: אוטונומיה.

■ ■ ■

ב נמחו את תוכנית הלסינגפורס, דגל ז'בוטינסקי בהענקת מעמד של „מיעוט לאומי" ליהודים הרוסיים. לכל מיעוט לאומי, כך קבע, מגיע אוטונומיה.

מה פירושה של אוטונומיה שכזאת?

ז'בוטינסקי פירט את הדברים לפרטים מדוייקים. תחת הכותרת „מימשל עצמי של מיעוט לאומי" (נא לשים לב למילים האקטואליות, שנכתבו לפני יותר משני דורות!) פירט:

- „מיעוט לאומי" הוא קיבוץ של „אזרחים בני לאום אחד, שהוא זרוע במפוזר ...לתוך רוב זר."
- „השתייכותו הלאומית של האזרח נקבעת על־ידי הצהרה אישית" שלו.
- „כדי לממש את זכויותיהם הלאומיות האוטונומיות" מתארגנים בני המיעוט „במלוא שטח המדינה כאיגוד מישפטי־פומבי" ומקימים הנהלה לאומית, ועידות מחוזיות וכו'.
- מוסדות אלה „מיועדים לממש את זכויותיו של המימשל העצמי הלאומי בענייני הפולחן הדתי, השכלת העם (חינוך), בריאות העם, עזרה סוציאלית... ניהול של תנועת הגירה או עקירה ממקום למקום..." וכן ענייני אישות. המוסדות הלאומיים רשאים להטיל מיסים ויהוו אישיות מישפטית. יהיו להם בתי־מישפט לשיפוט פנימי. שפת המיעוט הלאומי תקבל מעמד של שפה רשמית במדינה.

זוהי בדיוק התוכנית שמציע עתה מנחם בגין, כעבור 71 שנים, ל„ערביי ארץ־ישראל".

■ ■ ■

כ די להבינה היטב, יש לראותה על רקע המציאות שבה הוצעה לראשונה.

מדובר על מיעוט לאומי, המפוזר בקרב אומה אחרת, המהווה את הרוב והמחזיקה בידה את השילטון.

אוטונומיה זו אינה שילטון עצמי במחוז כלשהו. בעיי־האוטונומיה אינם שולטים בשטח.

ניתן להם לנהל בעצמם את ענייניהם הקהילתיים והאזרחיים, התרבותיים והדתיים. מובן שאין בידיהם צבא, משטרה, או כלי־שילטון אחר כלשהו.

אין לזה שום קשר עם המושג „מימשל עצמי" שניתן בשעתו לאירים, או הניתן כיום לכושים ב„בנטוסטאן" של דרום־אפריקה. שם ניתן לתושבים שילטון מוגבל על שטח, שבו הם מהווים את האוכלוסיה הבילעדית.

הדת והמעמד האישי, החינוך על כל שלביו, המיוע הצבורי והעזרה הסוציאלית.

- הקמת „אסיפת נבחרים" והנהלה, שינהלו את העניינים המסורים לאוטונומיה.
- שר שייצג את הערבים בממשלה.
- **עזרה נדיבה להגירה מן הארץ, אם ירצו כך. ז'בוטינסקי חזה „מבחי להצטער" את האפשרות ש־900 אלף ערבים — כלומר: כל הערבים שהיו אז בארץ — יהגרו מארץישראל.**

יש לזכור: בשעה שז'בוטינסקי כתב את הדברים, היו בארץ כ־600 אלף יהודים, שהיוו בה כ־40%. תוכניתו הנדיבה הועמקה לעם שהיווה אז רוב מוחלט בארץ, ושז'בוטינסקי התכוון להפכו במכה אחת למיעוט.

כעיות דמוגראפיות לא העסיקו אותו. מעניים האנשים שהיו אז מודעים לפער העצום בריבוי הטיבעי של שני העמים, ולהשלכותיו בטווח הארוך.

■ ■ ■

ע דרקע זה מובנים לגמרי עיקרי התוכנית של מנחם בגין.

אם המונחים „אוטונומיה" ו„מימשל עצמי" לא הובנו עדיידי תמימים, כסיום ושוחרי אויפוריה, מבית ומחוץ, אין זו אשמתו. כתבי ז'בוטינסקי מונחים בספריות, ואפשר העיון בהם.

קווי־היסוד, הטמונים בעצם מהות התוכנית, הן כלהלן:

- „ערביי ארץ־ישראל" יהוו מיעוט בארץ־ישראל השלמה, שבה ישלטו היהודים, לפי התוכנית, ארץ־ישראל היא יחידה אחת, שבה יש עם־רוב ועם־מיעוט.

כלומר: מדינה יהודית ברחבי ארץישראל, שבה נתנים הערבים, כעם־המיעוט, מאוטונומיה של מיעוט לאומי.

- האוטונומיה הערבית המוצעת אינה בנטוסטאן

(המשך בעמוד 21)

איך הושבעו „עושה הניסים" ו„מיקי מאוס".

מיהו חלבן מק־קארתיסטי, ואיך הפך יהושע פרץ רוסי

■ בעת טכס השבעת שני השרים החדשים, **משה ני־סים**, המכונה על־ידי סדרני־הכנסת „עושה ניסים", ו**חיים הנראו**, המכונה על־ידם בשם „מיקי מאוס", היו שרי הממ־שלה חגיגיים ונרגשים. הגיב על כך שר־הדתות, **אהרן אבו־חצירא**: „מה השימ־חה? זה בסך הכל שני תיקי פלסטיק!"

■ ראש־הממשלה, **מנחם בגין**, דרש בתוקף מכל ה־שרים להיות נוכחים בטכס השבעת שני השרים החד־שים. שר־התחבורה־והתיקשו־רת, **מאיר עמית**, הודיע לו כי לא יוכל לבוא. מאחר והוא משתתף בשידור ישיר מהרדיו. תגובת בגין: „לא איכפת לי, אני רוצה שכולם יהיו פה!" אך למרות זאת לא הופיע עמית לטכס ההשבעה.

■ הכתבים הפרלמנטריים פנו השבוע אל סדרני־הכנסת וביקשו מהם לאתר עבורם את „המוסיקלי". לסדרנים הנדהמים הסבירו, כי מאז שנודע להם כי המואזין מפריע לח"כ **משה שמיר**, הם קוראים לו כך.

■ נהגו של שר־הקליטה **דויד לוי** סיפר השבוע ל־חבריו נהגי השרים, כי נשלח ללמוד לנהוג במיניבוס.

■ המנחה **מני פאר** טוען כי ראש־הממשלה יצר תקדים, כאשר לקח איתו את **עוזי אבן**, רעייתו של ח"כ **אבא אבן**, לאיסמעיליה, רק בשל העובדה שנולדה בעיר זו. כעת, אומר מני, כשבגין יסע לעשות שלום עם תימן, יצטרך לקחת איתו את אשתו של **ישראל ישעיהו**.

■ כשהלך שר־האוצר **שימחה ארליך**, ביחד עם מנכ"ל מישרדו, **עמירם סיי־ון**, ועם הממונה על התקצי־בים, **שר־שלום** („שרי") **שירן**, אל נשיא המדינה **אפרים קציר** כדי לתת לו את ספר־התקציב, דאג שיעטפו את הספר בנייר מתנות ויקשטו אותו בסרט מסולסל. את הספר החזיק שירן, והוא שמסרו לנשיא. תגובת הנשיא: „אוהו, זה כבד נורא!" שרי: „אדוני הנשיא, זה 182 מיליארד ל"ל!" הנשיא: „מה, כל כך הרבה? לא ידעתי!"

■ באותה הזדמנות הסביר ארליך לנשיא כי התקציב כה גדול ביגלל תקציב־הביטחון וביגלל חובות המדינה. שאל הנשיא: „איזה חלק מהתקציב הן ההכנסות, ואיזה ההוצאות?" השיב השר: „אדוני, בקשר להוצאות אנחנו בטוחים, וב־הכנסות, נו, אלוהים גדול!"

■ מנחם בגין הסיר השבוע את החרם שהטיל על הח"כ הסרבנית, **גאולה כהן**. בגין עבר מולה במיסדרונות הסיעה, הביט דרכה והפטיר לעברה, מבלי להיעצר: „שלום, גברתיו"

■ אגב, בנה של גאולה כהן, **צחי הנגבי**, סטודנט באוניברסיטה העברית, מנהל רומן עם **טלי בשן**, בתו של העיתונאי **רפאל בשן**, ש־היתה עד לאחרונה מזכירתה האישית של רעיית נשיא־המדינה, **נינה קציר**, עד שפוטרה מתפקידה.

■ התפטרותו של ח"כ **פסח גרופר** מתפקידו כמצ־ליף הליכוד, בעיקבות ניצחון המערך על הליכוד בהצבעה על הנהגת שבוע־עבודה בן חמישה ימים, היתה יומו ה־מאושר של המצליף מטעם המערך, ח"כ **זאק אמיר**, שעבד קשה מאד כדי לאתר את הח"כים מטעם המערך ולהכניסם להצבעה לאולם ה־מליאה. רק במקום אחד נכשל אמיר. הוא נכנס למיזנון־הכנסת, ראה שם את ח"כ **גד יעקובי** ואת ח"כ **חיים בר־לב** סועדים את לבם. אמיר האיץ בהם להיכנס. אמר לו יעקובי: „אני ממילא נגד שבוע־עבודה בן חמישה ימים. אם אכנס, אצביע נגד!" לא הספיק לסיים את דבריו ובר־לב הביא את טיעוניו הוא: „אני, לעומת זאת, בעד שבוע־עבודה בן חמישה ימים, ומאחר ויעקובי ואני מנטרלים האחד את השני, נמשיך לאכול את המרק."

■ בוויכוח המדיני שהת־קיים במיפלגת העבודה, העיר מזכ"ל מפ"ם, **מאיר תלמי**, על תוכנית־השלום של ראש־הממשלה: „השיטה שבגין מציע היא לא Self Rule, אלא Self Rouletta."

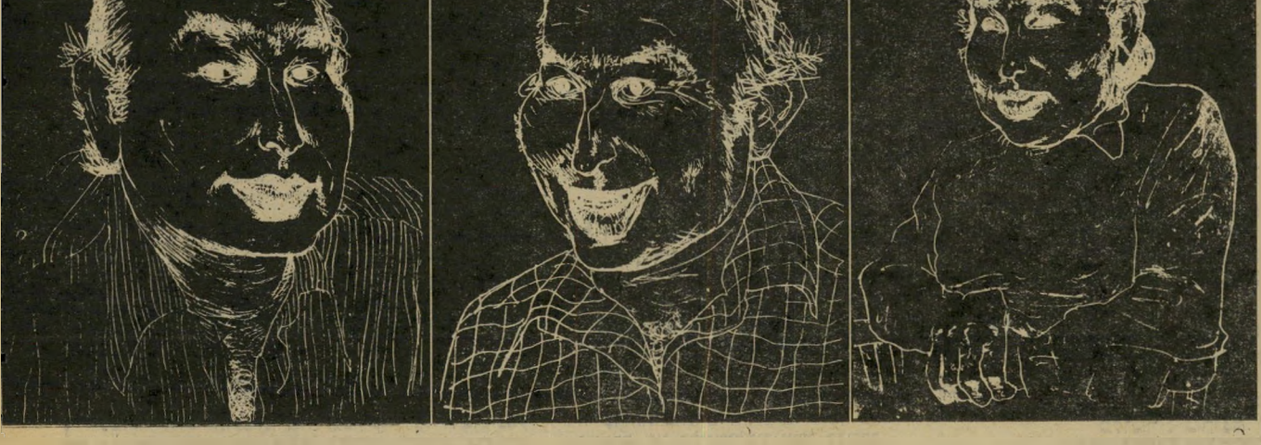
■ באותו ויכוח נטען נגד **שימעון פרס** כי המיפלגה אינה עושה די כדי להביע את התנגדותה לתוכנית־השלום של בגין. השיב על כך פרס: „הציבור לא יטה אוזן. אין מרצים באוזניו של שיכור איך גדלים עגבי־היין."

■ לח"כ גד יעקובי היה השבוע וידוי משלו. אמר ה־ח"כ: „אני מוכרח להודות שרק ברגע מסויים מאוד הבנתי

מיכה ברעם

צלם־העיתונות, הגה ויזם את תערו־רכת־הצילומים של עשרת צלמי־העי־תונות הישראליים שסיקרו את ועידת־קאהיר. לדבריו חש כי בתמו־נות שצולמו יש חיים שהם מעבר לחדשות. הוא פנה אל מנהל מוזיאון תל־אביב, מארק שפס, שנתן את אישורו. תוך שבועיים אירגן מיכה את התערוכה, כשהוא טורח בעצמו על תליית הצילו־מים. בתמונה: ברעם נושא תמונת ענק של אנוואר אל־סאדאת, כשברקע תמונה של המונים מריעים לנשיא בקאהיר.

ירון לונדון

אירח בתוכניתו „עלי כותרת" את צייר הקריקטורות אורי הופמקלר. חצייר הכין לו הפתעה, והציג לו בראיון קריקטורות של ירון עצמו, כשמתחתן הסבר. לונדון נבוך ומיהר, לדברי הופמקלר, לסיים את הראיון. מספר החצייר: „החלטתי להעמידו במיבחן, מאחר ובפגישה מוקדמת אמר לי שהוא ישמח מאד להציג את הקריקטורות שלי על מנחם בגין, ג'ימי קארטר ומשה דיין. רציתי לראות איך יתייחס לקריקטורות שלי אליו. הוא היה נבוך ומבולבל, אמר לי בתחילה שלא נפגע, אחר־כך שכן נפגע, ומיהר לסיים את הראיון." בתמונות: (מימין לשמאל) „לונדון לפני פצצת־מין". „לונדון לפני אישיות בינ־לאומית". „לונדון כאשר אינו מבין על מה מדבר המרואיין." הופמקלר שלף את התמונות במפתיע על האקרן לפני שלונדון הרגיש.

אנשים

בדיוק את משמעות המהפך עבור מיפלגת־העבודה. היה זה ברגע שבו התחיל לסקר את ענייני המיפלגה הכתב הפולק־לוריסטי של הכנסת **חיים גיל**, במקומם של הכתב לענייני מיפלגות **דן רביב** והכתב הפרלמנטרי **אדימך רם**. אז, כשהכתב לענייני פולקלור התחיל לטפל במיפלגה שלנו, הרגשתי את המהפך בכל עוצ־מתו."

■ במסגרת תפקידו כעוזר לשימעון פרס, מרבה **בועז אפלבאום** לשהות בין כתלי המישכן. אפלבאום היה, עד למינויו הנוכחי, הממונה על עידוד הסרט הישראלי, מינוי שהוענק לו על־ידי שר־המיס־חר־ההתעשייה לשעבר, חיים בר־לב, כשישימש כעוזרו. כש־התמנה **יגאל הורוביץ** כשר־התעשייה־המיסחר והתיירות מטעם הליכוד, פיטר את אפל־באום מתפקידו. השבוע נפגשו השניים במיסדרונות הכנסת. הורוביץ מיהר אל אפלבאום, חיבקו ונפל על צווארו. בועז לא התרשם, ניער את השר מעליו והעיר לו בטון מעליב: „אני עם חלבן מק־קארתיסטי לא רוצה עסק!"

■ אלא שבכך לא תמו צרותיו של אפלבאום. הוא היסב במיזנון־הכנסת במחיצתו של **אלי מזרחי**, יועצו ה־מובטל של ראש־הממשלה. ל־פתע ניגש לשולחן שר־האוצר, שהיה בחברת מנכ"ל מישרדו, ואמר לשניים: „אם גמרתם לאכול, אז לכו לטרקלין. פה זה מקום שאוכלים, לא מדב־רים. אני רוצה לאכול ואין לי איפה לשבת!" ראש־הממ־שלה לשעבר, **יצחק רבין**, שישב בסמוך, נחלץ לעזרת השניים והזמין אותם להצטרף לשולחנו. אלא שאפלבאום ה־נעלב לא ויתר והפליט: „לא די שהורוביץ זרק אותי מה־עבודה, עכשיו אריך זורק אותי מהאוכל!"

■ עורך ג'רוזלם פוסט, **ארי ראט**, היה בעבר חבר קיבוץ חמדיה. לפני נסיעתו לוועידת קאהיר טילפן אליו מזכיר הקיבוץ, וביקש ממנו לעניין את **עותמן אחמד עותמן**, אבי־חתנו של הנשיא המצרי, שהוא גדול קבלני מצריים, בייבוא הדלתות ש־מייצר הקיבוץ. ראט אכן נתקל בעותמן, ושטח לפניו את בקשת הקיבוץ. תגובתו של עותמן: „בבוא השלום אשמח לבקר בקיבוץ, לאו־דווקא לשם רכי־שת דלתות. באשר לדלתות, עוד מוקדם לדבר."

■ מנהיג פועלי אשדוד לשעבר, **יהושע פרץ**, הנח־שב כמלך העדה המרוקאית בעיר, הודיע השבוע כי הוא ממיר את עדתו והופך רוסי. לאחרונה נפתח מועדון־לילה רוסי בשם ריגה באשדוד, ופרץ הפך אחד מאורחיו ה־קבועים. הוא למד את כל השירים הרוסיים המושרים ב־מועדון, ומדי לילה הוא לוקח את המיקרופון ושר את שירי אמא רוסיה, להנאת האורחים, כשאינו שוכח להודיע לכולם: „אני גמרתי להיות מרוקאי, עכשיו אני רוסי!"

■ במסיבה שהתקיימה לכ־בוד יובל פעילותו האמנותית של **יעקב דוידון**, מי שהיה בעל קולנוע גן רינה ובית העם, נזכר בעל־השיימחה כי שנה לפני תום מילחמת־העולם ה־שניה נפל השחקן **זאב כרי־נינסקי** בשבי הגרמנים, אלא שאיש לא ידע היכן הוא שבוי, ואם הוא בכלל חי או מת. חבריו בארץ חששו לגורלו וניסו לברר דרך הצלב האדום, מה קרה לו, אך לשווא. והנה, שבוע אחרי תום המילחמה, בחודש מאי 1945, הגיע מיברק לדוידזון: „היטלר מת. בר־לינסקי חי!"

■ הכתב הפרלמנטרי של הרדיו, **אבנר תבורי**, הת־פטר מתפקידו כתוצאה מחי־לוקי־דיעות בינו לבין הכתב המדיני **שלום כיתי**, שנת־גלעו בעת שסיקרו את ועידת־קאהיר. תבורי התקבל לעבודה כמישנה לכתב הפרלמנטרי של ידיעות אחרונות, **גדעון ריי־כר**, וייכנס לתפקידו בשבוע הבא.

■ כתב הארץ לענייני מישפט, **אילן שחורי**, חגג את יום הולדתו ה־24. עמיתו, הכתב לענייני פלילים, **אבי וינטין**, הגיש לו שי — תק־ליט של הפסנתרן **ארתור רובינשטיין**. על מעטפת ה־תקליט כתב ולנטין: „זו ההז־דמנות לברר אם אתה אוהב את ברהמס או לא."

■ רב הקמפוס של אוני־ברסיטת בר־אילן, **הרב ישי־ראל הס**, תקף בחריפות את **הרב איקא ישראלי**, המקיים חוג מיוחד הווכח לפופולריות רבה בקרב הסטודנטים הדתיים. הרב טען כי איקא, הבוהמי החילוני לשעבר, סוטה מהקו המקובל על גדולי ישראל. הרב איקא לא נשאר חייב, ובטור המיוחד הקרוי „איקא", שיש לו בבת־קול, עיתון ה־סטודנטים של אוניברסיטת בר־אילן, **השיב לרב הס** מנה אחת אפיים.

■ חוזר בתשובה אחר, **הרב מרדכי** („פופיק") **ארנון**, עשה עד לחזרתו בתשובה את שירות־המילואים שלו במיס־גרת ענף הווי ובידור של צה"ל. על פי בקשתו המפו־רשת, הועבר פופיק לאחרונה מהענף, ועשה שירות מילואים בן חודש ימים כסמל־דת ב־יחידה קרבית.

■ מלכת חיי־הלילה של פאריס, **רז'ין**, ביקרה אינקוג־ניטו בישראל, השתכנה בבית ידידים וסירבה לענות לקריאות טלפוניות של עיתונאים. היא בילתה חלק מזמנה בכפרו של **רפי נלסון** באילת, ובחל־אביב ביקרה פעם אחת בילבד, במועדון של **רפי שאוי**.

■ גם איל־העיתונות הגר־מני **אכסל שפרינגר** ביקר בישראל עם אחת מידידותיו הצעירות. כמו רז'ין התחמק שפרינגר מעיניהם של עיתו־נאים סקרניים, ומקום הימצאו נשמר בסוד כמוס. מי שביקש להתקשר עם שפרינגר נאלץ לעשות זאת דרך מישרדו בגרמניה.

■ הצייר המזוקן **צבי גרא** עייף מלשמוע על דימיונו ה־חיצוני הרב לארכיבישוף **הי־לריון קפוצ'י**. גרא, העוסק בימים אלו בהשלמת ציור שהוזמן על־ידי מוזיאון התפו־צות, החליט לחמוד לצון, עטה על גופו גלימת כומר, הזמין את כל ידידיו לביתו, ישב באמצע החדר והשלים את הציור. לאורחים התמהים הס־ביר גרא: „מה יש, לקפוצ'י אסור לצייר פולקלור יהודי?"

יעקב סער צלם לישכת־העיתונות הממשלתית, חצטיין שוב בתצלומיו בקאהיר. הפעם התרכז בשר־הביטחון עזר וייצמן ובגנרל עבד־אל־ראני אל־גאמסי, הנציח אותם בקונצ'רטו לארבע ידיים. זה היה כאשר השניים שוחחו ביניהם לעיני המצלמות, לפני שהחלו הדיונים.

עיתון סבבה

עמוד 2

הממשלה החליטה לעבות על המצרים אשקרה בעיניים

ככבר פתיחת שיחות השלום עם מצריים החליטה את מות פיתאום ה' ממשלה ההמציא מילה חדשה, כדי לבלבל את המצרים שלא יידעו מה ה' עניינים.

ההחלטה הזאת באה בגלל ששבוע שעבר היו לממשלה כמה פדיחות רציניות בעניין שהיא ניסתה לגנוב ככה ב־

לאן הולך עזר?

הוא הוליך להשתין. מה יש, כבר אסור להשתין?

שקט כמה יישובים חד־ שים בפיתחת רפיח.

בשביל זה החליטה עכשיו הממשלה להמ־ ציא את המילה „לע־ בות", שפירושה יעני לעשות משהו יותר עבה ממה שהוא באמת, וככה, במקום להקים יישובים חדשים, אז כ־ יישובים רק עושים „עי־

בוי" של יישובים יש־ נים, אבל בעצם זה אותו דבר.

זה כאילו, יעני, מי־ שהו מוסיף לו ככה כמה חדרים חדשים ל־ בית שלו, ובאה אליו העירייה ואומרת לו ש־ זה אסור, אז ההוא או־ מר „מה אסור?" אז ה־ עירייה אומרת „זה אסור להוסיף חדרים חדשים," אז ההוא או־ מר „וולאק, אני לא הר־ ספתי שום חדרים חד־ שים, אני רק עשיתי „עיבוי" של החדרים ה־ ישנים." וככה הוא עו־ בד על העירייה אשקרה בעיניים.

וככה בדיוק גם הממ־ שלה עובדת על המצ־ רים אשקרה בעיניים ועושה להם אחר־שרמו־ טה של „עיבוי" באבו־ אבוהם.

איפה דיין?

אולי הוא בבית, יושן. אולי הוא בטהרן, משחק שח. אולי הוא באירופה, נפגש. אולי הוא באדמה, חופר. אולי הוא בפירמידות, גונב. אולי הוא במרוקו, אוכל. אולי הוא בשמיים, טס. אולי הוא בחשאי, מזיין. אולי הוא בירושלים, נואם. אולי הוא בצהלה, הולך. אבל האמת היא שזה לא מעניין לנו את קצה התחת איפה דיין.

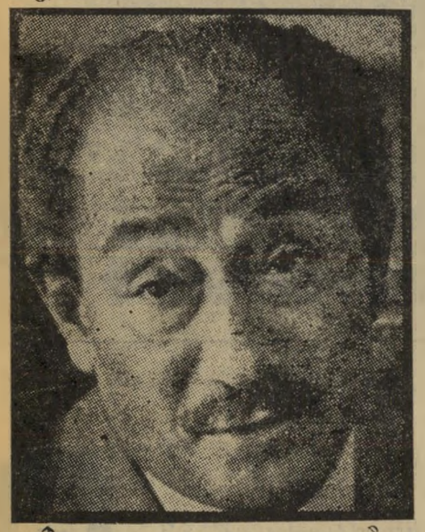
ג'ימי קארטר: ההתנחלויות לא אוכלות

נשיא אמריקה ג'ימי קארטר אמר אתמיך, שלפי דע־ תו ההתנחלויות של ישראל בשטי־ חים לא אוכלות, למה שהם לא לפי החוק של העולם.

עיתונאים שאלו את קארטר מה דעתו על ההתנחלויות החדשות של ישראל וקארטר אמר שלאמריקה היתה תמיד דיעה בעניין הזה וגם עכשיו יש לה דיעה.

קארטר אמר שאמרי־ קה חושבת את ההתנח־ לויות האלו שהם נגד החוק העולמי, ובגלל זה הם לא אוכלות.

סאדאת מבואס

אנשים שהיו ב־ זמן האחרון במצ־ ריים מספרים ש־ סאדאת מבואס ל־ גמרי.

הם אומרים שסאדאת התבאס בגלל כל העסק הזה של ההתנחלויות.

לפי מה שהם מספ־ רים, סאדאת אומר ש־ מספיק עם כל השטו־ יות האלו, עם כל הפו־ זות של גברים, וכל ה־ דאווינים של התנחלו־ יות, וכל הבילבולי בי־ צים על כוחות מגן, וכל שאר החינטרושים.

או שמדברים ברצי־ נות, או שעושים צחוק — אומר סאדאת — איך שאתם רוצים.

סאדאת אומר גם ש־ בגין ממש מלכלך, ואם הוא ימשיך ככה אז כל העניין של השלום יילך פארש, ומי שיאכל או־ תה זה רק ישראל.

לא רוצים את פופא"י

משבר פרץ בד"ש (לא זה עם השיר, זה עם המיפלגה). למה? למה הם לא רוצים יותר את פופאי בתור מנהל. הם רוצים את בוטו. ויש גם כאלה שרוצים את אוליבר־אוויל. אז כך מי שיש לו בבית מיקרו־מאום מתבקש לעזור.

בגין לא עושה חשבון

בגין לא עושה חשבון לסאדאת, ולא שם על השלום שלו.

מה הדאווין?

קוראי „עיתון סבבה" שואלים ועונים בענייניים חשובים

ישששכר מזרחי מירושלים שואל:
מה בעצם כל הדאווין של בנין כתובניות השלום שלו?

ועונה:

בנין הוא מכיר את הערבים, אולי יותר טוב מכולם. ועוד איך הוא הוא מכיר אותם, עוד מלפני המדינה. אז התוכנית שלו זה ככה — הוא ייתן לערבים הרבה ויתורים, אבל הערבים הם ירצו עוד. את זה בנין יודע, למה הוא מכיר אותם. ערבי מה שלא תיתן לו ירצה עוד. תן לו אצבע — ירצה את כל היד. אז בנין ייתן להם בהתחלה די הרבה, אבל הוא יודע שהם ירצו עוד. ואז, כשהם ירצו עוד, בנין יגיד להם — נה! זה מה שתקבלו. או שאתם לוקחים מה שאני נותן לכם, או שתאללו קש. ואם באמת, כמו שבנין מכיר את הערבים, הם ירצו עוד, אז הוא יגיד להם נה! וככה הוא יזיין את האמא שלהם.

ניסים כהן מבאר־שבע שואל:
שי הדא האוטונומיה הזאת שכולם מדברים עליה?

ועונה:

כל האוטונומיה הזאת זה הכל דאוין. זה הכל בבל"ת בשביל לבלבל את האוייב. זה יעני כמו בונבוניירה שהבחוץ שלה הכל צבעים ופרחים וקישוטים, אבל הבתוכו שלה הכל רקוב ויבש. ככה זה האוטונומיה — בחוץ זה הכל פרחים וצבעים וקישוטים — בשביל שייראה יפה — שהפאיירים יקנו אותה, אבל בתוכו זה הכל רקוב ויבש — שלא יוכלו לאכול אותה. ואז מי שיקנה אותה יקבל רק עטיפה יפה ובפנים חרא, וככה הוא יאכל אותה ויישאר כמו אהבל רק עם עטיפה, בלי שום תוכן. וזה כל הרעיון — אוטונומיה זה כמו מרק בלי תוכן.

יוסף קופרמן מנתניה שואל:
מי זה מומנטום ומה הוא עושה?

ועונה:

מומנטום זה לא מי זה — זה מה זה. זה מין עץ כזה מטפס שצומח בעציצים. אבל הבעייה שלו זה שכל הזמן צריך לשמור עליו, ובשביל זה כל הזמן אומרים ברדיו ובטלוויזיה שצריך לשמור על המומנטום. לפי דעתי הרבה יותר טוב לקנות לבית אריזה סטריאו מה שמומנטום.

רחל אמסטר מתל־אביב שואלת:
מה יהיה?

ועונה:

יהיה טוב, תאמינו לי, יהיה טוב.

משה זיברמן מחולון שואל:
האם ייצא מזה שלום?

ועונה:

בשלב זה של התפתחות העניינים, במצבם הנוכחי, לאור הצהרות שני הצדדים, ובהתחשב במה שנאמר בכלי התיקשורת, זאת מבלי להפחית בערכם של הדברים הנאמרים בחדרי־חדרים, אם בקול ואם בלחש, הרי מה שניתן לומר בשלב זה, אם בכלל ניתן לומר משהו בשלב כל־כך מוקדם, תוך ידיעה שאכן עדיין מוקדם מדי לצפות שתתיישנה הערכות לגבי המשך התהליך, זאת מבלי להתעלם מזרמים תת־קרקעיים, אך מבלי להסתיר את העובדות לאמיתן, אם כך ניתן לומר כבר בשלב זה, או שמא רק בשלב זה אפשר לומר משהו — איך

סקר דעת קהל:

אריה נאור יותר מצחיק מגראוצ'ו מארקס

„עיתון סבבה" הלך ושאל אנשים „תגיד, מי יותר מצחיק — אריה נאור (זה עם השפם מהממשלה שמצחיק ב־טלוויזיה) או גראוצ'ו מארקס (זה עם השפם מהאחים שמצחיקים בקולנוע)?"

אז מה שנהייה זה שרוב האנשים (איזה 50—60 אחוז) אמרו שנאור הרבה יותר מצחיק. איזה עשרים אחוז אמרו ששני־הם מצחיקים שווה, ורק אולי עשרה אחוז בקושי אמרו שגראוצ'ו יותר מצחיק.

והשר לנדאו יותר מצחיק מדובי גל

רוב האנשים גם אמרו שהשר החדש חיים לנדאו הרבה הרבה יותר מצחיק מדובי גל, וארבעים אחוז אפילו ביקשו שחיים לנדאו יחליף את דובי גל ב„תשע בריבוע" ולהיפך — יעני, שדובי גל יהיה שר.

גמאסי ועזרא תפסו ראש

חברה שבאים מקאהיר אומרים שגנרל גמאסי יעזור לויצמן כמשפ תפסו ראש על הביפאק ביחד.

החברה האלו מספרים ששניהם היו כל הזמן בראש טוב — סיפרו בדיחות, סיפרים, צחקו, הכל. ככה ממש סבבה הלך ביניהם, וגמאסי אפילו קרא כל הזמן לווייצמן עזרא. יעני, רק עזרא הוא אהב, לא עזר.

מישהו גם אמר שמע שגם עם סאדאת הצליח וייצמן לתפוס ראש לא רע.

האם משה שמיר התחרפן בגלל שהוא לא יושן?

או שזה סתם תירוץ?

התקציב החדש - מה זה אומר?

מה זה אומר? מה זה כבר יכול להגיד? תמיד זה אומר אותו דבר. וגם הפעם זה אותו החרא בדיוק. זה אומר שאנחנו נרוויח פחות, אבל נשלם יותר. זה מה

מי מתעוור ומי מג'עג'ע?

אני? יכול להיות פרשן על הכיפאק, הא! ואשר לעצם השאלה שנשאלה — יאללה תתחפפו! לא שלום ייצא מזה ולא בטיח!

שמואל מחליב מחיפה שואל:
האם אריק שרון מתעוור על הממשלה בזה שהוא מקים לבדו יישובים, או שאולי הממשלה מג'עג'עת את כולם בזה שהיא מתעוורת עדינו כאילו שאריק שרון מג'עג'ע אותה?

ועונה:

מה שנראה לי זה שכל השאלה הזאת בעצמה באה בשביל לג'עג'ע את כולנו שלא נבין מה קורה, כאילו שזה בכלל חשוב מי מתעוור על מי ומי מג'עג'ע את מי. מה שחשוב זה לא זה, אלא מה בכלל כל הדאווינים האלו עם היישובים האלו, זה מה שחשוב.

יהודה גל מבת־ים שואל:
בכנסת יושבת מיפגנה שקוראים לה המערך. מה הדיעה שלה בכל העניין של השלום?

ועונה:

תהרוג אותי, אם אני מבין מה הדיעה שלה.

חגית אביטל מאשקלון שואלת:
יש לי שאלה — מה עושה ד"ש ב־ממשלה?

ועונה:

אף אחד לא יודע, אבל גם הם לא יודעים, אז ככה זה לא מפריע לאף אחד.

המישטרה: הצתה בעל המיפעל: לא הצתה

המישטרה: הצתה. בעל המיפעל: לא הצתה.

המישטרה: הצתה.
בעל המיפעל: לא הצתה.
המישטרה: הצתה.
בעל המיפעל: לא הצתה.
המישטרה: הצתה.
בעל המיפעל: לא הצתה.
הפסקה.
המישטרה: הצתה.
בעל המיפעל: לא הצתה.
המישטרה: הצתה.
בעל המיפעל: לא הצתה.
הפסקה.
המישטרה: הצתה.
בעל המיפעל: לא הצתה.
המשך יבוא.

ברגע האחרון:

הועדה המדינית הלכה פארש

האם השלום מחפשל?

ממש ברגע ה־אחרון כל הוועדה המדינית בין ישראל למצרים הלכה פארש.

האמריקאים לא באים, והמצרים עוד לא יודעים ורק במלון הילטון כולם מוכנים יעני.

גם הוועדה הצבאית התחרפשה לגמרי ולא תהיה יותר ביניתיים.

עכשיו רק עוד לא ברור אם השלום התפשל לגמרי או שזה רק איזה דאוין של איזה צד.

הדב גורן רגוע

מה אתה אומר?! ואני חשבתי שהוא נגרע, לא רגוע.

עיתון סבבה

יומון העם של ישראל:

ללא דאוינים
ללא חינטרושים

גיליון מספר 36718
יום ד' 18.1.78

דו"ח תנועה בתוך הבנק?!

כן. דו"ח שתרצה לקבל.

בבנק דיסקונט תקבל הרבה "דו"חות תנועה" — ותהיה מרוצה מאד מכך. כסף נכנס לחשבון וכסף יוצא ממנו, בנק דיסקונט מדווח לך באופן רצוף על תנועת הכספים בחשבון.

אם יש לך חשבון עובר ושב

א. בנק דיסקונט מוסר לך דיווח רצוף על כל 17 פעולות שנעשו בחשבונך, או דו"ח תקופתי בכל פרק זמן שתקבע — שבוע, שבועיים, חודש או 3 חודשים.

ב. בנק דיסקונט נותן לך, על פי בקשתך, "בול יומי" — ובו דיווח על יתרת חשבונך ועל הפעולות האחרונות אשר נעשו בחשבון ביום קודם.

בדו"חות אלו מפורטת כל תנועה בחשבון באופן מילולי — וללא "קודים" מספריים.

אם אתה חבר בקופות הגמל

בנק דיסקונט שולח לך דו"ח רבעוני מידי שלושה חודשים, הכולל פרטים על הרווחים שלך בתקופת הרבעון ועל היתרה שהצטברה בחשבונך בסוף הרבעון.

אם אתה חוסך באחת מתוכניות החסכון "יתרון"

בנק דיסקונט שולח לך דו"ח רבעוני מידי שלושה חודשים, ובו פרטים על מצב החשבון שלך, הכוללים הפרשי הצמדה וריבית שהצטברה לזכותך.

את דו"חות התנועה של בנק דיסקונט — תשמח לקבל.

בנק דיסקונט

אשר בן־יוסף חשוד בהברחות

חשוד בן־יוסף
חשמל במטוס

אשר בן־יוסף, לשעבר המישנה ל־מנכ"ל של התעשייה האווירית ועתה פקיד בכיר בחברת „שאול אייזנברג", שעשתה עיסקות רבות עם התעשייה ה־אווירית בימיו, חשוד בהברחות בהיקף ניכר, באמצעות מטוסים המובאים לשי־פוץ בארץ.

בתוך מיטען שהוצג במכס כחלפים, ושהגיע במטוס „בואינג" לתעשייה ה־אווירית, כדי לעבור שיפוץ, נמצאו אביזרי חשמל שנועדו לארבעה עובדים בכירים של התעשייה האווירית, ביניהם אשר בן־יוסף. שמו נמצא רשום על כמה מיטענים חבויים.

הבואינג נרכש על־ידי החברה של **שאול אייזנברג** מחברת „פאן אמרי־קן". היו בתוכו 70 ארגזים, שכללו חל־פים למטוס, אולם תישעה מהם כללו מוצרי־חשמל פרטיים ונשאו את שמות העובדים הבכירים של התעשייה האווי־רית.

שערוריית הסובסידיות לעשירים

לפני כחודש התפרסמה במדור זה אחת השערוריות הגדולות של המדינה. בשעה שממשלת הליכוד מקצצת באכז־ריות בסובסידיות למוצרי־אוכל חיוניים, היא מגדילה את הסובסידיה להון. ה־כוונה להלוואות הניתנות מתקציב המדי־נה בריבית לא־צמודה ונמוכה. המדינה משלימה לבנקים הנותנים הלוואות אלה את ההפרש שבין הריבית המסובסדת לבין הריבית הריאלית במשק. בשנת 1977 הגיעו הוצאות המדינה על הסוב־סידיות להלוואות אלה לסכום של 5 מיליארד לירות. בתקציב 1978, כפי ש־נכתב כאן, גדל הסעיף ל־8 מיליארד לי־רות. באותו תקציב הוקטנו הסובסידיות למוצרי מזון מ־7 מיליארד לירות ל־5 מיליארד, כלומר התייקרות ניכרת של כל המוצרים במשק.

עתה בא נגיד „בנק ישראל" **ארנון נפני** ומגלה בראיון עתונאי, כי פרט להקצבה הישירה, המופיעה כסעיף מרוכז של 8 מיליארד סובסידיות להל־וואות, יש עוד כ־2 מיליארד לירות ה־חבויות בסעיפים שונים של התקציב. פירוש הדבר הוא, כי המתנות שתיתן המדינה לכ־2500 משפחות, המקבלות הלוואות מסובסדות אלה באמצעות מיפעלים, תגענה לסכום של 10 מיליארד לירות!

2500 איש מקבלים 10 מיליארד לירות במתנה, ו־250 אלף נזקקי־סעד מקבלים רק 5 מיליארד לירות להוזלות מוצרי־יסוד. איך אמר ראש־הממשלה? „אנחנו נטיב עם העם הזה."

ביקוש רב לקפה מיובא

הודעת „עלית" על הורדת מחירי ה־קפה הנמס מ־98 לירות ל־78 לירות ל־200 גרם, באה בעיקר בגלל הביקוש הרב לקפה נמס מיובא. גם מיפעל הקפה הנמס „רויאל" הודיע על הוזלת הקפה הנמס מ־60.8 לירות ל־53.5 לירות ל־200 גרם.

המחירים הקודמים של קפה נמס יש־ראלי היו די קרובים לאלה של קפה גבישי מיובא ומעולה. לכן גבר הביקוש לקפה מחו"ל, והיבואנים מתקשים לספ־קו. יבואן הקפה השווייצי „נסטלס", **ניסן פרמינגר**, מסר כי המלאי אזל ועתה מצפים למשלוח חדש. גם המלאי של יבואן „מקסוול", **נעים קפלן**, אוזל ומשלוח נוסף נמצא בדרך.

הביקוש הרב שיכנע גם את מיפעלי „עץ הזית" לעסוק בייבוא קפה, ומשלוח של 4 מכולות (קונטיינרים) של קפה אמ־ריקאי מסוג „סוארין" נחתך מייד.

על קפה מיובא יש מכס בשיעור של 6% בלבד, ועם ירידת מחירי הקפה בעולם צפויה הוזלה של מחירי הקפה המיובא.

שינויים במועצת קונצרן „כור"

ערב בחירת מועצת המנהלים של קונ־צרן „כור", על־ידי חברת העובדים, מתג־בשת בתנהלה הבכירה של „כור" הדעה כי יש ליישם בבחירה הממשמשת ובאה את עקרונות הוועדה לתיקון חוק החב־רות הממשלתיות, בראשותו של הפרופ־סור **יובל לוי**. התיקון יוגש בקרוב ל־חקיקה. מנכ"ל „כור", **נפתלי בלומן־טל**, היה חבר בוועדה. אחת מהצעות הוועדה אומרת כי רק שני חברי־הנהלה של כל חברה יהיו גם חברי מועצת ה־מנהלים. הדבר תואם את רצונו של בלו־מנטל, כי לקונצרן תהיה הנהלה מק־צועית ולא הנהלה מייצגת.

מנכ"ל „כור" הורה לאחרונה להפסיק את זרימת המנהלים מבחוץ, ולמנות ל־תפקידים המתפנים עובדים של „כור" שגדלו בקונצרן. סיכומים ראשונים לשנת 1977, שהונחו על שולחן המנכ"ל, מר־אים כי מספר העובדים של הקונצרן הצטמצם בשלושה בלבד. מספר העובדים היום הוא 23.4 אלף איש. משמעות ה־דבר היא, למעשה, צימצום ניכר בכוח־האדם, שכן היקף הייצור גדל. חלה ירידה ניכרת במספר העובדים במיפעלים בעיי־תיים, כמו מיפעלי הפלדה (ירידה ב־145 איש), „וולקן"־רפאל (ירידה ב־100 איש) ו„חישולי כרמל" (ירידה ב־60 איש). לעו־מת זאת גדל מספר העובדים במיפעלים יצרניים וריווחיים, בעיקר בתשלובות הכי־מיות בדרום, כמו מיפעל „מכתשים" (תו־ספת של 200 איש), מיפעלי הכימיה ב־באר־שבע (תוספת 300 איש) ו„סולתם".

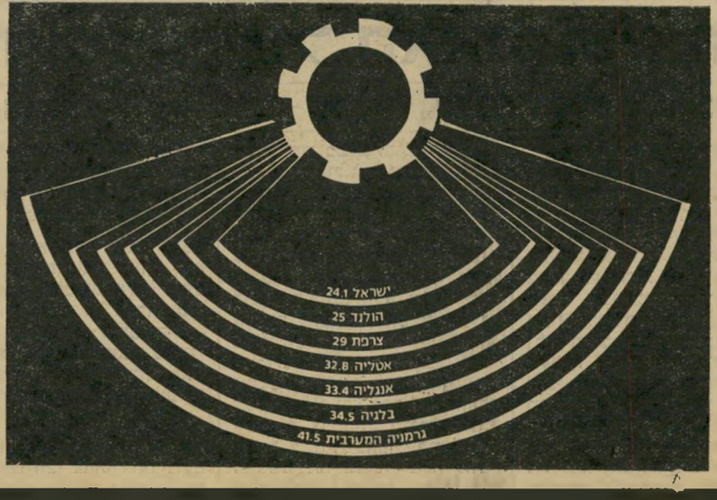
תנהלת „כור" צופה כי שנת 1978 תהיה שנה טובה, בעוד ששנת 1977 נרשמה כשנת הגיזמים והתסבות ממיפ־עלים כושלים למיפעלים ריווחיים. בשנה הקרובה יחלו בייצור השקעות חדשות ב־כימיה, ואילו מיפעל „שמן הדקלים" ב־אילת ייצר שמן מאכל בשיטה חדישה ו־מקורית. כמו כן צפויות הזמנות רבות להקמת מיפעלים כדוגמת המיפעל ה־אילתי. מיפעל אחר שיכנס בקרוב לשלב של ייצור הוא מיפעל חומרי־הגלם הרפו־איים של „פלנטקס", ליד באר־שבע.

קבוצת המתכת קיבלה הזמנות ניכרות מחו"ל, והיא משנה את הייצור במיפעל הסכו"ם בדימונה לייצור של ארמטורות, להן יש שוק מובטח בחו"ל. מיפעל של־דות האוטובוסים לשעבר „מרכבים" ית־חיל לייצר קונטיינרים (מכולות) עבור אוניות מכולה לייצוא, בידע אנגלי. הוא יתחרה במיפעל דומה של נצר סירני.

ניהול קבוצת סחר־החוץ של הקונצרן יישמר בהרכבו הנוכחי, עד שיתגברו על התביעות של מנכ"ל „סולכור" ניו־יורק, **שלמה שטיינפלד**, הטוען לראשות קבוצת הייצוא של הקונצרן.

שיעור המועסקים בתעשייה - בישראל ובשוק המשותף

בתגובה לידיעה במדור זה, על חלקם של עובדי הייצור מכלל העובדים בארצות־הברית, שלח קורא נאמן את הדיגרמה הבאה, שאינה נזקקת להסברים. מסתבר כי חלקם של המועסקים בתעשייה מכלל המועסקים בישראל הוא מן הנמוכים בעולם. זהו שיעור הנמוך בהרבה מהמקובל בארצות המתועשות במערב־אירופה:

שטראוס קנה את מיבני „פרי משק"

מיפעלי „שטראוס" בנהריה רכשו או־מיבנה המיפעל „פרי משק" בעכו, הגוב־עם המיפעל שלהם לייצור גבינות וגלי־דות. שטח הקרקע: 1.8 דונם. המחי־ששולם: 575 אלף לירות.

מאיר זורע ומיגרש בית"ר

לפני שנה חתמו ראשי תנועת החרו־על הסכם למכירת מיגרש בית"ר ביפ־35 דונם, לקבלנים הירושלמים **האחי־אלה**. המחיר 50 מיליון לירות, נקב בהנחה שתותר בנייה של מיבני מגורי במקום. מיגרש בית"ר נמסר בשעתו ל־קבוצת הספורט על־ידי מינהל מקרקי־ישראל. ידיעה על־כך פורסמה במדור ז והגיעה לידיעת מנהל המינהל דא **מאיר זורע**. הוא הורה שלא לאשר א העיסקה וקבע כי אם בית"ר אינ זקוקה למיגרש עליו לחזור לבעלות ו

ח"כ זורע
שתיקה תמוהה

מינהל, ראשי תנועת החרות הודו בשעה כי פירסום הידיעה גרם להם הפסד 40 מיליון לירות, וכמעט שהביא לשית הסדר החובות של „קרן תל־חי".

אך מאז השתנה השלטון, ומינו מקרקעי ישראל נמסר לידי אנשיו **אריאל שרון**. בימים אלה הוסכם מכירת המיגרש לקונה מחו"ל, באיש המינהל.

האם יעשה משהו ח"כ זורע, במטו למנוע את העברת רכוש האומה כ לממן את חובותיה של תנועת החרות

התרגיל של „אלהמברה"

כאשר רכשו שני משקיעים מאיראן קולנוע „אלהמברה" ביפו, הם קנו עשה מיגרש של 2 דונם שעליו מ מיבנה גדול ששטחו 1800 מ"ר. המ נקבע לפי השטח המותר לבנייה במק כלומר: 40 אחוז בכל קומה מיסח וסך־הכל שתי קומות או 1440 מיסחרי.

מה עשו הקונים הממולחים? הג בקשה לוועדה לבניין ערים, בנוגע ל פוצים ושינויים פנימיים. עתה מ להם לבנות בתוך המיבנה הקיים של קולנוע שלוש קומות, 1800 מ"ר כל א ולשפר את המיבנה מבחוץ. כך יהי ידיהם 5400 מ"ר מיסחרי, במקום 0 מ"ר, והכל כדת וכדין.

ה„בית־הלבן" משכן הכבוד של חב' ביוטי־טקס

שמעת בודאי את המושג ה„בית־הלבן" — הריהו משכן הכבוד לנשיאי ארה"ב.

חשבת על מושג אחר למושג זה ? חשבת על בית המוכר לבנים ?

ובכן, ל„ביוטי טקס" בע"מ ישנו משכן כבוד כזה הנקרא ה„בית הלבן" בו נמכרים לבנים/מצעים למיטה.

חברת „ביוטי־טקס" בע"מ, יצרנית צרכי המיטה גלינה, גלינוק ויפית, הידועים כחלוצי המצעים ללא גיהוץ בישראל, הרחיבה בדרך יפו 44, את מחלקת המכירות. מחלקה זו המהווה את קומת הכניסה (80 מ"ר) ב„בית־הלבן" פועלת משעה 8.00 בבוקר עד 7.00 בערב לנוחותך.

„ביוטי־טקס" בע"מ, שהיא הגדולה בישראל לייצור מצעי מיטה, מעשירה את תוצרתה, אף מיבוא מצעים מארה"ב ואירופה, כך שבעת הקנייה ניתן להתרשם ממבחר ענק של מצעי מיטה ביניהם אף סדיני נוער ותינוק עם גומי.

החברה, שהיא הבלעדית לדמויות המצויירות של וולט דיסני, הדב פניגטון והבובות של רחוב הסמטעות, הכינה לילדים מערכת מושלמת מדמויות אלו, ומערכות שתות אחרות מאותו דגם וצבע. אם ברצונך השלמה לכל סוגי מצעי המיטה ניתן להשיגם בכל הדגמים ובכל הצבעים, כאשר כל המצעים הינם ללא גיהוץ, דבר המקל את השימוש בהם. לכך הגיעו היצרנים מאחר וקשה מאוד היה לעקרת הבית לגהץ סדין שלם. לשם כך, הרכיבו את מוצריהם מבדים שאינם צורכים גיהוץ. מהרכב בדים אלה המכילים 35% כותנה ו־65% סינטטי הגיעו ב„ביוטי־טקס" לסדינים ומצעי מיטה שאינם צורכים גיהוץ. מכאן כל שעל עקרת הבית ל„עבוד" על מצעי מיטה אלה, הוא, לכבסם במכונה, לייבשם ולהחזירם לשימוש. ב„ביוטי־טקס", חושבים מאוד על הלקוח, משפרים את השירות, ומקלים על עבודת עקרת הבית. בעת ביקורי ב„ביוטי־טקס" התרשמתי שאכן, חברה זו היא החברה הגדולה ביותר בארץ לייצור מצעי מיטה.

מח' המכירות ב„בית־הלבן"

אכן חברת „ביוטי טקס" מציעה לעצמה משכן כבוד ונוח ב„בית הלבן" שתי קומות של מצעי מיטה, שתי קומות לרשות הלקוח ועם כל תשומת הלב. בוא לבקר ב„בית הלבן" בדרך יפו 44, תל־אביב.

המספריים לכל מטרה של חב' „טולן" מניו־זילנד

כמתנה לכל מאורע למטבח לבית לגינה למשרד, למכונית ולתחביבים שונים

חברת „טולן" מניו־זילנד כבשה בשנים האחרונות את שוקי אירופה וארה"ב בפטנט מיוחד במינו, מספריים לשימוש כללי בשם "SNIPS".

בעקבות הצלחתם של ה„SNIPS" החלו חקיינים שונים ברחבי העולם לחקות וליצר אף הם מספריים הדומים מאד לפטנט של חב' „טולן" ואף קוראים להם בשמות קסמים שונים. בכדי למנוע טעויות העלולות לפגוע בתדמיתם של מספרי איכות אלה, רואה אני חובה לעצמי להדגיש נקודות מספר.

ראשית חב' „טולן" מניו־זילנד היצרנית היחידה של ה„SNIPS". שנית חב' זו מיוצגת בארץ **בלעדית** על־ידי י. ברון סוכנויות ושיווק ולבסוף ה„SNIPS", שלא כמו מספריים אחרים אינם מחלידים לעולם ועשויים מתרכובת מיוחדת השומרת לתמיד על חדותם (תכונת

לכל מטרה — "SNIPS"

ה„SNIPS", שהם מחדדים עצמם.). המספריים המעוצבים בעדנה והגוהים מאד לשימוש, בטוחים אף לילדים בזכות מבנם המיוחד המונע כל אפשרות לפגיעה בעור ולו גם בתנועה מהירה ופתאומית. ה„SNIPS" נועדו להקל על האפשרות לחתוך את כל סוגי החומרים הרגילים כמו: נייר, בד, עור, פח, ברזל, ענפים קטנים, כבלים דקים, וכו', שאינם מתאפשרים במספריים רגילים.

בבית ובמטבח שימושם נרחב ביותר — לתפירה, לחיתוך, סיבים סינטטיים, לחומרים אלסטיים, לגומי לפלסטיק, לשטיחים ואפילו... לחיתוך בשר. בגינה — ניתן לנצלם לגיזום ענפים קטנים, פרחים, לקנים וכו'...

במשרד — לחיתוך נייר, קרטון, חבלים וקופסאות פח. לתחביביך השונים יסייעו בידך ה„SNIPS" לחתוך חוטי מתכת, פיסות פח, ניורת, אלומיניום, עץ בלזה, ניר ליטוש, חוטי חשמל, בידודים שונים, רצועות תריס וכדומה.

נסה להשוות מספריים אלה למספריים רגילים שהינך מכיר ותוכוח ש„SNIPS" יעילות הרבה יותר הן במחירם הן ביעילות, הן במגוון השימוש הרחב שבהן, והן בטיב החיתוך. אכן חב' „טולן" מצאה את מבוקשה במספריים מהפכניים אלה.

בכדי למנוע טעות אפשרית, אציין שנית, שסוכנם הבלעדי בישראל הוא: י. ברון בע"מ, רח' דיזנגוף 205, טל. 220855.

סל וסלסלה

מדור למתרחש בשווקים

בעריכת: בני קארז
טל. 241530־03. ת.ד. 29726 ת"א

בקצב ה־

על „ג'ט" יצרני הביגוד הספורטיבי והספורט אלגנט לבטח שמעתם. ביקרתי במקום, התרשמתי וברצוני להעביר התרשמותי אליכם. ובכן, כשמם כן הם ג'ט. משיגים את קצב האופנה במהירות ה„גט", אולי כדאי לזקוף זאת לזכותן של המעצבות והמודליסטיות הנאות שבמקום צופי ואליס דיין. מהן התרשמתי שכבעלות רוח צעירה ותוססת זה הגורם המנחה אותן בתכנון ועיצוב הדגמים המרהיבים המיוצרים „בג'ט". אם בדגמי הספורט שציינתי ו־אם ב„מראה הזרוק" השכיח מאוד לאחרונה בנוף הדיזנגופי. אפנת „ג'ט" שבעיצוב וייצור דגמיה מהווה גורם לחיקוי היה בין היצרנים הישראליים ה־בולטים המהווים את עמוד התווך לאופנת „הבוהמה" התל־אביבית.

מבדי הייצור של „ג'ט" — הויס־קווה, וואליס, סהרה גזה, כותנה משתפשפת או כותנה פירחונית בשילוב פסים. ניתן להשיג טוניקות, ווסטים, שמלות, חולצות גדולות בכיווצים רבים או כל דבר אחר שייעשה אותך אופנתית מאד אם ב„מראה הזרוק" אם ספורטיבית ואם תרצי ספורטיבית אלגנטית.

כדאי, שווה ואופנתי להיכנס ל־„ג'ט" ברח' ישראליס — 9 ת"א, היום הם מייצרים אופנה שאנו מכירים, מחר מי יודע מה יחליטו בפריז ?

גוטאל

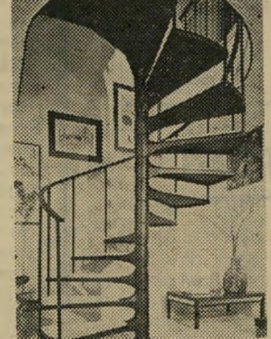
סוף סוף נפתחו מעבדות אלקטרוניקה הגדולות בארץ ברמה וסטנדרט אירופאיים והיחידות המעניקות „שרות מהיום להיום" בנוסף לתעודת אחריות על התיקון.

בבואך ל„גוטאל", רח' בוגרשוב 72, ת"א, טל. 292701, תזכה לשירות אישי, אדיב וייעוץ חינם. שירות מיוחד מוענק אף לבעלי חנויות חשמל וסטריאו וליבואנים.

ב„גוטאל" גם מכירת רכיבי אלקטרוניקה ומערכות סטריאו מיבוא החברה. למבקרים בתעשרוכת סול שתיפתח במוצ"ש ה־קרוב במלון „פלזה" יוצגו מוצרי היבוא של „גוטאל" למיניהם. כגון רסיברים ומגברי אמפ־טרד, טייפים DEC, „רמקו" ורמקולי אודקס.

מדרגות ספיראליות מאלומיניום

מימד נאה יותר ניתן להוסיף לעיצוב הדירה בעזרת מדרגות לולייניות (ספירליות) הניתנות

אף להרכבה עצמית.

המדרגות פרי תיכנון ועיצוב משרד ארכיטקטים מוכר ביותר בארה"ב מהיבות ביופיים וניתן להרכיבן בקלות ולשלבן אף בהדר מגורים. המדרגות מיוצרות ביציקת לחץ (דור אלומיניום) על־ידי מפעל לייצור מטוסים בארה"ב. הן מעוצבות כך שבעת הרכבתן הן יוצרות בעצמן את העמוד המרכזי חוליה על גבי חוליה.

המדרגות הלולייניות משווקות בקטרים שונים החל מ־1.22 מטר עד 1.87 מטר, ניתן להתאימן לכל גובה ולכל צורת פתח יציאה עגול, מרובע או ישר.

בדבר יופי עיצובן ובטיחותן ניתן להיווכח בחברת ש. וונציה ובניו בע"מ (רח' הגדוד העברי 2, ת"א, טל. 612553—622138).

כל מה שרצית לדעת על האמת, ולא העזת לשאול!

„נעשה אמת... נעשה שלום" „האמת והשלום אהבו"

זוג אקדמאים, אסתר שחר ואבינועם ספיר, החליטו להעמיד שרות חדש לרשות הציבור, פיליגרף (מכונת אמת). המייחד אותם הוא שהם רואים את הפוליגרף כמכונת אמת ולא כגלאי שקר. כיום סבורים אנשים כי מכשיר הפוליגרף מגלה דוברי שקר ואין זה כך. מכונת האמת אמורה לאמת הצהרות בני־אדם, ועשוייה לתרום רבות לאנשים המעוניינים להוכיח את אמיתות דבריהם בהעדר כל דרך אחרת לעשות זאת.

גם בעבר הרחוק היה נפוץ מבחן אמת למטרה דומה. כך למשל יכולים אנו למצוא כי אשה שהיתה חשודה על בעלה בניאוף היתה מועברת במבחן המים הרמים שכל מטרתו היתה להתירה לבעלה ולנקותה בעיניו.

אם כן, הפוליגרף נותן מימד חדש להצהרתו של האדם. לא עוד אמונה בדברים אלא ידיעה שאכן כך הדבר או אחרת, כפי שאומרים מומחי המעבדה — „קורה לנו לעיתים שאנו מאמינים לנבדק אך אנו יודעים שאין הוא דובר אמת ולרוב הוכיחה המציאות שהמכשיר צדק".

והאמינו לי אפשר לסמוך על דברי השניים. אסתר ואבינועם בעלי תואר ראשון בפסיכולוגיה ותיאר שני במדעי החברה, אסתר במדעי הניהול ואבינועם בקרימינולוגיה. שניהם אף חברים בהתאחדות הפוליגרף האמריקנית. אסור גם לשכוח שמומחים אלה עמדו מאחורי הכותרות בהיותם בודקי משטרת ישראל, וניתן לזקוף לזכותם „לא מעט" מהצלחה שזכתה לכותרות גדולות בעתונות.

מעבדת הפוליגרף שהקימו אסתר ואבינועם רואה לעצמה להעניק שרות אמין ולא יקר כדי להגיע לשכבות נרחבות בציבור, שלדעתם עשויות להפיק תועלת מהמכשיר. כך למשל, ניתן להשתמש במכונת האמת לצורך תביעות רכוש בין שותפים, בין בעלים לנושים, בין מעבידים לעובדים, בין מוכרים לקונים, בין מבטחים למבוטחים, בין מזמינים לקבלנים, בין מפרסמים לסוכנויות פרסום, בין מנהלים לעובדים, בין מעסיקים לעובדים, בין מנהלים לעובדים, בין מעסיקים לעובדים, בין מנהלים לעובדים, בין מעסיקים לעובדים

(המשך מעמוד 13)

או פרוטקטוראט. היא הרבה פחות מזה. אין היא חלה על שטח, אלא על אוכלוסיה המהווה מיעוט בשטח.

● השילטון בשטח יהיה בידי הממשלה של עם־הרוב. לא רק הצבא והמישטרה יהיו בידי המדינה היהודית, אלא כל השילטון המעשי — ובכללו, כמובן, הזכות ליישב שטחים, להפקיע אדמות.

● הזכויות מוענקות ל„ערביי ארץ־ישראל" היושבים בארץ כיום, כלומר ל־1.3 מיליון הערבים בגדה המערבית וברצועת עזה. אין התוכנית נותנת מאומה ל־1.8 מיליון הפלסטינים שמחוץ לשטח ארץ־ישראל המערבית. אני משער שאין היא חלה גם על 500 אלף הערבים בישראל עצמה, ובירושלים המיזרחית.

במילים אחרות: אין זו אוטונומיה כלל? העם הפלסטיני, אלא לחלק ממנו, ופרושה — שכירת העם הפלסטיני לרסיסים, וגזירת גזלות ניצחית על מחציתו.

■ ■ ■

אין זו תוכנית־שלום, אלא תוכנית של מילחמת־תורמה נגד העם הפלסטיני כאומה הזכאית להגדרה עצמית, לחרות ולעצמאות, ככל אומה אחרת.

נניח לרגע שתוכנית כזאת היתה יכולה להתגשם. נניח שמנחם בגין היה מצליח להתיש ולהכניע את אנוואר אל־סאדאת ולהכריח אותו להסכים לה. נניח ש־האמריקאים היו משלימים עם כך, מתוך טימטום ופחדנות — שתי תכונות המצויות את המדיניות האמריקאית לפחות מאז עליית ג'ימי קארטר לשילטון.

מה היה קורה אז?

■ ■ ■

יש **אופטימיסטים** המציירים תסריט ורוד, המאפשר להם לתמוך בבגין.

הם סומכים על כך שממשלת ישראל לא תצליח ליישב את השטחים, כשם שלא עשו זאת הממשלות הקודמות. המיבנה הדמוגראפי לא ישתנה, לדעתם.

הם גם מאמינים כי בגין לא יצליח למצוא קוויזלינגים מבני המקום, שיסכימו לאייש את מוסדות האוטונומיה ולשתף פעולה לביצוע התוכנית.

לעומת זאת תתחיל, לדעתם, דיי נאמיות של מימשל עצמי. אם יקומו המוסדות האוטונומיים, הם יפלו בידי כוחות לאומניים ויהוו גרעין לעצמאות. הם ירחיבו את האוטונומיה, עד שהמוסדות יהפכו לזרועות של מדינה־בדרך.

האמריקאים, המצרים ושאר הכוחות הערביים המתונים יפעלו לקידום ההתפתחות הזאת בדרכי שלום.

כך תקום, בבוא היום, המדינה הפלסטינית, וייכון השלום האמיתי, בניגוד גמור לציפיותיו של מנחם בגין עצמו.

■ ■ ■

חשישני שתסריט זה מתעלם מגורמים מכריעים, שיחוללו דינאמיות בכיוון ההפוך.

אחרי כינון האוטונומיה, יתחיל בהכרח מאמץ ממלכתי כביר לשינוי המצב הדמוגרפי בשטחים, כדי להפוך את הרוב למיעוט. לא ידובר עוד על „התנגדויות" וקיבוצים, אלא על הקמת עשרות ערי־שיכון, פרברים של ירושלים, תל־אביב, נתניה וחיפה מעבר לקו הירוק.

„פיזור" האוכלוסיה בשטחים אלה תהפוך משימה דומית כעיני בגין ויורשיו.

שלום נפרד יביא לקיטוב העולם הערבי, להקצנה כללית של המתנה האנטי־מצרי. שלושה מיליון וחצי פלסטינים, שיראו את עצמם מכורים ונבגדים, יהפכו חיל־החלוץ של כל מגמה רדיקלית, מהפכנית וטרוריסטית במרחב. אש"ף עלול להישבר, ובמקומו יקומו עשרות או מאות רסיסים, חלקם מהפכנים, חלקם טרוריסטיים, שיגרמו לתוהו־ובוהו בארצות־ערב.

יתחיל תהליך של דה־סטביליזציה, של עירעור כל המישטרים הערביים, וביכללם המצרי. ביטחונה של ישראל יהיה נתון בסכנה מתמדת, והדבר יחייב מיליטריזציה נוספת של ישראל.

אין זה תסריט של שלום. זהו תסריט של רוזיזה יהודית, הנתונה בסכנה מתמדת.

■ ■ ■

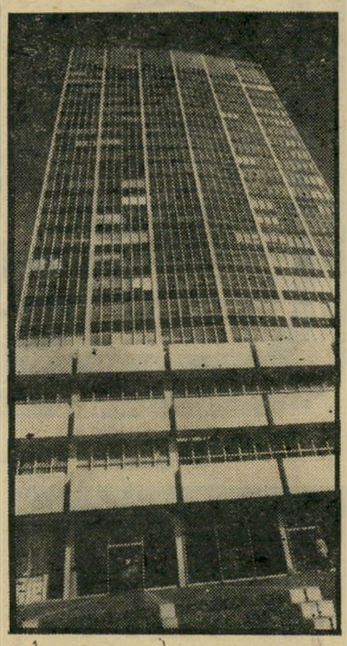
פשר הסכם את העניין כולו במישפט אחד: האוטונומיה של זאב ז'בוטינסקי ומנחם בגין נולדה בעולם המוגים של סוף המאה ה־19.

אנחנו מתקרבים לראשית המאה ה־21.

נציב מס־ההכנסה אליעזר שילוני (משמאל) חוקר עיסקת השכרה של מישרד בבורסת היהלומים (למטה) ושבה מעורב השר פת (ימין)

ב קומה ה־14 בבית בורסת־היהלומים ברמת־גן נמצאים עשרות חדרים, שבהם עמלים יהלומנים רבים על עשיית כסף. במרכז הקומה מצויים זה לצד זה, שני חדרים המחוברים למישרד אחד. השלט הגדול בחוץ מכריז כי אלה מישרדי חברת בונאס מלונדון. מתחת לשלט, ליד הפעמון שבדלת־הכניסה, כתוב — באנגלית — שם של חברה אחרת: פאנסישייפ מניו־יורק.

עד לפני כמה חודשים היה רשום בו שם נוסף: שמו של שר־השיכון־והבינוי, גידעון פת.

צורת תשלום שכר־הדירה, ששילמה וצריכה לשלם חברת בונאס האנגלית, ששכרה את שני החדרים מחברת פאנסישייפ האמריקאית, מעסיקה מזה חודשיים את הצמרת המצומצמת של מישרד־האוצר. החקירה המתנהלת נשמרת בסודיות גדולה ביותר, מסיבה פשוטה: נציגה של חברת פאנסישייפ בישראל, עד לפני כמה חודשים, היה חבר־הכנסת גידעון פת, חתנו של בעל החברה, היהלומן קרול פיקל.

קרול פיקל רכש את שני החדרים בשנת 1962, מאחר שהיה בעל עסקים רבים עם ישראל. החוזה שנחתם עם בורסת־היהלומים מתאר את הרכישה ואת מחירה.

שכר־דירה מגוחך

ע החוזה חתום, בשם פיקל, בעל חברת יהלומי אורה, שייצג את פיקל לצורך העיסקה. לפני כמה שנים שכרו את החדרים יהלומי בונאס האנגלים, מספקי־היהלומים הגדולים בעולם. נציגה של החברה בישראל הוא פלק מעון, מי שהיה קודם־לכן מנכ"ל חברת־היהלומים הממשלתית פיתוח. מעון חתם על חוזה־שכירות עם עורך־הדין אמנון רוזנשטיין, שייצג את פיקל.

לפי החוזה היה על בונאס לשלם תמורת שני החדרים שכר־דירה שנתי בגובה 40 אלף לירות. אחת לשנה היה החוזה מוארך בשנה נוספת, ומעון היה מוסר המחאה על סך 40 אלף לירות לחבר־הכנסת גידעון פת, שמסר לו קבלה חתומה על־ידו בשם חברת פאנסישייפ, בעלת המישרדים. ההמחאה היתה נכנסת לחשבון־בנק של פאנסישייפ בבית בורסת־היהלומים.

בשנה האחרונה לא הוארך החוזה, וגם לא שולם שכר־הדירה. למעון אין הסבר הגיוני לפיגור בתשלום שכר־הדירה, והוא טוען כי בדרך־כלל נהג לפגר בתשלומים. יהלומנים ששכרו חדרים בבית הבורסה גיחכו, בשומעם את גובה שכר־הדירה ששילמה בונאס — כאשר שילמה אותו. עד לפני שנתיים נעו דמי־השכירות סביב 800 דולר לחדר, ועתה אין להשיג שם חדר גם תמורת 1000 דולר לחודש. בתקופה ששילמה בונאס, לפי חוזה השכירות, 40 אלף לירות לשנה לשני חדרים, עמד שכר־הדירה ששילמו אחרים בבניין על 16 אלף לירות לחודש, או 180 אלף לירות לשנה. כיום משלמים תמורת שני חדרים 2000 דולר או 30 אלף לירות לחודש — 350 אלף לירות לשנה, לפחות. שכר־הדירה שמשלמת בונאס, לפי החוזה, נשאר בעינו — 40 אלף לירות לשנה — וגם את הסכום הזה אין היא משלמת מזה זמן רב.

לא נעים

ל דיברי השר גידעון פת, הוא היה משתמש בשכר־הדירה ששולם לשם תשלום המיסים החלים על הנכס, שחיסלו כימעט את כל הסכום של 40 אלף לירות לשנה. מזה כמה חודשים שאין הוא מייצג את החברה של חותנו, ואין לו כל מושג על גובה הסכום ששולם. הוא יודע כי בין פיקל לבונאס קיימים קשרים ענפים ביותר.

פת טוען כי המישרדים בארץ רשומים כחוק בסיפרי החברה באמריקה, ושילטונות מס־ההכנסה האמריקאיים יודעים על השקעה זו בישראל.

השר אומר כי לא ידוע לו על חקירה כלשהי הנערכת עתה בעניין גובה שכר־הדירה וסיבת אי־התשלום בעת האחרונה. אליו, לדבריו, לא פנה איש בעניין המישרדים.

אולם נראה כי פת טועה בעניין זה. נציב מס־ההכנסה בכבודו־ובעצמו מטפל בחקירה, ואיש מעוזריו אינו מורשה לדעת מה הוא חוקר.

לשילטונות מס־ההכנסה יש ויש מה לחקור בעיסקה. אם יסתבר כי שכר־הדירה, המשולם בישראל, מהווה רק חלק מן השכר המלא, וכי היתרה משולמת בחו"ל, זוהי עבירה על חוקי המס בארץ, שכן יש לשלם מס־הכנסה מלא על כל השכר המשולם.

גם אם יסתבר כי חברת פיקל החליטה, מטעמים שלה, להשכיר את המישרדים לבונאס במחיר אפסי, יכול מס־ההכנסה להכריז על העיסקה כעל עיסקה מלאכותית, ולתבוע תשלום מס־הכנסה על השכר הריאלי שהיה צריך להשתלם.

חקירת מס־ההכנסה מתנהלת באיטיות, גם מאחר שנטען כי אם באמת משלמים חלק גדול מן השכר בחוץ־לארץ, באופן בלתי־רישמי, הרי יש כאן גם הונאה של שילטונות מס־ההכנסה האמריקאים. שכן החברה של פיקל היא חברה אמריקאית, ועליו להצהיר מדי שנה על הכנסות החברה מהשכרת מישרדיה בישראל. ברור כי לולא קיומו של השר גידעון פת, הפרשה לא היתה מטופלת בכפפות־משי כה דקות. לממשלת־הליכוד די והותר בחקירות שמנהל עתה היועץ־המישפטי־לממשלה נגד השר יצחק מודעי, ונגד סגן־ראש־הממשלה יגאל ידין. פירסומת על חקירה נגד שר נוסף בממשלה, המכהנת זמן כה קצר, אינה מבשרת טובות לממשלה.

מקורות מבין היהלומנים סבורים, כי ייתכן שבונאס משלמת חלק משכר־הדירה ישירות לפיקל בחוץ־לארץ, או לנציגיו. דבר זה עדיין לא הוכח על־ידי שילטונות מס־ההכנסה, המתקשים לחקור את עיסקי היהלומים שבהם אין חובה של ניהול ספרים. מכל מקום, כל עוד לא ישתכנעו ראשי מס־ההכנסה כי יש סיבות טובות לשכר הנמוך המשולם, וסיבות אלה חוקיות הן, יקשה עליהם להפסיק את החקירה, גם אם ברור להם כי המשך כהונתה של צמרת מס־ההכנסה מותנה עתה ברצונה הטוב של ממשלת הליכוד, שאת שריה עליהם לחקור.

יגאל לביב ■

פרשת המישרדים של מישפחת השר

במדינה

העם

שיחה ישראלית

שיחה אופיינית שהתנהלה השבוע בישראל

אזרח א': סאדאת הוא נוכל! הוא רוצה את כל השטחים בחזרה!

אזרח ב': למה אתה אומר שהוא נוכל? הרי את זה בדיוק הוא אמר לנו בנאומו בכנסת!

אזרח א': אתה רואה?!

"מומנטום" מול "מילחמת עצבים"

שתי מילים ריחפו השבוע על כל הדיונים על מאמצי־השלום במרחב: "מילחמת עצבים".

שתי מילים אלה גולדו בתקופה הנאצית. הן באו להגדיר מערכת תימרונים ולחצים, שבה ביקשו הנאצים למוטט את עצבי יריביהם, כדי לכבוש את ארצותיהם מבלי להזדקק למילחמה.

בדי חלם חשמלי. עצם השימוש ב־מילים אלה הוא סימן רע.

הן טומנות בחובן את ההכרה כי גפסק ה"מומנטום", התאוצה של הדהירה הדרמאתית שנפתחה בביקורו של אנוואר אל־סאדאת בירושלים. תפיסת סאדאת היתה שאחרי דורות של איבה, ניתן להשיג שלום רק בשורה של מכות מהירות, על־פי שיטה של "הלם חשמלי". לפני שהפחדים והדיעות הקודמות יוכלו להערים לפני היזומה מיכשולים שאין להתגבר עליהם.

נראה כי תפיסה זו מתה. אל־סאדאת עצמו הכיר בכך, כאשר העניק לעורך השבועון אוקטובר, אניס מנצור, ראיון נוסף, שבו תקף בחריפות את עמדתו של מנחם בגין, והאשים את ישראל בנסיון לפוצץ את יוזמתו.

במקום ה"מומנטום" באה "מילחמת העצבים", כאשר כל אחד משני הצדדים האשים את השני בניהולה.

עצבין של מי? ביטאוני ישראל, המתודרכים על־ידי הממשלה בעקיפין, באמצעות "כתבים מדיניים" שאינם אלא פקידים מוסווים של מישרד־החוץ, טענו כי מצריים היא המנהלת מילחמת עצבים נגד ישראל. ולראייה: המצרים הודיעו כי דיוני הוועדה המדינית יידחו, יצרו אווירה של משבר, ונאותו רק ברגע האחרון להופיע בירושלים (ראה עמודים 29—25).

בפי העורכים המצריים שבאו לירושלים, המתודרכים במישרין על־ידי השילטון, היתה גירסה שונה לגמרי: "בגין רצה שניתן לו יד חופשית בגדה המערבית ובעזה, תמורת החזרת סיני למצריים. אל־סאדאת לא הסכים לכך. אז שלפו הישראלים את עניין ההתנחלויות בפיתחת־רפיח, כדי לנהל מילחמת עצבים נגדנו."

עצם הסיגנון של שתי הטענות מוכיח כי ההזדמנות ההיסטורית, שנפתחה על־ידי מהלכיו הדרמאתיים של אל־סאדאת, כבר הוחמצה. הדהירה אל השלום הופסקה. במקומה באה, במיקרה הטוב ביותר, זחילה. ובמיקרה הרע ביותר: דריכה במקום.

שעת בין־הערביים. הדבר מבטא שתי גישות שונות, הקיימות בשתי המדינות.

בעיני כל המצרים, נראה המצב כך: "הנשיא אל־סאדאת עשה מעשה היסטורי. הוא נתן לישראל את כל אשר ביקשה — שלום אמיתי, הכרה בקיומה החוקי כחלק מן המיזרח התיכון, ערובות־ביטחון ככל העולה על דעתה — הכל. תמורת זה לא נתנה ישראל שום דבר. עכשיו מתברר כי ישראל כלל אינה רוצה בשלום, וחשוב לה יותר להחזיק באדמות ערביות כבושות, כפי שטענו אוייביה תמיד."

בעיני הישראלי הממוצע, נראה המצב כך: "סאדאת בא והשמיע מילים יפות. תמורת זה הוא רוצה שניתן את הכל, את כל השטחים שכבשנו. הוא לא מוכן לשום ויתור."

אלה הן שתי גישות שונות, שאי־אפשר לגשר עליהן. התהום המפרידה ביניהן מתמצית במילה אחת: השלום.

בעיני המצרים, השלום הוא דבר עצום, שאין לו מחיר, המשנה לחלוטין את המציאות, שלעומתו כל השטחים הכבושים בידי ישראל הם כאין וכאפס.

בעיני ישראלים רבים, השלום אינו אלא מילה ריקה, משהו מופשט וחסר־ממשות, בעוד שהשטחים הכבושים הם נכסים מוצקים.

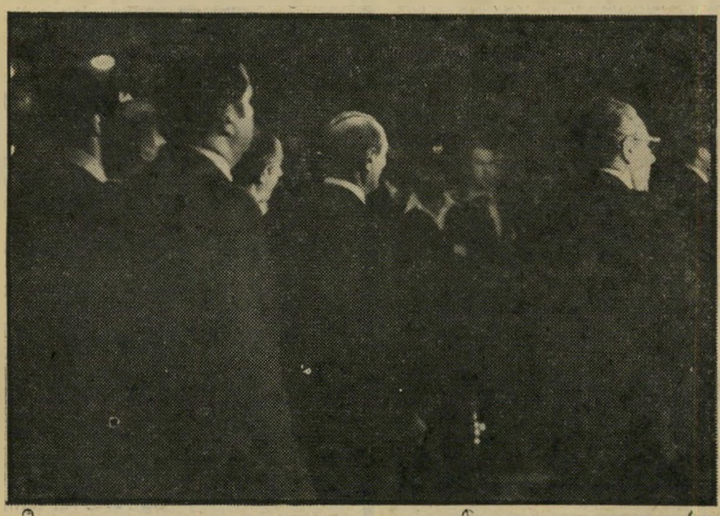
נראה כי אנוואר אל־סאדאת לא הצליח לגשר על פני התהום הזאת, וכי מנחם בגין אינו מתכונן לעשות זאת גם הוא.

אחרי השמש הזוהרת של האויפוריה, באה שעת בין־הערביים, מעורפלת וקרה. זוהי שעתה של "מילחמת העצבים".

השלום לא חשוב. פסוק השבוע היה של משה דיין. הוא היה המשך ישיר לפסוק שבוע אחר, שהפך פסוק־העשור: "אם יש לי לבחור בין שארם־אל־שייך ובין שלום, אני בוחר בשארם־אל־שייך."

השבוע אמר דיין, בתידרוך־עתונאים מצולם בטלוויזיה: "אל יגידו שהשלום ברוח לנו בין הידיים. חשוב יותר לדאוג שהבטחון לא יברח לנו בין הידיים."

משמע: יש ניגוד בין שלום וביטחון. השלום לא חשוב. הביטחון חשוב.

משה דיין ואנשיו בוועדה המדינית
במקום דהירה, זחילה או דריכה במקום

מיפלגות

בגין – טוב או רע?

האם הכוס חצי ריקה או חצי מלאה? לפעמים, זהו הכרך גדול

לא קל להיות מחנה־שלום עיקבי במצב הנוכחי. ההערכות השונות כלפי תוכניות

השבוע בטוטו

מינימום הפרס הראשון
1½ מיליון ל"י

כלל הפרסים
3 מיליון ל"י

ספורט־טוטו

המועצה להסדר ההימורים בספורט

רובקם
המתנה שבהישג ידך

חדרי־סלון שינה ואוכל

ס"ת: הרצל 29,
טל' 913766.

ל„משוגעים"
דוברמן

סוף סוף, ההמלטה המיוחסת ביותר והאחרונה!

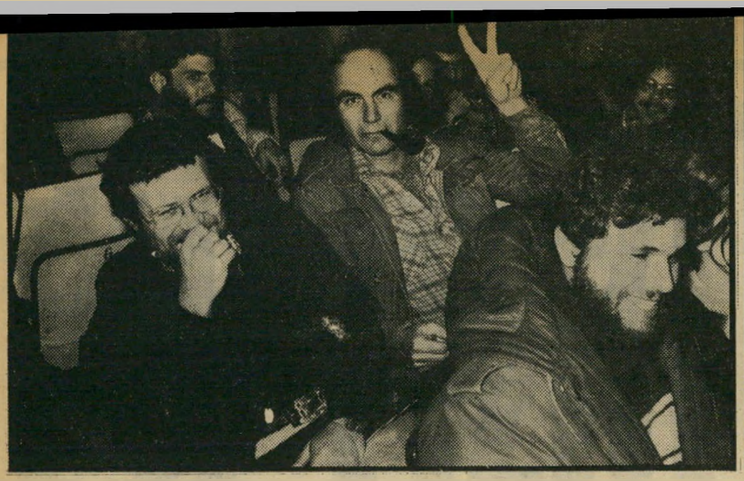
האם:
לולה —
מ„הדוברמנים הנועזים"

האב:
סנדו —
אלוף אשקלון 1977

המכירה בשבת בשעות 10.00—14.00
במחירים גבוהים
ב„חוות קרסו", מושב רשפון.

מסג'
תת־מימי, בוץ במתכונת טבריה, בריכה מינרלית,
מסג' 03־240495, שלמה המלך 103

חדש בארץ
לסובלים מטחורים
רואטנל ROWATANAL
מגביות לחות – MOIST TISSUES
בכל בתי המרקחת

מועצת שלי: לובה אליאב עם גיזה אלמגור ויעקב ארנון; צירי המועצה גידעון ספירו (עושה סימן וי) ושלמה פרנקל
צעד בכיוון הנכון או חבלה בשלום?

הממשלה משפיעות בהכרח על הגישה אליה. התמורות המהירות במצב המדיני עלולות לשבש את הראייה.

כאשר התכנס השבוע המושב הראשון של מועצת מחנה שלי, היה עליו להתמודד למן הרגע הראשון עם בעיות אלה. המועצה, המורכבת מ־91 חברים, והמשקפת את המיבנה הפדרטיבי של המחנה*, על מרכיביו השונים, נכנסה מייד לוויכוח על „תוכנית־השלום" של בגין.

אף שלא היו חילוקי־דיעות על ההשקפה העקרונית של שלי — שהבעייה הפלסטינית היא „לב הסיכסוך", ושאין ערך לשלום שלא יפתור בעייה זו — התגבשו שתי מגמות שונות כלפי ממשלת בגין. קווי־המחלוקת חצו כימעט את כל מרכיבי שלי, ולא העמידו את המרכיבים זה מול זה.

שתי מגמות. חילוקי־הדיעות התייחסו, כמובן, למנחם בגין. אפשר היה לחשוב שהשאלה היא: האם הכוס חצי מלאה, או חצי ריקה? האם תוכנית־השלום של בגין היא רעה, עם חלקים טובים, או להיפך — טובה, עם חלקים רעים?

אך בחיים הפוליטיים, יש להבדל כזה חשיבות רבה. כי פירושו: האם להתייחס ל„תוכנית־השלום" של בגין בחיוב מסוייג, או בשלילה עקרונית?

כמה מראשי שלי נקטו בגישה הראשונה, איש־איש על פי דרכו. אריה („לובה") אליאב סבר שיש לציין את ההתקדמות הרבה שחלה בעמדות בגין, ולדבר עליו „בלי קצף על השפתיים". רן כהן מגן־שמואל טען כי עמדות בגין טובות יותר מעמדות המערך, שאותן יש לגנות בחריפות. יאיר צבן, מוותיקי מק"י, היה קיצוני ביותר בדרך זו, סבר כי המדינה הפלסטינית שוב אינה הפיתרון היחידי הבא בחשבון, וכי אש"ף הוציא את עצמו מן המישחק.

כנגד מגמה זו קמו רוב הדוברים — מחנה רחב שכלל את כל דוברי תנועת העולם הזה, בהנהגת אורי אבנרי, רבים מצירי תנועת מוקד, בהנהגת סיני פתר ויוסי זעירא, רוב הצעירים של כל מרכיבי שלי, בהנהגת חיים ברעם, והחברים הערביים, בהנהגת ואליד צאדק. הם קבעו כי גמישותו היחסית של בגין בסיני היא תופעה שולית, וכי העיקר הוא תוכנית־האוטונומיה בגדה, שאינה אלא תוכנית לסיפוח מוסווה. מאחר שהבעייה הפלסטינית היא הבעייה המרכזית, יש להזהיר את הציבור כי תוכנית שאינה פותרת אותה, אינה אלא מירשם למילחמה והחמצת ההזדמנות ההיסטורית להשגת הסכם כולל.

תבע אמנון זיכרוני, אחד מדוברי מגמה זו: על המחנה לבטא בבירור כי ישראל צריכה לנהל משא־ומתן עם אש"ף, על בסיס של הכרה הדדית, מאחר שאין מנהיגות פלסטינית אחרת המסוגלת למלא תפקיד זה. על המחנה לומר בפירוש כי אין פיתרון לבעייה מילבד הקמתה של מדינה פלסטינית לצד ישראל, תוך שלום עימה.

פה אחד. מתוך רצון למנוע את חידוד הבדלי־הגישה, מנע יו"ר המושב, ד"ר יעקוב ארנון, הצבעה, תחת זאת עיבדה ועדה מצומצמת (לובה אליאב, אורי אבנרי, חיים ברעם ויאיר צבן) הצעת־החלטה מוסכמת.

הצעה זו אמנם ציינה בהקדמה כי „נכונות הממשלה להכיר בריבונות מצרית על סיני היא צעד בכיוון הנכון," אך הציגה בסעיפיה המעשיים שורה של עמדות חד־משמעיות הנוגדות את מדיניות הממשלה:

- לפלסטינים הזכות להגדרה עצמית, כולל זכותם למדינה משלהם לצד ישראל, ותוך שלום מלא עימה.
- על ישראל לנהל משא־ומתן עם כל הנהגה פלסטינית מייצגת, כולל אש"ף.
- על אש"ף לנטוש את חזית־הסירוב של טריפולי, ולהצטרף למאמצי־השלום.
- תוכנית־האוטונומיה של בגין באה להנציח את שליטת ישראל על העם הפלסטיני, ועל כן אינה בסיס לשלום.
- ההתנחלות בשטחים הכבושים היא מיכשול לשלום.

עקרונות אלה נתקבלו פה־אחד — אות מבשר טובות לעתיד המחנה.

* 16 צירים של הסוציאליסטים העצמאיים, 16 מתנועת העולם הזה, 24 ממוקד, 12 פנתרים שחורים, 12 מן המיגזר הערבי, 5 מברית־השמאל והשאר בלתי־מזוהים.

טלמוסיקה 78

תערוכת סטריאו וHI-FI

במלון דיפלומט ת"א, 25-21 לינואר 1978

בואו לבקר ב־טלמוסיקה 78" - תערוכת ציוד הסטריאו של טובי יצרני הסטריאו בעולם.
LUXMAN, TEAC, TASCAM, B.I.C., B.I.C. VENTURI, ALTEC LANSING, KOSS

* הנחות ניכרות ומחירים מיוחדים למזמינים בתערוכה.

* למעלה מ-150 מוצגים חדישים ב- 15 חדרי תצוגה.
* דגמי 1978 מוצגים לראשונה.
* השמעה והדגמה במקום של כל המוצרים.
* הדרכה על ידי מומחים ויעוץ בבחירת מערכות.
* לעולים ופטורי מס: מערכות מומלצות, ביבוא ישיר ובמחירים מיוחדים.
* ציוד מקצועי לאולפנים, ללהקות, לאמנים וליוצרי מוסיקה.

בתקופת התערוכה (ימים א-ד) ירצה מר ד. קנטור בנושא: "מערכת סטריאו זמרביביה - השילוב הנכון", בלווי הדגמה. ההרצאה תתקיים בל ערב בשעה 20.00 באולם "הראלי" במלון "דיפלומט" ת"א.

הפתיחה במוצ"ש 21.1.78
(18.30 - עד חצות)
בימים א-ד (25 - 22 לינואר)
בשעות 14.00-11.00, 23.00-16.00

הכניסה חפשית

טלמוסיקה 78, מלון דיפלומט ת"א רח' הירקון 145 (ליד נכר אתרים)

דויד בן־גוריון מאשים את ידין:

לא אמין! לא הגון!

כשהחליטה זהבה אוסטפלד לתכנן את עבודת הדוקטורט שלה, היא לא ידעה כי תתקל בחומר־נפץ פוליטי ממדרגה ראשונה. זהבה, אשה כבת 45, אם לילדים ה־נשואה לרופא, ד"ר רוברט אוסטפלד, גם לא ידעה כי עבודתה תעורר סערה אשר תסכן אפילו את תואר הדוקטור שלה.

כשהגישה זהבה את הצעתה לעריכת העבודה על הנושא: „מערכת היחסים בין הזרוע הצבאית והזרוע המדינית עם קום המדינה," למנחה שלה, הפרופסור יהודה ואלך, התלהב ואלך מההצעה. לשניהם היה ברור כי בפני זהבה עומד מאגר עצום של חומר להכנת עבודת דוקטורט מוצלחת על נושא זה. זהבה עובדת כבר שנים רבות בארכיון־צה"ל והחומר הגלוי והחסוי הגו־גע לתקופה זו מרוכז כולו במקום עבו־דתה. גם שלטונות משרד הבטחון, אליהם פנתה זהבה, הסכימו כי היא תכין דוקטו־ראט על פי החומר שבארכיון, אולם הצי־גו תנאי, שבזמנו נראה היה בלתי משמ־עותי: „כל חומר שהוא חסוי לא יפורסם אלא באישור מוקדם."

רמטכ"ל ידין
המוּרד הראשון —

הן לוואלך והן לזהבה לא נראה היה תנאי זה כמוקש. קשה היה להם להאמין כי חומר מתקופת קום המדינה יכול להיות סודי.

אך כשעלתה על פרשת היחסים בין בן־גוריון ובין ייגאל ידין, קצין המבצעים הראשון של צה"ל ואחר־כך הרמטכ"ל ה־שני, הפעיל צה"ל צנזורה.

מה היו התבטאויותיו של דויד בן־גוריון על ייגאל ידין אשר עוררו את הסערה וגרמו להטלת צנזורה פוליטית על חומר אקדמאי טהור?

משך שנים רבות, ובעיקר בתקופה ה־אחרונה, מאז נכנס לחיים הפוליטיים, בנה ידין דימוי של מסכת יחסים מדומה בין בן־גוריון המנוח לבינו, בהסתמכו על כך שבן־גוריון כבר לא יכול להכחיש מאומה. על פי סיפוריו של ידין הוא היה היחיד שהעז להתנגד לבן־גוריון בנושאים מסויי־מים, אך במרבית הפעמים שוכנע בן־גוריון בצדקתו של ידין, ונכנע לו. ידין יצר רו־שם כאילו, למרות התנגשויותיו עם הזקן, הוא היה חביבו של בן־גוריון וזכה להער־כה והערצה מצידו של בן־גוריון.

על פי הדוקטוראט של זהבה אוסטפלד, המבוסס על חומר ארכיוני ושיחות אי־שיות, לא חסך בן־גוריון התבטאויות קשות ביותר מידין ועל ידין.

רמטכ"ל „אמיץ"

את הרמז הראשון ליחס החשדנות של בן־גוריון כלפי ידין היא מצאה עוד בחודש אוקטובר 1947. בן־גוריון קרא אז לידין לעמוד בראש אגף המבצעים הרא־שון של צה"ל, לא לפני שהוא הביע את חששו מ„חוסר הנאמנות והמזג הרע של הבחור הצעיר הזה." בן־גוריון התייחס לריב שהיה ארבע שנים קודם לכן בין ידין, שהיה אז ראש אגף המבצעים של ההגנה לבין יצחק שדה שירש את יעקוב דורי בתפקיד ראש המטה הכללי של ההג־נה. השניים ערכו ביניהם ויכוח אם יש ללמד על המקלע באימוני כיתה אם לא. שדה לא קיבל את דעתו של ידין ולהד־המת הכל איבד ידין את השליטה על עצ־מו, עזב בטריקת דלת והתפטר מתפקידו. הסיפור הגיע לאוזניו של בן־גוריון שבזמ־נו לא התערב, אך ארבע שנים אחר כך נזכר בו.

נראה כי בן־גוריון ניבא כבר אז את הצרות שיהיו לו מידין. בין השניים הת־ערר ויכוח ערב הקרב העקוב מדם על לטרון. ידין התנגד להטלת חטיבה 7 לקרב ובן־גוריון הכריע את הכף, בניגוד לדעת ידין. הקרב על לטרון עדיין שרוי במח־לוקת, אולם הדם הרב שנשפך עורר את ידין להפיץ את סיפור התנגדותו ולהאשים בעקיפין את בן־גוריון בבזיון.

הסיפורים על כך הגיעו אל בן־גוריון. הוא קרא לידין ונזף בו על חוסר הנאמ־נות שלו. ידין הכחיש את האשמותיו של בן־גוריון, אולם בידי הזקן היו יותר מעדות אחת על מסע ההשמצות של ידין נגדו. הוא התפרץ אז כנגד ידין והטיח בפניו: „אתה משקר ללא בושה."

נראה כי הריב הגדול ביותר בין השניים היה סביב ישראל גלילי. בן־גוריון ביקש בעיצומם של הקרבות לפטר את גלילי, ששימש אז בתפקיד המקביל לסגן שר הבטחון. הקרע בין השניים היה על רקע פרוק הפלמ"ח. ידין התנגד לפיטורי גלילי והצליח להמריד את כל הפיקוד הבכיר של צה"ל כנגד בן־גוריון. במקרה זה היתה לידין טעות בשיקול, ובן־גוריון הכניע את מרד הגנרלים ביד רמה. כשהבין ידין כי בן־גוריון „הולך עד הסוף," הוא נבהל, חזר בו וניסה להשיל מעצמו כל אחריות למרד. בן־גוריון ידע כי ידין עמד בראש המרד, וידע גם כי הוא הראשון שנסוג. באותה הזדמנות הוא כינה את ידין, בהת־ייחסו ל„בגידתו של ידין בחבריו, שאותם הוא הסית," בתארים: „פחדן, לא אמיץ, לא חבר."

קרב נוסף בין בן־גוריון לידין היה על דבר שאלת מינוי מפקד לחזית המרכז. ידין רצה ביגאל אלון ואילו בן־גוריון רצה באלוף צבי איילון. ישיבת המטכ"ל שדנה בעניין זה, ובה השתתף בן־גוריון, היתה סוערת. ידין הרים את קולו בגסות על בן־גוריון ובריתחת הוויכוח אף הטיל את עט הנובע שלו לכיוון הזקן. בן־גוריון החוויר, אך נשאר יושב על מקומו מבלי להגיב. כאשר הודיע ידין כי אם לא יקבלו את דעתו וימנו את איילון הוא יתפטר, התחכם לו בן־גוריון והתפטר לפניו. שוב נבהל ידין, חזר בו מהאולטימטום שלו והאלוף איילון מונה למפקד חזית המרכז. בקשר לאותה פרשה אמר בן־גוריון בלעג על ידין: „יש לצבא מפקד אמיץ מאוד."

איום ההתפטרות הבא של ידין היה כאשר בן־גוריון דרש ב־1952 לקצץ 20 אחוז מתקציב צה"ל ולפטר מאות אנשי קבע. ידין התנגד וכאשר בן־גוריון, שב־אותה תקופה כבר זילזל לחלוטין בידין, על פי עדויות שנמסרו לזהבה בעל־פה, עמד על שלו, התפטר ידין. בן־גוריון לא ביקש ממנו לחזור בו ומינה את מרדכי („מוטקה") מקלף לרמטכ"ל. מיד לאחר המינוי של מקלף החזיר בן־גוריון את 20 האחוזים לתקציב ויתר על דרישת הצימ־צום בסגל הקבוע. כאשר שוחחו על כך אחר כך עם בן־גוריון הוא אמר: „מקלף הוא רמטכ"ל טוב לא רק בדיבורים וב־התפטרויות."

פולה ודויד בן־גוריון עם ידין (מימין) ונחמה ארגוב
— המתקפל הראשון

במדינה

מישפט

הגנה עצמית

חשודה בהעלבת שוטר ובהכשלתו, אינה מאמינה לעורכי־דין ומגינה על עצמה

צעירה נאה בת 25 עמדה השבוע מול פני השופט, בבית־משפט השלום בתל־אביב, כשכרסה בין שיניה והיא לועסת מסטיק בקול.

היא נאשמה בכך שלפני למעלה משלוש שנים — ליתר דיוק: ב־16 ביוני 1974 — העליבה שוטר והכשילה אותו בעת מילוי תפקידו.

השופט קרא באוזני הנאשמת את פרטי ההאשמות ונזף בה על כי לא התייצבה בפניו בשעה 8.30 בבוקר, כנדרש. הנא־שמת, נורית שעובי, לא הוציאה את גומי הלעיסה מפיה ולא נותרה ללא מענה. „שבית־המישפט יסדר לי בייבי־סיטר ל־חמישה הילדים שלי, אז אני אבוא בשמונה וחצי."

שנת ישרים. השופט התעלם מחוצ־פתה של הנאשמת ושאל אותה אם היא מודה באשמה. הנאשמת לא הודתה ודרשה לחקור את שני השוטרים שהעידו נגדה, כי עלבה בשוטר והכשילה אותו בשעת מילוי תפקידו. השופט הסכים, בתנאי שהנאשמת תשלם 300 לירות עבור יום העבודה של השוטרים. הנאשמת הסכימה אולם התובעת, ליליאן שפירא, התנגדה. אמר לה השופט: „בקשי מבית־המישפט לעצור אותה עד לשמיעת העדויות, ואז ייתכן שאסכים." אך התובעת לא ביקשה את מעצר הנאשמת.

השופט החליט להיעתר לבקשת הנאשמת ולהזמין את עדי־התביעה. הוא גם התחשב בה וקבע את מועד הישיבה הבאה לשעה 10.00 בבוקר, כדי לאפשר לה למצוא סידור לילדיה. אך יחד עם זאת לא פטר אותה בלא כלום, ומכיוון שאיחרה לישיבת בית־המישפט, הורה לה לשלם סך של 300 לירות גם על ישיבת אותו היום.

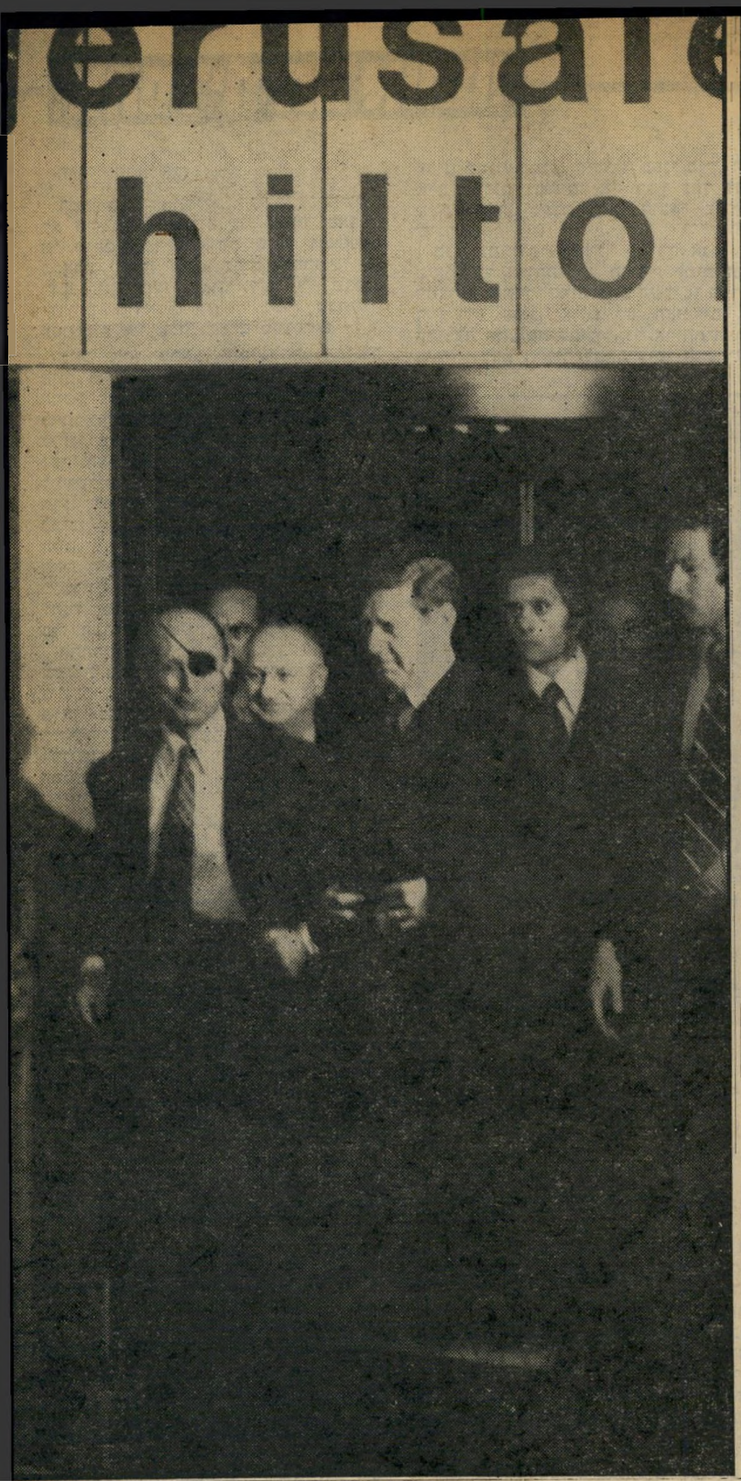
כשביקש ממנה המפקיד להתלוות אליו, אל קופת בית־המישפט, הודיעה לו, חד וחלק, שאין לה כסף. המפקיד דיבר אליה מלב־אל־לב, וייעץ לה שלא תילחם ב־שוטרים: „השופט יאמין להם ולא לך," אמר. אך היא בשלה: „הבן־זונה הזה שיקר, ואני לא סובלת שמשקרים. אני עוד אוריד לו את הדרגה. אני לא אוותר."

כאשר נרגעה סיפרה, כי כשהיתה ב־הריון, והיא כבר אם לשני ילדים, התדפק שוטר על דלת דירתה, שברחוב חפר בשכונת־התקווה. השעה היתה 4.00 בבוקר. היא וחברה, זכי אלדג'מי, שהוא, לדבריה, אבי כל ילדיה, ישנו באותה שעה שנת ישרים.

„שמעתי דפיקות בדלת. שמעתי מישהו צועק: ‚משטרה, תפתחי את הדלת!' עניתי לו: ‚לא פותחת!' צעק: ‚תפתחי או שאני אפרוץ את הדלת!' אמרתי לו: ‚חכה רגע עד שאתלבש.' פתאום אני שומעת אותו צועק למישהו שיביא לו כלים וגז מדמיע. לא הספקתי להגיע לדלת והוא פרץ אותה בבעיטה והתחיל לאיים. למה שאני אשתוק לו? אמרתי לו שיסתלק, כי הוא מלכלך לי את הבית. הוא עצר את החבר שלי, שהיה לו תיק בשביל מכות, והלך. אחר כך הגיעה אלי הודעה שהוגשה נגדי תלונה על העלבת שוטר והכשלה בזמן תפקיד. כבר ארבע שנים הם מושכים את המישפט הזה ולא יוצא לי מזה כלום. כל פעם אני צריכה לבוא ואין לי איפה להשאיר את הילדים."

„למה להתחתן?". נורית אינה נעזרת בשירותיו של עורך־דין: „בשביל מה אני צריכה עורך־דין? האם אני לא מגינה מספיק טוב על עצמי?" כשנאמר לה שייתכן ועורך־דין היה מביא את הפרשה לסיומה והתיק היה נסגר, היא מפטירה: „עורכי־דין הם הגנבים הכי גדו־לים. עורך־דין לא היה עולה לי שלוש מאות לירות ליום, אלא שלושה אלפים. החבר שלי, שהוא עובד בקלפים, משחק בשביל אחרים כל החיים שלו, ואת מה שהוא מרוויח הוא נותן לעורך־דין."

ומדוע לא נישאה לחברה, למרות שיש להם חמישה ילדים ועוד אחד בדרך? „בשביל מה להתחתן? הוא נותן לי כסף כמה שאני צריכה, וגם עכשיו אלך אליו למועדון ואקח כסף כדי לשלם בבית־המישפט. הוא נותן לי הכל — אז למה להתחתן?"

כאשר ליווה משה דיין (משמאל למעלה) את שר־החוץ המצרי מוחמד כאמל (משמאל למטה) במלון „הילטון" בירושלים, התלונן דובר מצרי בכיר בשיחה פרטית:

„אתם רימיתם אותנו!"

בפני מורסי סעד־אל־דין עמדה ביום הראשון השבוע בעייה. „לא ידעתי אם לארוז את המזוודה או לא. לבסוף ארזתי אותה והנחתי אותה במכונית שלי." ואמנם למרות שמורסי הוא אחד מאנשי־המפתח במשלחת המצרית לוועדה המדינית הנערכת בירושלים, ואחד ממקורבי הנשיא סאדאת, הוא לא ידע באותו בוקר אם את הלילה הוא יבלה בדירתו המרווחת בקאהיר או במלון „הילטון" בירושלים.

מורסי, ראש מינהל ההסברה של ממשלת מצריים, לא היה היחיד שלא ידע אם אמנם תתקיים הוועדה או תדחה. איש בירושלים או בקאהיר לא היה מוכן באותו בוקר להתנבא אם דיוני הוועדה אמנם יתקיימו. נראה היה כי היום הראשון האחרון היה אחד הימים המתוחים והמסוכנים ביותר במגעים הישראלים־מצריים, שהחלו בביקורו של סאדאת בארץ.

בירושלים התכנסה הממשלה לדיון קשה בו היה עליה להחליט על שינוי סדר היום של הוועדה, כדי למנוע את פיצוצה עוד לפני שהיא החלה. וושינגטון הודיעה כי שר־החוץ האמריקאי סיירוס ואנס מבטל את בואו לירושלים. בקאהיר געשו הרוחות. הנשיא סאדאת עצמו רתח מחימה. „מה שהרגיז את הנשיא היו ההצהרות הישראליות החדשות בעניין היישובים," הסביר באותו ערב מורסי לעיתונאים ישראליים.

בשעה שבה היה צריך מטוסו של שר־החוץ המצרי מוחמד איברהים כאמל, להמריא מנמל־התעופה של קאהיר ללוד, כונסה ישיבה דחופה של המועצה לביטחון לאומי של מצריים. עוד לפני כינוסה נשמעו קולות אשר הציעו לדחות את הישיבה הראשונה של הוועדה המדינית. הידיעה על ביטול השתתפותו של ואנס עוד הגבירה את המתח בבירה המצרית. היה מי שידע לספר השבוע כי בין ראשי הדורשים לדחות את הוועדה, היה שר המילחמה המצרי הגנרל מוחמד עבד־אל־ראני גאמסי.

תוך כדי ישיבת המועצה לביטחון בקאהיר הגיעו מארצות־הברית מיספר רמזים וחבהרות, אשר הכריעו את הכף. „מצאנו כי קיימת תקווה ליישר את ההדורים, או כפי שמשה דיין אמר לשר־החוץ שלנו, בנסיעה המשותפת שלהם מלוד לירושלים, ,לשים קלפים גלויים על השולחן' ולכן החלטנו בסופו של דבר לבוא," הסביר אחד מראשי המישלחת המצרית.

לאחר שלוש שעות איחור, הגיעה המישלחת לירושלים, ויצרה שוב הפתעה, במסגרת מילחמת העצבים המתנהלת בין שתי הממשלות. כאמל דרש לדחות את פתיחת דיוני הוועדה מהיום השני השבוע ליום השלישי. למישלחת המצרית היו דרושות הבהרות נוספות לגבי החלטת ממשלת ישראל. עדיין לא היו בידי חבריה פרטים מלאים לגבי סדר היום השנוי במחלוקת, והם היו צריכים להתייעץ עם קאהיר.

היתה עוד מטרה אחת לדחייה. שר־החוץ האמריקאי, שהודיע בשעת ערב על שינוי החלטתו שלא לבוא לישראל, הגיע ביום השני. המצרים היו מעוניינים כי שני שרי־החוץ, האמריקאי והמצרי ישוחחו ביניהם עוד לפני השיחה המשולשת, במסגרת הוועדה, שבה ישתתף גם שר־החוץ הישראלי. ניירות העבודה שהוכנו בקאהיר, עוד לפני שנודעה החלטתה החדשה של ממשלת־ישראל, דרשו שיפוץ ועריכה מחדש, תוך כדי התייעצות עם סאדאת. לכל אלה היה צריך זמן.

(המשך מעמוד 25)

המצרים של תחילת השבוע בירושלים לא היו אותם מצרים של ביקור סאדאת או אותם מצרים אותם פגשו ישראלים בקאהיר. אלה היו מצרים שהרגישו כי רומו, ואף טענו זאת. אלה היו מצרים קודרים, מודאגים, חמורי סבר. מבחינות מסויימות היו אלה מצרים מושפלים.

סיפר אחד מראשי המישלחת, המוגדר היום בהילטון כ"מקור רם דרג": "לאחר המכה עם היישובים, אותה החלטנו לב־לוע, לאחר מיספר התפרצויות זעם טב־עיות ומובנות, באה ביום הראשון ההר־געה האמריקאית לקאהיר. רק כשהגענו לירושלים התברר לנו כי אנחנו בעצם וי־תרנו לאורך כל החזית. השינוי הגדול כביכול של ממשלת ישראל, בעניין סדר־היום, לא היה כל ויתור מצידה של יש־ראל, והוא כולו ויתור על הדרישות האל־מנטריות שלנו. זהו גשר של נייר, וקשה להניח שאת המשא הכבד של השלום גו־כל להעביר על גשר כה רופף."

ההתרוצצות במישלחת המצרית גברה בשעות הערב של היום הראשון. הגל"ן בין ירושלים לקאהיר היה בפעולה כימעט בלתי פוסקת. על פי הוראות מקאהיר, ביקש שר־החוץ המצרי כאמל לדחות את הפגישה, שנועדה לאותו ערב, עם ראש־הממשלה מנחם בגין. "אנחנו עייפים," היה התירוץ.

הכותרות השמנות של דיין

הרגשה בדיונים הפנימיים של ה־מישלחת המצרית נעה כמו מטול־טלת, בין אכזבה גמורה והרגשה של "מה אנחנו עושים כאן?" לבין שביבים של תיקווה ואופטימיות. כאמל דיווח לחבריו, ביניהם גם כמה מעורכי העיתונים החשו־בים, הידועים כמקורבים לסאדאת אף יותר ממיספר חברים רשמיים של המישלחת, כי דיין פירט בפניו את הקשיים הפנימיים של ממשלת ישראל. "הקלפים הגלויים עליהם דיבר דיין נותנים אולי להבין כי סדר היום הקבוע הוא מס למתנגדי בגין, אבל אחר־כך נוכל להעלות את ה־בעיות שאנו מעוניינים בהם," נשמעה ה־דעה.

כל אותה עת נערכו דיונים קדחתניים במישרד ראש־הממשלה שבקריית בן־גור־יון ובצריפי מישרד־החוץ הסמוכים להיל־טון. בגין דיווח על שדר, שהביא עימו הרב אלכסנדר שינדלר ממצריים ושנמסר לו במוצאי־השבת. לפי שינדלר עומד סאדאת ערב התפטרות. שינדלר היה הראשון שסי־פר, לתדהמת ראש־הממשלה, כי סאדאת עומד לצאת לחופשת־הסתגרות בת 10 ימים, חופשה אשר נועדה כמובן להקפיא מצבים בלתי נוחים. "התפטרותו של סא־דאת היא הסוף, גם של השלום וגם של ארצות־הברית במזרח־התיכון, ואת זה עלינו למנוע," טען שינדלר בפני בגין. היו אלה דברים ידועים, אך בגין נתן להם משקל יתר, משום שהם הובאו על־ידי שינדלר.

בגין גם סיפר, כאילו כבדרך אגב, כי הוא עורך ארוחת־ערב חגיגית למישלחת המצרית והאמריקאית, ביום השלישי בערב. דיין לא הגיב, אולם יש האומרים כי ההודעה התמימה כביכול על ארוחת־הערב היתה הגורם הישיר להתפרצותו המפתיעה של דיין למחרת היום, בתדריך שהוא נתן לכתבים המדיניים במישרדו.

דיין נפגע מהעובדה שבגין הוא ה־מארח בסעודת־הערב. על פי כללי־הטקס, דיין הוא "בעל הבית" על הוועדה המדי־נית ואילו על בגין היה להזמין לשיחת־נימוסין קצרה את שר־החוץ המצרי, כפי שעשה סאדאת בעת ביקורו של עזר וייצ־מן בקאהיר. אמר על כך עוזרו של דיין, אלי רובינשטיין: "יש מישהו שחושב ש־התפקיד של שר־החוץ זה להתרוצץ בין לוד לירושלים ולהסיע את האורחים ב־מכונית שלו."

דיין החליט לחזור לכותרות, ולכותרות שמנות בכל מחיר. תוצאת החלטה זו הי־תה אותו תידרוך אומלל. מאז בואו של סאדאת לארץ לא נאמרו דברים כה חמו־רים ברגע שעלול להיות מכשיל והרה סכנות. בטון דיבור דייני טיפוסי לעג כימ־עט שר־החוץ לאיומי ההתפטרות של סא־דאת ודחה, כימעט בגסות את הלחצים המצריים, שהם לגיטימיים במשא־ומתן מ־סוג זה הנערך עתה בירושלים.

שוב נטבעו מטבעות מאיימות, השיי־כות כאילו לעידן הקודם, כמו: "ישראל אינה מוכנה לסבול אקדח מצרי ברקתה", ו"אם המצרים לא ירצו לשבת איתנו — יסעו הביתה, זאת אי אפשר למנוע. מה שאפשר למנוע הוא הפסקת קיום תחת תכ־תיבים ואולטימטומים". אחד הכתבים ה־מדיניים, דווקא מחסידי דיין, אמר אחר־כך בתדהמה: "אפילו נימוס של מארח לא היה כאן היום."

ההצגה של בגין

כשהגיע בגין לפגישתו עם ואנס, התלוננו בפניו עשרות הצלמים כי בגלל אנשי הביטחון הם לא הספיקו לצלם את בואו. בגין שהיה במצב־רוח מרומם נכנס למכוניתו, הנהג נסע כ־100 מטרים לאחור וחזר לפתח הלישכה. בגין ירד מהמכונית ולא יכול היה שלא להניף את כובעו בברכה היתולית לעבר הצלמים, אשר לכבודם ערך את ההצגה.

פצעים ישנים — חדשים

דקות אחדות לאחר סיום התדריך היה הנוסח המלא שלו בידיו של כאמל.

התרגילים של דיין

מורסי ופקיד מישרד־החוץ הישראלי, בני אבילאה התחרו ביניהם בעריכת מסיבות־עיתונאים במרכז התיקשורת. אלה של אבילאה היו בדרך־כלל חזרה על מה ששידר הרדיו או הקראה של ביוליטינים רשמיים. אלה של מורסי היו מאופקות. מורסי הוא אמן בלא להגיד מאומה ומהצד האחר, בעלי אוזן קשבת, יכולים למלא טורים שלמים מהמידע שהוא מעביר כאי־לו בדרך־אגב, בעזרת רמז מבודח או הכ־חשה המלווה במיצמוץ עיניים משמעותי.

אחר־הצהריים הגיע עוד רמז מעודד. שר־הביטחון עזר וייצמן, אשר המצרים ידד־עים שהוא המקובל ביותר על הנשיא סא־דאת, התדהמה בהילטון היתה שלמה. ד"ר מורסי נקרא לנסח תגובה חריפה ביותר, אשר טולפנה לקאהיר לאישור. ההוראות מקא־היר הגיעו רק בשעות אחר־הצהריים והן הפתיעו אפילו את כאמל. "להנמיך את הטון," היתה תמצית ההוראות. הפקידים הרשמיים קיבלו הנחיות שלא להגיב ואף להסביר את חוסר התגובה ברצון כן של ממשלת מצריים לטהר את האווירה. מורסי לא יכול היה להתאפק והוסיף לכן אינ־טרפרטציה משלו: "אנחנו לא רוצים לפ־תוח פצעים ישנים," אמר בהתייחסו להצ־הרות דיין. מצריים ביקשה הפסקת אש ב־מילחמות התעמולה והעצבים ביגה לבין ממשלת ישראל.

היה עוד פרט בתידרוך של דיין, כב־יכול פרט שולי, שהקפיץ את המצרים. דיין ניסה ליצור את הרושם שלא היה כלל לחץ אמריקאי על ישראל לשינוי סדר היום, וכי היוזמה לביטול ביקורו של ואנס היתה של דיין עצמו. שוב חשו עצמם המצרים מרומים. "האם האמריקאים עשו יד אחת עם הישראלים בעניין זה?" היה זה דווקא השגריר האמריקאי סמואל לו־איס אשר הבין כי המצרים עלולים להי־פגע מ"גילוי" זה. הוא מיהר לטלפן לכאמל ולמסור לו שדיין אמנם אמר משהו על כך שוואנס יכול לדחות את ביקורו, אך לואיס לא ייחס לכך משמעות ולא העביר את הידיעה, "ואנס החליט בעצמו על ביטול בואו לישראל, כפי שהוא החליט בעצמו אחר־כך, כן לבוא."

מאוחר יותר שוב ניסו מיספר אופטי־מיסטים מיקצועיים־כימעט במישלחת המצ־רית להצביע על נקודות אור. "זה רק דיין שמדבר. בגין לא אמר מילה מאז שהגענו," הם אמרו, "וזה סימן טוב." ב־צהריים בא עוד סימן טוב אחד. דיין, אשר אירח את ראשי המישלחת המצרית לארו־חת־צהריים במלון פלאזה, היה מקסים, רך ושרמנטי, כפי שרק דיין יודע להיות. שוב עלתה הסברה, כי התידרוך האומלל היה גם הוא רק לצורכי פנים.

דיין מתחנחן

ערב פתיחת הוועדה נקט משה דיין בשיטת המקל והגזר כלפי המישלחת המצרית. בתמונה, ארוחת הצהריים אותה ערך דיין לראשי המישלחת המצרית בה הפעיל דיין את כל הקסם האישי שלו. מימין לשמאל: בוטרוס ראלי, דיין, מוחמד כאמל והפרופסור אהרון ברק.

וייצמן מסביר

שר־הביטחון עזר וייצמן ידוע בקרב המצרים כאישיות הישראלית המקובלת ביותר על סאדאת. כאשר גבר המתח, נשלח וייצמן למלון הילטון להרגיע את המצרים, או כפי שהסביר אחד מעוזריו, להסביר להם "שהשד אינו נורא כל כך." בתמונה: וייצמן ומזכירו הצבאי משוחחים עם עיתונאים.

דיין ובגין מתווכחים

נאים, בפגישה שנערכה במישרד ראש־הממשלה מייד עם הגיע ששר־החוץ האמריקאי יפגש בקשתם של המצרים לקיים פגישה עם ואנס עוד לפני ששר־החוץ האמריקני יפגש עם הישראלים, נחטף ואנס כמעט בעורמה לפגישה עם בגין ודיין, ואילו המצרים נאלצו

ואילו שר־החוץ האמריקאי, היושב מעברו השני של השולחן, מתבונן לעבר העיתו־

להסתפק בפגישה עימו רק למחרת בבוקר, שעה לפני פתיחת הוועדה עצמה. תעלול זה היה רק אחד משרשרת התעלולים שערך דיין לעמיתו המצרי במשך היומיים שקדמו לפתיחת הוועדה. לזכותם של המצרים יש לציין כי על פי הנחיות מקאהיר הם היו מאופקים וביקשו הפסקת אש במילחמת ההכרזות בין שתי הממשלות, הפסקת אש שלא כובדה על־ידי ישראל ונזיפתו של בגין בדובר המישלחת המצרית, היתה העדות לכך.

דאת מקרב המנהיגים הישראלים, הגיע ל־ביקור נימוסין מרגיע. הוראות מקאהיר לעיתונאים המצרים היו לפתוח במיתקפת שלום המכוונת לעבר הקולגות הישראליים שלהם ולקוראיהם. „להימנע משיחות עם גורמים רשמיים. לעקוף את ממשלת יש־ראל ולהגיע אל העם," היתה ההנחיה.

בשעות הערב שוב ערך דיין תרגיל, שהעמיד את המצרים במבוכה. מאז שנודע על השתתפותו של ואנס בוועדה, ביקשו המצרים אפשרות להיפגש עימו, עוד לפני הישראלים. גורמים אמריקאים אישרו בק־שה זו, אולם בעיני דיין היא לא מצאה חן. כדי לקבוע עובדות בשטח הוא פירט בפני ואנס, והעיתונאים הרבים שקיבלו את ואנס בנמל־התעופה בלוד, את סדר יומו של שר־החוץ האמריקאי. סדר יום זה קבע פגישה בין ואנס לראש־ממשלת ישראל, דקות ספורות לאחר שהוא יניח את מז־

וודותיו בחדרו שבמלון הילטון, ופגישה עם שר־החוץ המצרי רק למחרת בבוקר, שעה לפני פתיחתה הרשמית של הוועדה.

מורסי נגד ליאורה

שם וכ הוכו המצרים בהלם לנוכח תעלולי דיין. הם לא יכלו שלא להרי־אות לפחות ברמז, את מורת־רוחם. כאשר הודיעה מנהלת מרכז התיקשורת, ליאורה ניר, על מסיבת־עיתונאים משותפת לדיין, כאמל ואולי גם ואנס, מייד לאחר פתיחת הוועדה, מיהר מורסי לכנס מסיבת־עיתו־נאים קטנה משלו בה הודיע כי בינתיים אין שר־החוץ המצרי מתכוון לקיים או להשתתף במסיבת עיתונאים. „בשלב כה

מוקדם לא יהיה לו מה להודיע," חייך מורסי.

אולם דווקא לבגין היה מה להודיע ודווקא למורסי. לאחר שתיקה מבורכת בת יומיים פירסמה לישכת ראש־הממשלה הו־דעת־הכחשה בלתי מנומסת לדברים שאמר מורסי יום קודם לכן. היה זה בעת בי־טוי הכעס הגדול על התרמית, לדעת המצרים, של בגין בעניין היישובים בפית־חת־רפיח. מורסי טען אז כי הוסכם על ריבונות מצרית מלאה על סיני וכי בגין לא הזכיר כלל את היישובים בפיתחת רפיח. הודעת לישכת ראש־הממשלה הי־תה קצרה, וטענה כי בגין אכן ציין את עניין היישובים וכי הודעתו של הדובר המצרי היתה „דמיונית, אם להשתמש ב־לשון נקייה."

מעטים היו המדינאים בעולם ובמרחב שלא צייגו, בעת ביקור סאדאת בירושלים את שבירת משבר אי־האמון בין ישראל למצריים. אוירת האמון ההדדי, עם כל ה־קשיים שבקיומו לאחר 30 שנות אי־אמון, ועם כל הקשיים הנובעים מעצם המשא־והמתן, נשמרה גם בעת ביקור המישלחות הישראליות באיסמעיליה ובקאהיר.

כשהפכו הישראלים למארחים, ושי־חות־השלום הגיעו לשלב בו הן היו צרי־כות להיות ענייניות ולא רק טכסיות, עשו דיין ובגין את כל אשר ביכולתם כדי להוכיח כי לשלום אין כמעט תקווה. למי שהיה מעורה במה שאירע ביומיים שלפני הפתיחה הרשמית של הוועדה, נשמעו ה־נאומים הקצרים סביב השולחן העגול כמס־שפתיים לגימוס. ממשלת־ישראל תצטרך לערוך תפנית רצינית בעמדתה ובשיטותיה כדי שהבעייה הראשונה, ותהיה הקטנה ביותר, שתעלה על שולחן דיוני הוועדה, לא תביא לפיצוץ הרה־אסון.

אבילאה מדריך

איש מישרד־החוץ בני אבילאה באחד התדריכים שהוא נתן לעיתונאים במרכז התיקשורת הבינלאומי. אבילאה ומורסי התחרו ביניהם בתדריכים אותם הם נתנו כל כמה שעות לעיתונאים ישראליים וזרים. לעומת תדריכיו היבשים של אבילאה היו אלה של מורסי ברורים ומלאי הומור.

פתיר מקבל

יועץ ראש־הממשלה לענייני עיתונות, דן פתיר (ברגליים פסוקות) מקבל כידיד ותיק את שר־החוץ האמריקאי סיירוס ואנס עם הגיעו של ואנס למישרד ראש־הממשלה בירושלים. ואנס ערך שיחה בארבע עיניים עם מנחם בגין ורק אחר־כך הצטרפו אליהם משה דיין ויתר היועצים.

עיתונאים, אנשי־ביטחון וחתיכות שי

האמרגן שאפיק אל־בר, סגן מנהל מינהל ההסברה של ממשלת מצריים, הגיע לארץ מיספר ימים לפני המישלחת המצרית לוועדה המדינית כדי להכין את הקרקע. בעזרת חוש ההומור שלו הצליח שאפיק לרכוש את לב הישראלים.

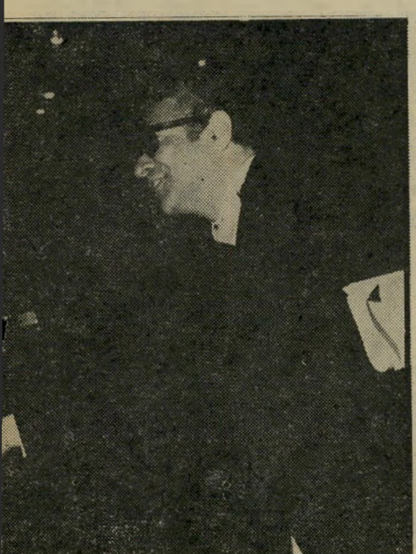

עושה הצרות הודא תאופיק, העיתונאית המצריה אשר שאלה את השאלה האחרונה במסיבת העיתונאים המשותפת של בגין וסאדאת באיסמעיליה כאשר שאלתה והתשובה של ראש־הממשלה השאירו מישקע מר ממסיבת העיתונאים. הודא הגיעה לישראל יחד עם בעלה, הכתב המדיני הבכיר של **אל־אהראם**.

הכדור בידי ישראל שתי עיתונאיות חיניניות המכסות את הוועדה, ריבי תבורי (מימין) כתבת **ידיעות־אחרונות** וסמדר פרי, כתבת **על־המשמר** מנהלות שיחה בלוב רטיבי, יצירתו של ה למראה התמונה באו

הפסטיב

חברים ותיקים עשרות העיתונא רבים בקרב הש השגריר האמריקאי בישראל סמואל לואיס, ניצבת במלון. למעלה: סמדר פרי לוחצת את ידו של אנים

„לא לצלם!" קוראת מנהלת מרכז התקשורת המשוכלל שהוקם ב**בנייני האומה**, ליאורה ניר. ליאורה, צעירה חיננית, הצליחה להקים מרכז תיקשורת בינלאומי יעיל ונעים, שבו שלטו נערות יפהפיות וזרים של פרחים.

משו רקע ציבעוני לשיחות החמורות

של מלון **הילטון** בירושלים סביב הכדור הדקו־
מן דני קאראון. אנשי המישלחת המצרית הגיבו
רם: „עוד הוכחה שהכדור נמצא בידי ישראל."

תמר פרסבורגר עובדת בדרך כלל ב־מחלקת החשבונות של מלון „הילטון" בירושלים. ביום הראשון האחרון ביקשה תמר לעבוד יום אחד כמלצרית בבאר של המלון. היא רצתה לצאת מהמישרד ו־להיות קרובה עד כמה שאפשר ללובי של

נערת הטלפון

מירי זמיר, אזות הטל־פנאית במרכז העיתונות גוייסה לעבודה המייוחדת על־ידי החבר שלה, זאב חפץ, שהוא ראש לישכת העיתונות הממשלתית.

המלון כדי „לראות את ההיסטוריה במו עיניו." ההיסטוריה שתמר התבוננה בה, לאחר שלבשה את המדים הכתומים של מלצרית, היתה בואה של המשלחת ה־מצרית לוועדה המדינית שנערכה במסגרת שיחות השלום בין ישראל למצריים.

ליאורה ניר, אשת יחסי ציבור חיננית,

(המשך בעמוד 34)

ב, פרק ג'

„אתה מסתיר!"

מלון **הילטון** וסביבתו היו גדושים באנשי ביטחון, צבא ומישטרה. אחד השוטרים ניצב לפני בובה הני־צבת במלון כפרסומת לאחת מחנויות האופנה שב**הילטון** ומסתיר לבובה את הרגע הדראמטי של כניסת המישלחת בראשותו של שר־החוץ מוחמד אי־ברהים כאמל.

ים הישראלים שביקרו במצריים מצאו ידידי־
יתונאים המצריים. בתמונה הימנית: אשת
ליד דגלי ארצות־הברית ומצריים שהוצבו
מנצור, עורכו הראשי של השבועון **אוקטובר**,

עימו נפגשה לפני שבועיים בקאהיר. מנצור היה זה שערך השבוע את הראיון המפורסם עם סאדאת, בו תקף הנשיא המצרי את ישראל. בתמונה השלישית מימין: ד"ר מורסי סעד־אל־דין, ראש מינהל ההסברה המצרי, ממקורבי סאדאת, לוחץ את ידי אורי אבנרי לאחר שהשניים הכירו בקאהיר. בתמונה משמאל: לינדה רמבאום, מזכירה בלישכת העיתונות הממשלתית.

פעם אמרו: כולם בוחרים בכולם.

סיסמת ד"ש עכשיו היא: כולם

זורקים חפצים על כולם

א נשי ד"ש ראו את ח"כ עקיבא נוף כבר פעמים רבות כשהוא כועס. אולם הפעם עבר כעסו גם את מה שמקובל במיפלגה מפולגת ומפוררת זו. נוף גילה כי לא קיבל חדר מבין חדרי הסיעה של ד"ש בכנסת. הוא גם גילה כי לחבר־הכנסת אסעד, תאופיק הוקצה חדר. נוף, שנע־לב עד עימקי נישמתו מן הקיפוח, התי־יישב בחדרו של אסעד וסירב לצאת ממנו.

מאוחר יותר, כאשר התקיימה ישיבת סיעת ד"ש בכנסת, העלה נוף את בעיית החדר שלו כנושא בעל חשיבות עליונה. מזכירת הסיעה, אלוף־מישנה (מיל.) סטלה לוי, מי שהיתה קצינת ח"ן ראשית של צה"ל, שהיא היתה זו שחילקה את החד־רים, ניסתה לתרץ את חסרון החדר של נוף. הוא לא קיבל את התירוץ, והחל צועק כי מתנכלים לו בכוונה. בסערת־רוחו תפס את מכשיר־הטלפון והטיל אותו בלוי. רק התערבותו המהירה של ידין הצילה את מזכירת הסיעה ממיפגעים נוספים מצד חבר־הכנסת.

תקרית זו היתה רק אחת מעשרות תק־ריות שהתחוללו בשבועות האחרונים ב־מיפלגה הצעירה, שחרתה על דיגלה את הסיסמה „כולם בוחרים בכולם", סיסמה שהשתנתה בתוך תקופה קצרה ל„כולם רבים עם כולם."

ביום החמישי האחרון הפך פירוק ה־תנועה עובדה בלתי־מעורערת. חמישה מ־תוך 15 חברי־כנסת של ד"ש, החליטו על פרישה ועל הקמת סיעה נפרדת בכנסת. היו אלה שלושה אנשי תנועת שינוי, ממרכיבות ד"ש: הפרופסור אמנון רובי־שטיין, התעשיין סטף ורטהיימר ועורך־הדין מרדכי וירשובסקי. הצטרפו אליהם שניים נוספים: מי שהיה היועץ לענייני ערבים במישרד ראש־הממשלה שמואל טו־לידאנו, ואחד משני חברי־הכנסת הדרוזים של ד"ש, זיידן עטאשי.

שניים נוספים שעמדו על סף פרישה, אם כי לא התכוונו להצטרף לשינוי, היה סגן־אלוף (מיל.) אסף יגורי, השבוי הבכיר ביותר ממילחמת יום־הכיפורים, אשר התי־כוון להצטרף למיפלגה הליברלית שבליכוד, והאלוף (מיל.) מאיר („זרו") זורע, שהתכוון להצטרף לליכוד.

החמישה קבעו את מועד פרישתם ליום השני האחרון. הם ביקשו מיגורי שיכריז על פרישתו באותו יום, כדי להגביר את משמעות פירוקה של ד"ש.

ענייו של ✶ ימים ספורים

כ אשר הכין ידין כי המיפלגה שלו מתפוררת בין אצבעותיו, הוא קרא לעזרתו את מאיר עמית, שר־התח־בורה־והתיקשורת ואת שמואל תמיר, שר־המישפטים. שניים אלה פתחו במגעים עם הקבוצה העומדת לפרוש, כאשר עמית מגייס לעזרתו כמה מנאמניו בתנועה, ה־אלופים במילואים צבי („צביקה") זמיר, מי שהיה ראש אמ"ן, יוחאי בן־נון, מי שהיה מפקד חיל־הים ואברהם („צ'יטה") בוצר, גם הוא מפקד חיל־הים לשעבר.

עמית הצליח להביא את שני הצדדים לשולחן אחד. ביום השני האחרון נערכה פגישה בביתו של ידין ברחוב רמב"ן ברחביה, ואחר־כך ישיבת סיעה. קשה היה לידין לבוא לקראת אנשי שינוי, ולו משום שלאלה לא היו דרישות לתפקידים או למישרות. החלטתם לפרוש נבעה מסי־בה אחת ויחידה: היחסים האישיים המעור־ערים בין חברי־הכנסת וראשי ד"ש. וידין התקשה היה להבטיח שמעתה יהיו כולם אחים זה לזה.

למרות זאת, היו בפי ידין כמה הצעות. הראשונה היתה הסכמתו להדיח את ראש סיעת ד"ש בכנסת, הד"ר בנימין הלוי, מ־תפקידו זה. אנשי שינוי ותומכיהם טענו, כי קבוצת ידין את תמיר בד"ש הצליחה להשתלט על הלוי, וכי בעזרתו היא דו־חקת אותם מעמדות של כוח בתוך התנו־עה, ומההופעות מעל במת הכנסת בדיו־נים מרכזיים. איש מקבוצת הפורשים לא רצה את התפקיד לעצמו, כדי שלא ייחשד במניעים בלתי־טהורים מאחרי איומי הפרי־שה שלו. המועמד שהוסכם על דעת שני הצדדים היה ח"כ דויד („דודיק") גולומב.

בפי ידין היתה הצעה מפתה נוספת עבור הפורשים: להקים במיפלגה מוסד חדש, משהו מעין הלישכה של מיפלגת העבודה, שהיא מיפלגת־האם של מרבית חברי ד"ש. הלישכה של ד"ש, אם כי יהיה לה שם אחר, תהיה מורכבת מארבעה שריה של מיפלגה זו ומאמנון רובינשטיין.

ידין אף רמז כי יהיה מוכן לבדוק את השטח אצל ראש־הממשלה, בדבר ההצעה לבחור בשמואל טולידאנו כנשיא המדי־נה. רק לפני שבועות אחדים הועלה שמו של טולידאנו ברשימת המועצים לתפקיד הנשיא, וידין היה הראשון שהביע התי־נגדות לכך והודיע, בהודעה רישמית, כי ההצעה לא הועלתה על־ידי ד"ש.

ידין ועמית הצליחו להשיג, באותן שתי פגישות שנערכו ביום השני, את מניעת הפילוג, לפחות בשלב זה. אולם כשיצאו אמנון רובינשטיין וחבריו מהפגישות, הם מיהרו להודיע כי לא ביטלו את פרישתם מד"ש, אלא רק דחו אותה „בימים מיספר, לכל היותר בכמה שבועות." וירשובסקי היה חריף אף יותר, והודיע ברדיו כי הוא אינו מאמין שלד"ש יש עוד תקומה, וכי למרות הדחייה — הפילוג הוא עניין של ימים ספורים בילבד.

מסכת ✶ של כינויים

כ ? אחד מחברי־הכנסת של ד"ש מחזיק בדיעה אחרת, באשר לסיבות לקרע בתוך המיפלגה. אולם די להתבונן בשתי תופעות המאפיינות מיפלגה זו, ש־היא בת פחות משנתיים, כדי להבין כי הפילוג בה הוא עתה עובדה קיימת.

התופעה הראשונה היא תארי־הגנאי שהוצמדו כימעט לכל אחד מחברי־הכנסת של ד"ש, דווקא על־ידי חבריו. ידין עצמו מכונה על־ידי רבים, ובלעג, „הפרופסור." בפי אחרים הוא מכונה „הליצן", ואילו לעיתים, בעיקר אחרי התפרצויות שלו, קוראים לו בד"ש „ההיסטרי."

בנימין הלוי, שעבר כבר את גיל ה־שבעים, מכונה בפי אנשי ד"ש „החתיך," כלעג לסיגנון ההופעה והדיבור של האיש בעל רעמת־השיער המכסיפה, הלבוש תמיד בקפידה רבה. כינויו של עקיבא נוף, „הזמר", עבר לאנשי ד"ש בירושה מהמר־כז־החופשי, מיפלגתו הקודמת של נוף, וזאת בגלל השירים שנהג לחבר ולשיר בעצמו בהופעות פומביות.

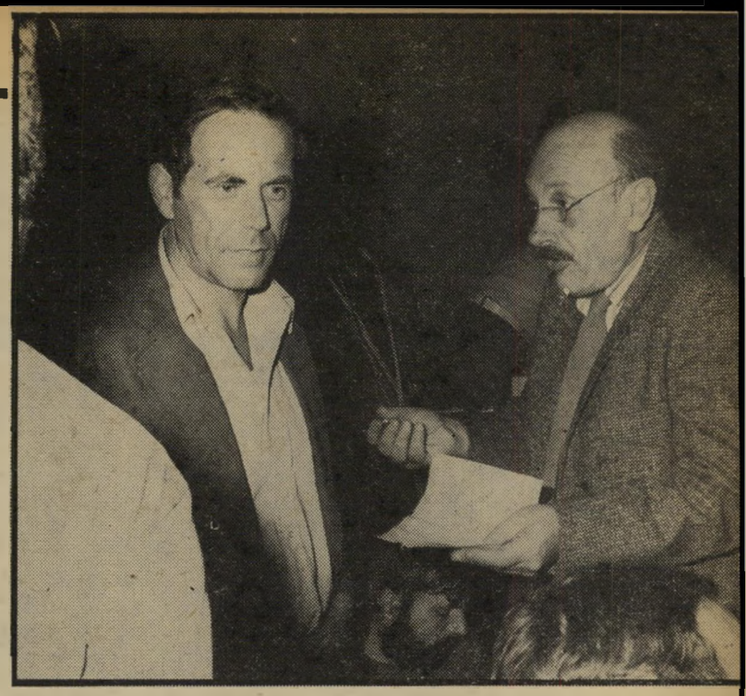
שר־המישפטים שמואל תמיר מכונה „הנואף", ואילו סטף ורטהיימר זכה בכינוי „ורד", רמז לשיגעון הידוע שלו להקים את עיר־הוורדים ליד מעלות. הריטעות שבכינויים שהודבקו למרדכי וירשובסקי ולמאיר זורע אינה מפריעה למתנגדיהם לכנותם בהם בכל־זאת. וירשובסקי, ש־הוא בעל־מום, מכונה „הפיסח", ואילו זו־רע מכונה „הסנילי", או „המטורף".

אסף יגורי זכה בכינוי „השבוי המיק־צועי", וזיידן עטאשי קרוי „אלוויס פרס־לי". עטאשי, הדומה במידת־מה לאליל־הזמר המנוח, מקפיד לשמן את שערותיו, ולמרות עורו הכהה, יש לו עיניים ירו־קות התורמות אף הן להופעתו כ„פלייבוי".

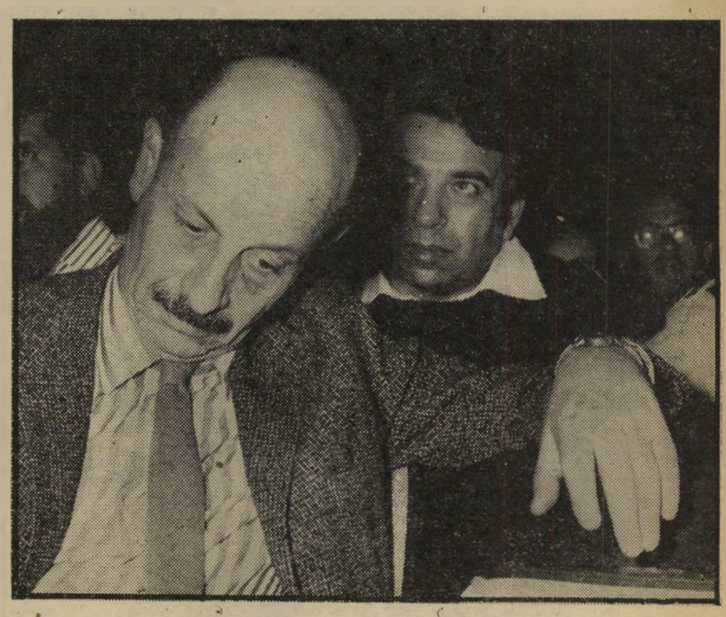
טולידאנו זכה בשני כינויים. האחד, „הפראנק", בשל היותו בן למישפחה ספר־דית טהורה מן המפורסמות והוותיקות בארץ. באחרונה זכה טולידאנו גם בכי־נוי „הפרזידנט", רמז להעלאת שמו כמ־מועמד לכהונת נשיא המדינה.

תופעה אחרת היכולה להסביר את התמוטטות המיפלגה היא הקואליציות הפנימיות המנוגדות הקמות בה מדי יום ביומו, יוצרות מצבים פוליטיים חדשים והורסות כל סיכוי לחברות אישית בין ראשי ד"ש. כאשר הוקמה ד"ש היו ידין ורובינשטיין צמד־חמד, כשעל רובינשטיין ניטל להילחם בתוך שינוי כדי להביא להתחברות עם ידין. המצב כיום הוא שידין ורובינשטיין עומדים בראש שני המחנות היריבים בד"ש.

אחר־כך אירע הריב המפורסם בין זורע לעמית ורובינשטיין, שבמהלכו רמזו ה־

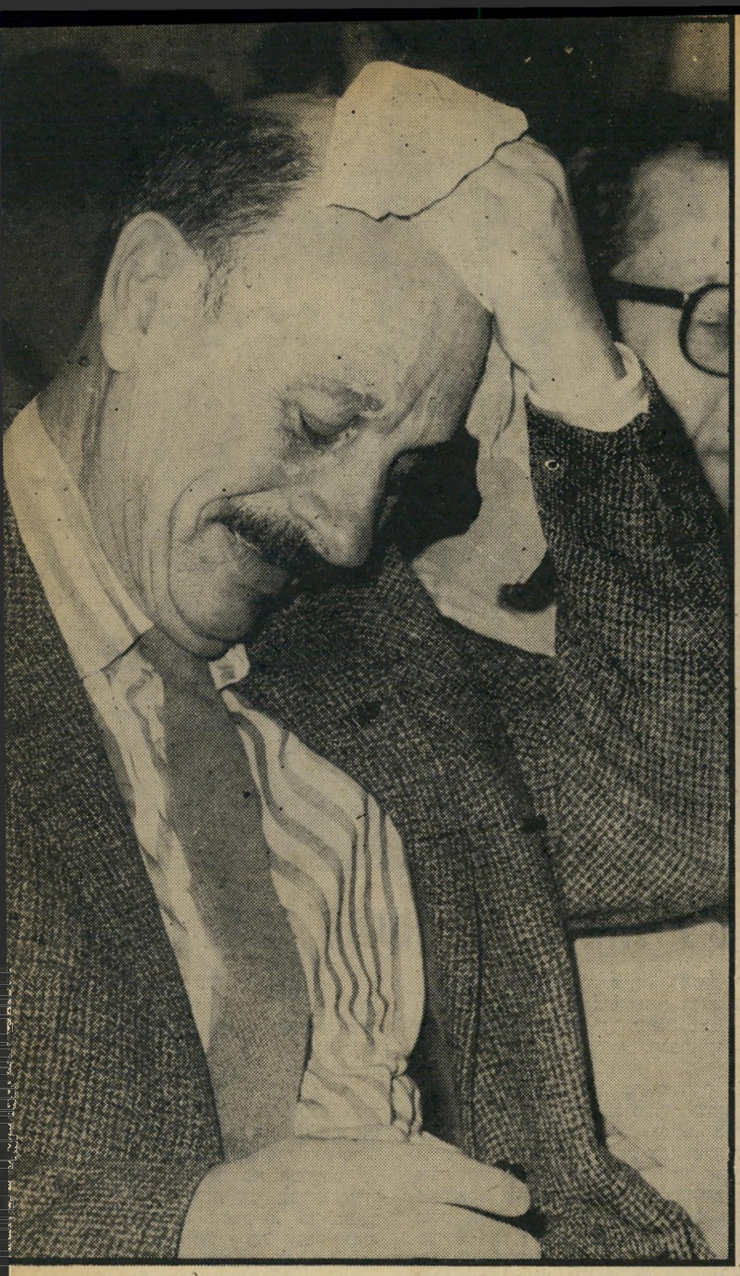
ורטהיימר התעשיין וחבר־הכנסת סטף ורטהיימר, מראשי שינוי, היה בין אלה שדרשו מחבריו לפרוש מד"ש. אולם בתחילת השבוע הסכים „לתת צ'אנס אחרון לידין." בתמונה נראה ידין בשיחת שיכנוע עם ורטהיימר. אולם גם לוורטהיימר ברור שהפילוג בד"ש הוא בלתי נמנע ועניין של ימים.

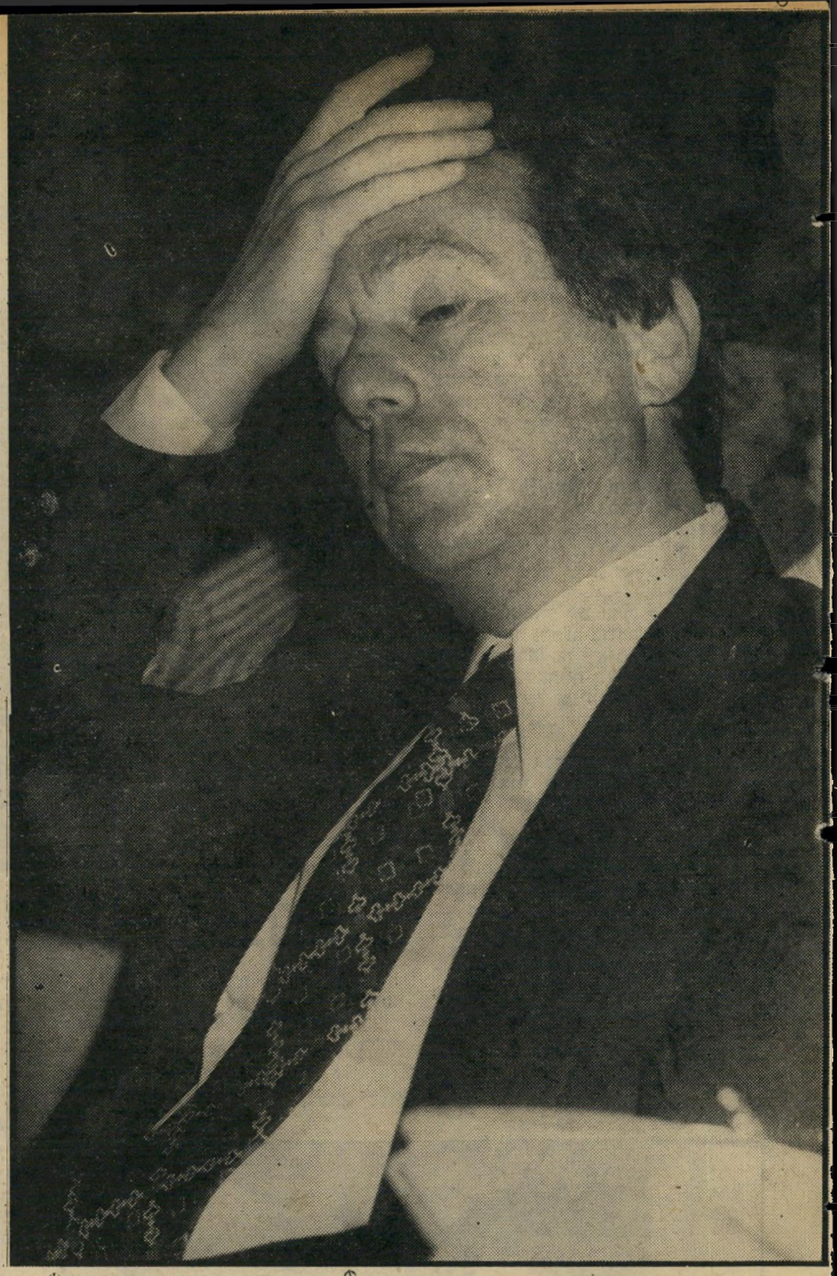

יגורי סגן־אלוף במילואים וחבר־הכנסת אסף יגורי (מאחורי ידין) היה מאנשי המרכז־החופשי, אך כפי שהוא אמר: „נמאס לי מהדיקטטורה הכפולה, של ידין ושל תמיר." יגורי עמד לפרוש מד"ש, ולהצטרף למיפלגה הליברלית שבליכוד אך תיאם את פרישתו עם פורשי שינוי כדי ליצור רושם ציבורי חזק יותר.

טולידנו ח"כ שמואל טולידאנו (משמאל), מיוצאי מיפלגת העבודה, הצטרף לאנ־שי שינוי במרד שלהם נגד ידין. מימין: אלוף־מישנה (מיל.) סטלה לוי, עליה זרק ח"כ עקיבא נוף מכשיר טלפון רק משום שהיא לא סידרה לו חדר.

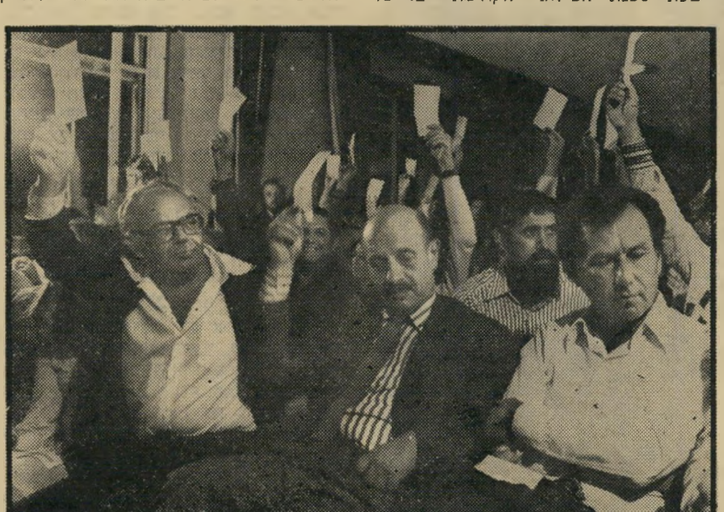
הדישדוש האחרון

שניים האחרונים בשידור בטלוויזיה, כי זורע אינו יציב ברוחו. ידין, אשר זורע היה מחסידיו, התייצב או בחזית אחת עם עמית ורובינשטיין. ערב הגשת הרשימות לכנסת ביקש תמיר להצטרף לד"ש. ידין התנגד לכך בכל כוחו, והערים על דרכו של תמיר קשיים בלתי מתקבלים על ה־דעת, ובילבד למנוע את הצטרפותו. תמיר קיבל את כל תנאיו של ידין, ומנהיג התנועה התלונן אז: „מי צריך אותו בכ־לל? הוא צרה צרורה." מובן שהיחסים האישיים בין השניים היו אז בשפל המד־רגה. אולם כיום אין ידין עושה צעד במיפלגתו מבלי להיוועץ בתמיר או לקבל את אישורו לכך. השניים הם חטיבה אחת לכל דבר בתוך ד"ש. היה זה תמיר אשר דחף, באינטריגות המקובלות עליו, את ידין לתוך הממשלה, כשהוא מעמיק את הקרע בין זה לבין רובינשטיין.

המאבק במרכז ד"ש על תפקיד שר־המישפטים, בין תמיר לבין בנימין הלוי, גרם קרע בלתי־מוסתר בין השניים. כיום, הלוי הוא עושה־דברו הנאמן של תמיר. שני חברי־כנסת, יגורי ועטאשי, נחשבו מייד אחרי הבחירות כאנשי המרכז החופ־שי שבתוך ד"ש וכנאמנים מוצהרים של תמיר. כיום, אסף יגורי כימעט שאינו מדבר עם תמיר, ועטאשי נמנה עם קבו־צת הפורשים.

כאשר הודיע שמואל טולידאנו על פרישתו ממיפלגת העבודה ועל הצטר־פותו לד"ש, היה זה אחרי שיחות ארוכות עם ידין שבעיקבותיהן, כך נראה היה, נוצ־רו יחסי־רעות בין השניים. כיום, טולי־דאנו הוא מראשי המאבק נגד ידין.

בעת סכנת הפילוג הקודמת בד"ש, כאשר רובינשטיין וחבריו התנגדו להצ־טרפות לממשלה וידין ותמיר היו מוכנים להיכנס אליה אפילו בזחילה, שהה דודיק גולומב בחוץ־לארץ. בשיחות־טלפון שנו־הלו עימו בימים הסוערים ההם הבטיח שיצטרף אל רובינשטיין אם זה יפרוש מ־ד"ש. רובינשטיין לא פרש מד"ש, אבל גולומב פרש ממנו. כיום נמנה גולומב עם אנשי מאיר עמית.

שניים נגד אחד

שמואל תמיר (משמאל) ויגאל ידין מצביעים בעד, בעוד שאמנון רובינשטיין אינו מצביע. תמונה זו חזרה על עצמה פעמים רבות בשבועות האחרונים, ומסמלת יותר מכל את הפילוג שהתחולל.

עמית, שלו מעמד מוסרי מייוחד בד"ש, אף הוא היה ממתנגדי הפורשים, עד ליום השני האחרון. היום עמית אומנם עדיין מתנגד לפירוק ד"ש, אך בשיחות אישיות הוא מצדיק את המבקשים לפרוש ותוקף את ידין. בשלב מסויים בשיחות של היום השני הודיע עמית לידין, כי אם לא תתקבל דרישת נאמני רובינשטיין לסלק את הלוי מתפקיד יושב־ראש הסיעה, הוא יצטרף אליהם יחד עם דודיק גולומב.

אין ספק כי פירוקה של ד"ש הוא עניין של זמן בלבד. התוצאות של פילוג, בין אם יעזבו את ד"ש חמישה חברי־כנסת ובין אם יעזבו אותה שיבעה, יהיו הרות־אסון למיפלגה ובגדר של התאבדות פוליטית של יגאל ידין. למרות שראשי הפורשים הו־דיעו כבר שאין הם מעוניינים בתפקיד של שר, גם אם יישארו בקואליציה, אין ספק שהמפד"ל — שתהפוך אז המיפלגה ה־שנייה בגודלה בקואליציה — לא תניח לד"ש להישאר עם ארבעה שרים בממ־שלה, ולא תסכים שידין ימשיך לכהן כסגן־ראש־הממשלה. על אובדן שר יוכל ידין להתגבר על־ידי הקרבתו של ישראל כץ, אולם נטילת תואר סגן־ראש־הממ־שלה מידין עצמו תהווה, לגביו, את המש־בר האישי הגדול ביותר של חייו.

„קשרו אותי למשך 3 שעות לעץ בבית־הקברות!"

„איך הם יכלו לעשות את זה לחיילת ישראלית?" מוטי צור, אחד החוקרים הקשוחים ביותר במישטרת ירושלים, יצא מחדר החקירות כשהוא חיוור לגמרי. בחדר ישבה דורית בוחו ופרשה בפני חוקרת בלבוש אזרחי בשם שרה את סיפורה. היה זה סיפור של אונס והתעללויות, מן המחרידים ביותר שנשמעו אי־פעם בארץ. את אמיתות הסיפור ואת פרטי העובדות יקבע בקרוב בית־המישפט.

דורית בוחו האשימה שני חברים שלה, אלי בכר ואלברט אלמקייס, כי במשך חודשים ארוכים התעללו בה, אנסו אותה, השפילו אותה, היכו אותה, שרפו את גופה בסיגריות ברוערות והטילו עליה מישטר של טרור כדי למנוע ממנה לספר למישטרה או להוריה על מעלליהם. דורית היא חיילת בשירות־חובה, ובעוד שמונה חודשים תסיים את שרותה. היא גבוהה־קומה, נאה, בעלת תסרוקת אפרו, שפה עשיר ורהיטת ביטוי.

„נולדתי בטעות"

ס יפרה השבוע דורית בוחו את מאורעות החודשים האחרונים בווידוי המדהים בכנותו:

הכל היה כל־כך־טוב בהתחלה, ואחר־כך נעשה הכי־שחור שאפשר. אני משרתת בסביבות עזה. אני אלחוטנית. לפני כשמונה חודשים פגשתי בבסיס את אלי בכר. הוא בחור נחדר. יפה, קשוח כזה, כמו שאני אוהבת נדלקתי עליו מייד וגם הוא עלי. היה לנו נורא טוב ביחד. הוא היה מגן עלי וגם חינך אותי. אם מישהו בבסיס היה מנסה להתחיל איתי, ויש כאלה הרבה שמנסים להתחיל איתי, הוא היה מדביק אותו לקיר ומזהיר אותי לא להסתכל אפילו בכיוון שלו. הייתי באה אליו הביתה, לירושלים, לבית של ההורים שלו. זאת מישפחה דתית, נחמדים ומתורבתים מאד.

אני אהבתי אותו נורא. רציתי אותו באופן רציני. הוא לא היה החבר הראשון שלי, היה לי קודם חבר אחר, שנתיים, שגם כן אהבתי אותו. אבל זה היה יותר מדי בוער, לכן זה נגמר. את אלי רציתי להרבה זמן, אז החלטתי לשחק אותה לאט לאט. לקח לו איזה חודש עד שנתתי לו לגעת בי בכלל. נתתי לו את ההרגשה שהוא הראשון אצלי ושהוא מלמד אותי. בהתחלה שיחקתי במיטה כמו פוסמה, ולאט לאט, הוא כאילו לימד אותי, הגענו לכל.

אלי, למרות שהוא קשוח בחיים, במיטה הוא היה עדין. אני יודעת מההתחלה איך גברים יהיו במיטה. אני שונאת גברים שהם אלימים במיטה ואלי היה עדין.

הוא גם היה מחנך אותי. למשל, לא הרשה לי לאכול את הציפורניים, וצעק עלי שהייתי מתלבשת זרוק. הייתי ממש בענינים, ידעתי שמצאתי את הגבר של ה־חיים שלי.

היה לנו כל־כך טוב, ששום דבר כבר לא עניין אותי בחיים. כל הצרות שהיו לי בבית נשכחו. יש לי בית הרוס. אנחנו גרים על־ידי רחוב 60 ביפו. אמא שלי היא אשה יפה, היא קרובת מישפחה של אנריקו מאסיאס, אבל היא סובלת הרבה מאבא שלי. אבא שלי הוא פועל בניין, עובד בסולל בונה, אבל מוציא את רוב הכסף שלו על שתייה. הוא שתיין, וכל החיים שלו היה מרביץ לי. גם לאחיות ולאחים שלי, ולפעמים גם לאמא שלי.

אני נולדתי במזל לא טוב. אמא שלי סיפרה לי שנולדתי בטעות, לא בתיכנון. הם לא רצו אותי. כאשר היתה בהריון היא עשתה את כל הדברים הפרימיטיביים האלה, כדי להפיל. היא היתה מרימה דברים כבדים, העיקר שאני לא אצא. אחרי שנולדתי הם נתנו אותי לדודה שלי, ורק אחרי שנתיים לקחו אותי בחזרה. אף פעם בעצם לא רצו אותי.

כל החיים שלי הייתי בפנימיות. את התיכון עשיתי גם כן בפנימיה בחדרה, וכשהיו לנו חופשות לא הייתי באה לגור בבית אלא אצל האחות שלי, אורית, שהיא כבר נשואה ויש לה שלושה ילדים. יש לי עוד שני אחים, אחד בצבא הקבע, סמל־ראשון, והשני קבלן לעבודות תריסים. יש לי עוד אחות אחת, שהמישטרה אמרה לי שהיא יודעת שהיא היתה פעם זונה, אבל עכשיו חזרה למוטב, ככה עברו עלי כל החיים שלי, עד שמצאתי את אלי. פתאום גיליתי שאפשר לחיות עם אנשים לא בגלל חשבון, שכדאי או לא כדאי, אלא בגלל אהבה.

„סיפורים על אינדיאנים"

כ מה חודשים הכל היה בסדר, עד לפני השיחרור של אלי מהצבא. אז הוא הכיר לי את החבר שלו, אלברט אלמקייס. אלברט הוא טיפוס אחר מאלי. הוא אלים, יודע קראטה, גר באשדוד ותמיד יש לו סיפורים עם כל מיני חברות. אני יודעת על שתי חברות שיש לו, חוץ מאלה שיש לו בצד, עופרה ודינה. פתאום אלי ואלברט נדבקו זה בזה. החבר'ה בבסיס אמרו לי להיזהר מאלברט, שהוא ישפיע על אלי ויקח אותו ממני, אבל אני צחקתי מהם. האמנתי באלי.

כשאלי ואלברט השתחררו מהצבא הם קיבלו מאבא של אלי דירה ברחוב הרב בלוי 3, בסנהדריה בירושלים. הם גרו שם ועשו שם גם עסק לתיקון טלויזיות. אז התחיל השיגעון הגדול שלהם. הם סיפרו לי שהם חברים במחתרת סודית, כמו באדר מיינהוף, שיש לה סניפים בכל העולם, ושהתפקיד שלה הוא להפוך את כל העולם ולעשות ממנו עולם יותר טוב בכוח של נשק ופיצוצים.

בהתחלה חשבתי שזה הכל בצחוק. ידעתי שאלי אוהב כל מיני סיפורים על אינדיאנים, שיש לו המון ספרים של קאובויים והוא הולך לסרטים כאלה. חשבתי שהוא משחק. אבל פתאום הבנתי שזה רציני. היו להם שתי מזוודות בארון של הבית בסנהדריה, שהיו מלאות לבנות חבלה, טי־אנ־טי, תחמושת בכמות עצומה לקלצ'ניקוב של אלי, נפצים, פצצות תאורה ומפות סודיות של צה"ל. הם הסבירו לי שזה הנשק והתחמושת של הקבוצה המחתרתית, שלא היה לה שם, או שהשם היה יותר מדי סודי כדי שאני אדע אותו.

היו להם גם שמות מחתרתיים והיה אסור לי לקרוא להם בשמות האמיתיים שלהם. לאלי הייתי מוכרחה לקרוא ביג ולאלברט יאנג. הם הסבירו לי שאני חלק מהקבוצה וכי מהקבוצה לא יוצאים בחיים. אסור לספר לאף אחד על הקבוצה, או על החברים שלה, וכי מי שיספר אחת דינו: מוות.

האסון התחיל יום אחד, לפני איזה חודשיים. היינו ארבעה בדירה בסנהדריה: ביג, יאנג, החברה של יאנג, עופרה, שלומדת בבית־ספר לאחיות ואני. אז כבר הייתי ממש עבד של שניהם. כל מה שהם אמרו לי הייתי עושה. הייתי נוסעת מהרצועה או מיפו אליהם, לירושלים, כל פעם שהם היו קוראים לי. אני כבר לא זוכרת מה, אבל אלברט אמר לי משהו ואני לא הסכמתי. זה היה סתם דבר לא חשוב. אלברט ניגש אלי ונתן לי מכה נוראה בכתף. לא הבנתי מה קורה. חשבתי שאלי יתנפל עליו או לפחות יגיד לו משהו, אבל אלי שתק. אמרתי לו „ביג, למה אתה לא עוזר לי?" ואז הוא ענה לי: „את אשמה. את צריכה לעשות כל שמה שיאנג אומר לך לעשות." מאותו יום התחיל השחור שלי. הבנתי שאלי לא אוהב אותי יותר, אבל בכל זאת קיוויתי. אלברט אמר לי שהוא רוצה שאני אשכב איתו. אלי שתק ולא אמר שום דבר. אלברט היכה אותי ואלי אמר לי שאני מוכרחה לשכב איתו. שכבתי איתו וזה היה נורא. זה היה תמיד עם מכות ותמיד עם כאבים. אחר־כך הייתי צריכה

מעשה קונדס

דורית בתמונת־טירונות אופיינית (בתוך הסיר) עם התגייסותה לצה"ל. לדברי דורית היו חייה עם אלי מאושרים ומלאי שמחה עד שאלברט נכנס לחייהם המשותפים והשפיע על אלי לנסות ולהוריד אותה לזנות. שניהם עשו, לדבריה, בה ובגופה מעשה זוועות סאדיסטיים.

החיילת: נאנסתי

באכזריות - החשודים: זוהי ניקמת נערה שנטשנו!

החפוז המכני

חשוד א'

אלי בכר, חברה של החיילת דורית, אשר לדבריה נכנע לסטיות של ידידו אלי ברט, הרשה לו לבצע בה מעשים מגונים, להכות אותה באכזריות והתעלל בה גם הוא.

לשכב איתו בכל פעם שהוא רצה. אם אלי היה בדירה או לא, תמיד הייתי צריכה לשכב איתו, אחרת הייתי חוטפת מכות.

„ידיים קרות על הגוף"

לזם אחד הם ניסו לשכב איתי שני־הם ביחד. קודם הם נתנו לי לשתות אלי צילם אותי כשאני במיטה עם אל־ברט, ואלברט צילם אותי כשאני עם אלי. אז בכיתי נורא. גם הרגשתי לא טוב, והיו לי כל מיני חומצות בבטן. באותה תקופה בכלל לא הרגשתי טוב. הרופא אמר לי לעשות הפסקה עם הגלולות, אבל הם לא הרשו לי. התחלתי להשמין וכל הזמן הייתי חולה.

כשנגמר העניין עם התמונות הם נבהלו ופחדו שאני אלך למישטרה או לחברים וישימו לי ידיים קרות על כל הגוף, אבל שאני לא אבהל. אחרי שהם גמרו להת־עלל בי, הם הלכו משם והשאירו אותי קשורה אל העץ. השדים לא באו, אבל חתול שחור אחד עבר על־ידי איזה שלוש־ארבע פעמים והסתכל עלי במבט מפחיד. בסוף גירשתי את החתול עם הרגליים.

כשהם חזרו, אחרי איזה שעה וחצי, חו אותי לבית הקברות שעל־יד הבית בסנהדריה, זה היה באמצע הלילה. אל־ברט אמר לי שזה מיבחן אומץ של הקבו־צה. אחרי שהם הרביצו לי, הם קשרו אותי באזיקים שהם גנבו מהבסיס אל עץ אלון שהיה בבית הקברות. אלברט שרף אותי, והמישטרה ראתה את הסימנים, עם סי־גריה בוערת בכל הגוף שלי ובעיקר בחזה. כבר הייתי אחרי ייאוש ולא היה איכפת לי כלום. אלברט אמר לי שיבואו שדים

חשוד ב'

אלברט אלמקייס. אשר לדברי דורית היה המוח החולני והמבצע של מעשי הזוועה שנעשו בה משך חודשיים. בתמונה נראה אל־ברט עם חברתו עופרה, שלומדת בבית־ספר לאחיות ועימה, לפי דברי מישפחתו, הוא עומד להתחתן ולכן „לא יתכן כי הוא עשה לדורית את כל שהיא מייחסת לו."

ודקה עם מין אשכוליות. המון וודקה. אני לא יודעת לשתות וזה מיסטל אותי לגמרי. אני גם חושבת שהם הכניסו משהו לתוך המשקה. כשהם ניסו לשכב איתי ביחד זה כאב לי. בכיתי וביקשתי מהם לעזוב אותי, אבל הם עבדו עלי איזה שעה עד שנשבר להם לגמרי מזה. הם לא הצ־ליחו. אחרי כמה ימים הם ניסו עוד, ושוב היה אותו סיפור.

אחר־כך היה להם רעיון חדש. הם ראו בפליירי כתבה עם תמונות של בחורה ערומה שציירו לה כל מיני ציורים על הגוף שלה. בעיתון זה נראה היה יפה, אבל בחיים זה דבר נורא. הם גילחו לי את השערות שלי וציירו שם כל מיני ציו־רים. זה היה משפיל, אבל בכל פעם שהת־חנתי לפניהם לעזוב אותי, אלברט היה מכה אותי מכות־רצח. אחר־כך היה העניין עם הבקבוק. הם הביאו בקבוק ואלברט החדיר לי אותו לכל מיני מקומות בגוף שלי. כל הדברים האלה לא היו ביום אחד. זה נמשך איזה חודשיים, אולי קצת יותר.

יום אחד הם הביאו מצלמה עם פלאש. הם צילמו אותי תמונות עירום, אחר־כך שלי, ואז הם הסבירו לי כי יהרגו אותי, ואת הילדים של האחות שלי, עם חומרי החבלה שלהם. הם גם איימו עלי שיפר־סמו את תמונות העירום שלי איתם ושזה יהרוס אותי. פחדתי מהם. רציתי נורא להפסיק עם כל הסיוט הזה, אבל אם לא הייתי באה פעם לירושלים, הם היו מו־דיעים לי מייד שאם אני לא אבוא, הם יבצעו את כל מה שהם איימו, ואני פחדתי.

היום אני יודעת שעשיתי שטות, שהייתי צריכה לעזוב אותם וללכת למישטרה. אבל פחדתי מהם. המישטרה פנתה לאיזה פסי־כולוג ידוע כדי להבין מדוע לא התלו־ננתי כל הזמן הזה, והפסיכולוג אמר ל־מישטרה שזו תגובה טבעית של אשה צעירה שמאיימים עליה והיא מפחדת. עד היום אני פוחדת. ביום שאלי ואלברט ייצאו מבית־הסוהר הם ינסו לחסל אותי. אני לא יודעת אם אין להם חברים בחוץ שינסו לפגוע בי או בילדים הקטנים של אחותי, כנקמה על כל העניין. כל מכונית שעוברת ברחוב מפחידה אותי, אולי באים לעשות לי משהו.

אבל השיא היה לפני שבועיים. הם לק־

בירושלים

האחות

אורית, אחותה של דו־רית, אשר לפי דברי דורית איימו אלי ואלברט כי יהרגו את שלושת ילדיה, אם דורית תלשין עליהם.

הם הודיעו לי שהם מכניסים אותי ל־תוך ארון מתים. בשטח היו מפוזרים כמה ארונות מתים ואלברט אפילו שאל אותי באיזה ארון אני רוצה לשכב. פחדתי נו־רא, להישאר כל הזמן בתוך ארון מתים. הם ניסו לפתוח כמה ארונות, אבל לא הצליחו, וזה מה שהציל אותי. אחרי שהת־לונגתי במישטרה הלכתי עם החוקרים ל־בית הקברות והם ראו גם את העץ וגם את ארונות המתים הפזורים בשטח. אחרי שהייתי על העץ שלוש שעות הם שיחררו אותי והלכנו הביתה. אני כבר הייתי חצי מתה.

„להוריד אותי לזנות"

הזם החתימו אותי על הצהרה לקבוצה שלהם, שאני לא אספר שום דבר למישטרה או למישהו אחר. הייתי מוכרחה לחתום להם על זה ולמישטרה יש היום את הפתק הזה. היא מצאה אותו בבית שלהם, כשעשתה שם חיפוש.

אני לא יודעת למה הם עשו לי את זה. הם מטורפים כפי הנראה. אני יודעת שהייתי צריכה לתת להם כל פרוטה שהי־תה לי, את כל המשכורת הצבאית הייתי נותנת להם, גם כסף שלפעמים אבא שלי היה נותן לי הייתי נותנת להם. לא מזמן הם שלחו אותי לאבא שלי להגיד לו שאני מוכרחה לקנות נעליים, כדי שיתן לי כסף. אבא נתן לי את הכסף והם לקחו לי אותו. הם הסבירו לי ששלושתנו נצ־טרך לנסוע לאמריקה בשביל האירגון, ולכן צריך כסף.

אבל המטרה האמיתית שלהם היתה להו־ריד אותי לזנות בשביל לעשות עלי כסף. הם אפילו אמרו לי את זה, ויש לי עד בבסיס שהם גם אמרו לו את זה. אלברט אמר לי: „מה את רוצה, אחותך זונה, אז גם את יכולה להיות זונה." אני לא הבנתי את זה עד שהם השפיעו עלי לבקש מקצינת החי"ן שלי בבסיס חופשה מייוחדת לצורך עבודה, בגלל שהמצב שלי בבית קשה. הם נתנו לי אפילו אישור שנמצא אצל קצינת החי"ן, כאילו החברה שלהם, זו של תיקוני הטלוויזיות, תעסיק אותי במשך חודש. כששאלתי אותם מה הם רוצים שאני באמת אעשה, כי אני יודעת שבקושי יש להם עבודה, אז הם בטח לא צריכים פקידה, הם אמרו לי: „את תעבדי במכוני עיסוי או בבארים. זה לא בושה." אז הבנתי שכל הכוונה שלהם מההתחלה היתה לדחוף אותי לזנות ולהרוויח עלי כסף.

(המשך בעמוד 34)

(המשך מעמוד 29)

מונתה להיות האחראית על מרכז התקשורת הבינלאומי שהוקם בבניין־האומה, הסמוך כים למלון הילטון. לאחר שאוייש הצוות שעמד לשרת את מאות העיתונאים, חוברו מכשירי הטלפון והטלקס, הוצבו מקלטי הטלוויזיה, ניתלו כל השלטים והשטיחים שואטאו בפעם המי־יודע־כמה, הרגישה ליאורה כי משהו בכל־זאת חסר.

היא לא הצליחה להשיג אישור לקניית זרי פרחים כדי להציב אותם על שולחנות העיתונאים. ליאורה הוציאה מכיסה כמה מאות לירות, והפכה את מרכז התיקשורת למקום נעים יותר.

נפתלי לביא הוא דוברו, כמעט צילו, של שר־החוץ משה דיין. מובן שלביא התלונה אל דיין כאשר זה המתין למישלחת המצרית, בראשותו של שר־החוץ המצרי מר־חמד כאמל, בהגיעה לנמל־התעופה בן־גוריון. כאשר ירד כאמל מהמטוס הציג דיין את לביא לפניו, וכאמל ביקש ממנו להחזיק לרגע את מעיל־הגשם שלו.

כאשר הגיעה שיירת המכוניות למלון הילטון בירושלים, הבחין כאמל כי מעיל־הגשם שלו נעלם. בגלל ההתרגשות הרבה הוא שכח שנתן אותו קודם־לכן ללביא. אנשי־הביטחון יצאו דחופים ובהולים לחפש את המעיל האבוד. החשש היה כי אם מישהו הצליח לגנוב את מעיל־הגשם של ראש המישלחת המצרית, אות הוא כי אמצעי־הביטחון לקויים ויש לבדוק היכן הפירצה. רק אחרי שעה ארוכה של חיפושים, שהיו מלווים בעצבנות רבה, נזכר לביא כי המעיל נמצא במכוניתו. האבידה הושבה, והמתח ירד.

איה עשת, צעירה יפהפיה, משמשת כעוזרת ראש עיריית ירושלים טדי קולק, לענייני עיתונות חוץ. כשנודע על דחיית פתיחת הוועדה ב־24 שעות, גילתה איה יוזמה. היא גייסה אוטובוס, דחסה לתוכו את עורכי העיתונים המצרים וכתביהם, ו־ערכה עימם סיור בירושלים. „כולם רצו לראות את הכותל המערבי," סיפרה. „אצלם, הדמות של יהודי היא של אדם עם זקן, עם כיפה, לבוש מעיל שחור, המתפלל ליד הכותל. אבל לכותל לא היה לנו זמן להגיע, ראינו אותו רק מרחוק." אל המיסגדים הגיע איה ואורחיה. הם התעכבו שם שעה ארוכה, ונשאו תפילה לשלומו של הנשיא סאדאת. קודם־לכן דחסה בהם איה גם „קצת ציונות", והראתה להם את השיכונים של רמת־אשכול.

תמר, ליאורה, נפתלי ואיה, הם רק ארבעה מבין מאות־אלפי האנשים האוכלים, ישנים, שותים ועוסקים רק בדבר אחד, החל מתחילת השבוע: הוועדה המדינית. מלצריות ועוזרכי־עיתונים, טלפוניות ויועצים מדיניים, פקידים בכירים ואנשי־ביטחון, כל אלה הפכו את האיזור שבו שוכנים מלון הילטון ובניני האומה בירושלים לכוורת, ההומה ורוגשת 24 שעות ביממה.

תחזיות סיסמוגרף ההתרגשות היו מתונות. דומה היה כי אחרי ביקורו של סאדאת בארץ, כל המשך ייראה טפל וחיוור. אולם ההתרחשויות הפוליטיות הקדחתניות והדרמאתיות סביב הוועדה המדינית העלו את המתח לשיא, „כמו בביקור סאדאת."

המצרי ילמד אידיש

? התרגשות מתלווה המתח ואליהם השמועות, שהן גורם שכיח בכל אירוע מסוג זה. עיתונאי ישראלי מראיין עורך־עיתון מצרי. פקיד זוטר, או אפילו גורילה, איש־ביטחון השומר על האישים, מדליף כאילו בילעדית סקופים ורכילויות לכתב של עיתון יומי. העיתונאים האמריקאים המלווים את שר־החוץ סיירוס ואנס, עורכים מסיבות־עיתונאים פרטיות משלהם, ומה שנאמר שם מופיע מייד אחר־כך כידיעות מ„מקור בכיר."

על ההתרגשות מוסיפות הפגישות בין המכרים החדשים מקאהיר. אגיס מנצור, עורכו של השבועון הגדול של מצריים אוקטובר, זוכר אלו סיגריות מצריות אהב צלם ישראלי, שחזר רק לפני שבועיים מקאהיר. ד"ר מורסי סעד־אל־דין, ראש מינהל ההסברה המצרי, מזכיר לעיתונאי ישראלי שאותו פגש בהילטון של ירושלים כי הוא, העיתונאי, חייב לו ארוחת־ערב מעת שנפגשו במנזה האז בקאהיר.

שאפיק אל־בר, סגנו של מורסי, מנהל ויכוח רציני עם עיתונאי אחר, בנושא: אלו מהבחורות נאות יותר, אלה שהם הכירו בקאהיר לפני שבועיים, או אלה שפגשו בירושלים היום. שאפיק מצדד ב־ישראליות, ואילו הישראלי — במצריות. הדשא אצל השכן ירוק יותר. עיתונאי ישראלי מנסה לשלם למלצר בקפטריה בקופונים שנותרו בידו ממלון מנזה האז. המלצר אינו מבין מה רוצים ממנו וכולם, המצרים והישראלים, פורצים בצחוק מתגלגל לבדיחה הפרטית שלהם.

האווירה על־פני השטח קלה, נחמדה, משעשעת, ואפילו חגיגית. „אם יהיה שלום אני אלמד אידיש," מתבדח עיתונאי מצרי באוזני הסובבים אותו. אולם כאשר משוחחים „על באמת", או כאשר נשאלת השאלה „מה יהיה?" לובשים הפנים אר־שת רצינית, מודאגת, הדיבור הופך איטי יותר, מהסס. הבדיחות נמוגות.

קל גם לערוך היכרויות חדשות. כל מי שמסתובב בהילטון או במרכז התיקשורת בבניני האומה, נושא תג־זיהוי. על כל אחת מהם רשום שם הנושא אותה. צריך רק להציץ, ולהגיד: „שלום, חיים." או „אהלן, אחמד."

אנשי־הביטחון שומרים על המעליות. אבל החדרים אשר בהם השתכנו האורחים הפכו מחדרי־מיטות לחדרי סלון לקבלת אורחים. אנשי־ההארחה של המלון אינם יודעים את מי לשרת קודם: את אורחי ארבע המיסעדות של הילטון, את הישראלים המתארחים בחדריהם של המצריים והשותים קפה בכמויות עצומות, או את יושבי הבאר של המלון.

ציפי שרף, צעירה גבוהת־קומה בעלת גוף חטוב, היא המוכרת בחנות הפטורה ממכס הממוקמת בין המלון לבין מרכז התיעתונות. ציפי אינה יכולה למכור לישראלים — ואינה יודעת כיצד למכור למצריים. כאשר קונים בחנות פטורה ממכס, מקבל הקונה את המוצרים רק בנמל־התעופה, לפני צאתו את הארץ. לחברות־התעופה הפועלות בישראל יש הסדר מיוחד עם החנות, להעביר את החבילות למטוס ביום שבו עובר התייר את הארץ. אבל לחברת־התעופה המצרית אין עדיין הסדר עם החנות, וגם אף אחד מהארחים אינו יודע מתי יעוזב את הארץ: בעוד יומיים, שבועיים או אולי אפילו חודשיים.

אבל לא רק לציפי יש בעייה. כזו יש גם לירח כץ. ירח הוא בעל רשת חנויות למכירת פרחים שלה גם סניף במלון הילטון. הוא הכין שלט ענק עשוי מפרחים, שעליו המילה „שלום" בשתי השפות, ואז ביקש להציג ביום השני האחרון באולם הוועדה. אך הוועדה נדחתה, וירח החליט כי לשלום ראויים רק פרחים שנקטפו באותו היום ממש. הוא השליך אלפי ציפורנים שהרכיבו את השלט, הארבעה שזורי־פרחים החלו מחדש במלאכה. „קשה לעשות שלום, אפילו בפרחים," נאנח ירח.

כריעת ברך

קשה גם עם פרחים

התפוז המכני

(המשך מעמוד 33)

כמה ימים לפני שהלכתי למישטרה הם סיפרו לי כי שליחה של האירגון מאמרי־קה צריכה להגיע לארץ ובשביל שהסניף הישראלי יהיה יותר חשוב הם רוצים שאלי יתלבש עליה, אז אסור שהיא תדע שאלי ואני חברים. אני האמנתי להם, אבל אחר־כך מצאתי מיכתב מחבר שלהם ב־אמריקה שמספר לאלי כמה נעמי, זאת הבחורה שהיתה צריכה להגיע לארץ, שרו־פה עליו ומתה עליו. אני די שמחתי שהיא מגיעה, כיוון שחשבתי שאולי ככה הם יעזבו אותי ויתנו לי לחיות בשקט.

יש לי עד היום משהו אל אלי בלב. אני אפילו רוצה ללכת להורים שלו ולהסביר להם שאני לא אשמה. אני בטוחה שאלי לא היה עושה לי את כל הדברים האלה אם לא היה אלברט. אני מקווה שאלי יהיה מספיק גבר במישפט לקום ולהגיד שהוא מצטער וכי אלברט השפיע עליו.

בחורשת „יד־ושם"

ל זם לפני שהלכתי למישטרה הייתי אצל האחות שלי. היא הביאה שמשהו לא בסדר איתי ולחצה עלי לספר לה מה קורה. לא יכולתי להתאפק יותר, וסיפרתי לה. היא הכריחה אותי ללכת איתה ביחד למישטרת יפו ולספר להם את הכל. ביפו לא רצו לקבל את זה ואמרו שאם המעשה היה בירושלים שאני אלך למישטרת ירושלים.

שם, במישטרה, קיבלו אותי. נתנו לי חוקרת והיא ישבה יותר משלוש שעות ורשמה את העדות שלי. כל החוקרים שטיפלו בעניין היו מזועזעים לגמרי. אפי־לו שמעון אפרגן, שידוע כאחד החוק־רים הכי נוקשים בירושלים, הזדעזע. דווקא אפרגן היה זה שדפק את כל העניין בסוף. הוא כל כך התעצבן על אלי עד שהוא הכניס לו מכות והוציא אותו לחורשת יד־ושם, שם לו שק על הפנים וירה לו על־יד האוזן. אבל אפרגן חושב שפכה הוא היה משפיע על אלי להודות בעניין. הוא לא מכיר את אלי. אפשר להכניס לו מכות רצח, אבל הוא חזק. זאת לא היתה הדרך לטפל בו, ועכשיו הוא יהיה יותר נוקשה. אפילו המפקד של אפרגן, אמסלם, אמר לי אחר־כך שמה שאפרגן עשה זה יותר הזוי לחקירה מאשר עוד לה. עכשיו אני מקווה למצוא בחור טוב ולנסות לשכוח מכל העניין. אני רוצה לחזור אל עצמי, ואולי אפילו להתחתן, אם אני אמצא בחור טוב שכל הסיפור הזה לא ישפיע עליו. יש לי תעודת בגרות מצויינת ואני רוצה אחרי הצבא להמשיך ללמוד.

יש כאלה שעוזרים לי. לא המישפחה שלי. הגיס שלי אפילו צעק עלי שאני זונה אחרי שהוא שמע מה שקרה. למשל, הצבא עוזר לי. קצינת הח"ן שלי, שהיא אומנם בקבע, אבל בחורה צעירה, הלכה איתי כמה ימים לכל מקום, למישטרה ולאן שלא הייתי הולכת, למרות שהיה לה חום גבוה, ועזרה לי. היא גם סידרה לי חופשה מיוחדת, הפעם לא בשביל לעבוד במסג'ים ובבארים. שלחו אותי גם לקציר־נת בריאות נפש, מין פסיכולוגית, אבל לא היה לי מה לעשות אצלה, אז הפסק־תי עם זה.

קאראטה לילדים

ע ד כאן סיפורה האישי של דו־רית בוזן.

המישטרה, שמיהרה לדירה בסנהדריה לאחר שדורית סיימה את עדותה, מצאה בה פריטים שדורית סיפרה עליהם. בנעלי השניים, שנלקחו לבדיקה מעבדתית, נמצאו שרידי עפר התואמים את זה המצוי בבית הקברות בסנהדריה. כמו כן נמצאו מיכתבי־איום שכתבו השניים לדורית והתחייבות שלה שלא להסגיר אותם למישטרה. השוטרים מצאו בבית את אלי ואת אלברט יחד עם עוד שתי בחורות. „מה שהכי מצחיק בכל העניין," סיפר אחר־כך שמעון אפרגן, „שכאשר הוצאנו את הארבעה מהדירה ולקחנו אותם למישטרה, אחת הבחורות שם נישקה את המזוזה שעל הדלת."

אלי בכר ואלברט אלמקיים יושבים עתה במעצר נפרד. אלי בבית־המעצר בקישלה, ואלברט במישטרת בית־שמש. אולם לבני המישפחות שלהם יש גירסה שונה לגמרי על כל העניין. סיפר השבוע אב־

(המשך בעמוד 36)

במדינה

הכנסת

מה שכדאי לח"כ

פלאטו ביטל את תלונתיו נגד אלוני ובן־פורת — אך לא יצא נשכר

„אני אדפוק אותם! שייקה בן־פורת ושולמית אלוני יעזבו את הארץ אחרי שאני אוכה במישפט שלי נגדם!" ח"כ שמואל פלאטו־שרון היה מוכן להצהיר זאת באוזני כל מי שהתעניין, בשעתו, במאבק המישפטי שהתחולל בינו לבין כתב ידיעות אחרונות וחברת־הכנסת של ר"צ.

אולם, בעוד פלאטו־שרון מתייהר כדרכו, עשה עורך־הדין הנאמן שלו, יצחק לאלו, מאמצים על־אנושיים להגיע להסדר עם בן־פורת ואלוני.

פלאטו הגיש נגד בן־פורת ואלוני תבי־עות־דיבה, כשהוא דורש מכל אחד מהם פיצוי בגובה של 50.000 דולר — 750.000 לירות. אלוני ובן־פורת לא נשארו חייבים. הם הגישו למישטרה תלונה נגד עמיתם חבר־הכנסת, בטענה כי עבר על חוקי המדינה בכך ששיחד בוחרים וקנה קולות. השניים אף הגישו עירעור לוועדת הכנסת על עצם בחירתו של פלאטו־שרון, ודרשו לבטל את חברותו בבית המחוקקים.

למרות התרברבותו, לא היה פלאטו־שרון מעוניין בקיום המישפטים שהגיש. הוא חשש שמא יתגלו במהלך המישפט פרשיות בלתי־נעימות מעברו הקרוב והרחוק, כפי שקורה בדרך־כלל במישפטי דיבה. פלאטו אף נבהל מחקירת המישטרה נגדו בפרשת קניית הקולות, ולא היה מעוניין בדיונים בוועדת הכנסת בדבר כשרות בחירתו.

הדיון נידחה. כשפנה עורך־הדין של בן־פורת ואלוני אליהם, וסיפר להם על גישושיו של לאלו לביטול הדדי של תלונות, היתה תגובתם הראשונה שלילית. „אני עדיין עומד מאחרי הדברים שעליהם התלוננתי," אמר בן־פורת השבוע. אולם, במחשבה שנייה הבינו השניים כי אין להם מה להפסיד. את התלונה במישטרה לא היה יכול בן־פורת לבטל אפילו רצה בכך. המישטרה סיימה את חקירתה, העבי־רה את החומר ליועץ־המישפטי־לממשלה, הצריך להודיע לכנסת אם אכן נמצאו, לדעתו, חשדות פליליים נגד פלאטו־שרון ואם הוא ממליץ להסיר את חסינותו של הח"כ הבודד, כדי שאפשר יהיה להעמידו לדין.

בוועדת הכנסת מונח עירעורם של בן־פורת ואלוני זה חודשים, כאבן שאין לה הופכין. נערכה ישיבה אחת שבה דנה הוועדה בפרשה, אולם לאחר־מכן נידחה הדיון מבלי לקבוע תאריך חדש לחידושו. ברור בהחלט כי בוועדה שבה יש רוב לליכוד ולמפד"ל ואשר בראשה עומד עורך־הדין יצחק ברמן, איש הליכוד, לא תתקבל החלטה נגד פלאטו־שרון. הוא תומך עיקבי ביותר בקואליציה, מבלי להיות חבר בה, וידו שוה בכנסת. באופן רישמי, לכל אחת משאר 119 הידיים.

תמורת ויתור שאינו ויתור, ביטל פלאטו־שרון את המישפטים שהגיש נגד השניים. היתה זו הקלה עבור בן־פורת ואלוני. גם אם היו משוכנעים שייצאו זכאים במישפטים אלה, שהרי הטירדה במישפטי דיבה גדולה, והשעות הרבות שיש להקדיש לו מהוות מעמסה גם על הצד הזוכה.

תשלום זיא־הונייה. נותרה עוד בעייה אחת, והיא שכר מישרד הפרקליטים אריה מרינסקי, פרקליטם של השניים, אשר במשך שבועות ארוכים עסק בהכנת המישפטים, בעבודות חקירה, בראיונות עם עשרות עדים. שכר זה מסתכם בכמה עשרות אלפי לירות. פלאטו־שרון, אשר במישרדו נערכות עד היום שערוריות על־ידי אנשים שלהם הוא חייב כספים עוד מתקופת הבחירות, לא היסס, והסכים לשלם סכום זה.

אולם נראה כי שרון, המעיד על עצמו שהוא סוחר ממולח, עשה הפעם עיסקה גרועה. שמועות בירושלים מתעקשות לטעון כי כבר בימים הקרובים יגיש היועץ־המישפטי־לממשלה, הפרופסור אה־רון ברק, את מסקנותיו לכנסת, וכי מס־קנות אלה תרשענה את פלאטו. נראה

ח"כ פיאטו (באמצע, בבית־המישפט)
מי נסוג ובאיזה מחיר?

כי למרות ביטול המישפטים ייאלץ חבר־הכנסת שרון להתייצב לפני בית־מישפט ישראלי, וזאת אחרי שהכנסת תסיר את חסינותו.

משפט

הכסף או החיים

הנרקומן הנכה נאלץ לשבת במעצר ונשקפת סכנה לחייו — כי אינו מסוגל לשלם את סכום הערבות

מכונית הקורטינה הלבנה, של אנשי ה־מדור המרכזי, החליקה במורד רחוב יפת ביפו. לפתע הבחין אחד השוטרים באדם, שהליכתו השפושה נראתה חשודה. הוא הורה לנהג לעצור את המכונית. אולם, ברגע שבו הבחין האיש במכונית הלבנה, פתח במנוסה. אבל שני השוטרים היו זרי־זים ממנו. הם מיהרו בעיקבותיו, ותפסו אותו.

ההשוד ניסה להכניס דבר־מה שהיה ב־ידו לתוך פיו ועמד לבלוע אותו, אך אחד השוטרים הצליח להוציא את החפץ מפיו בכוח.

היתה זו שקית־ניילון ובתוכה 19.5 גרם אופיום. האיש שהחזיק בשקית היה סולי־מן בן עלי חוסיין (28), נרקומן מוכר תו־שב חיפה. הוא נעצר בו־במקום, והובא לפני שופט.

מניין יבוא הכסף? אחרי ששמע השו־פט את עדות השוטרים שעצרו את סו־לימן ואחרי ששמע את דברי הנאשם עצ־מו, שסיפר כי הוא נכה הסובל משבר בעמוד־השדרה והוא נרקומן הנזקק לסמים, ביקש את חוות־דעת שירות־המיבחן למבוגרים בחיפה, עיר־מגוריו של החשוד. ועד שתגיע חוות־הדעת, קבע השופט, יישב האיש במעצר, או יפקיד ערבות ־בסך 5000 לירות במזומן או בצורת ער־בות בנקאים.

העציר נלקח בחזרה לבית־המעצר ב־אבו־כביר, עד שיהיה ביכולתו להפקיד בידי בית־המשפט את סכום הכסף. מאז חלפו שלושה שבועות.

פרקליטו של החשוד, עורך־הדין מנחם רובינשטיין, התקשר אל מישפחתו בחיפה. אביו של חוסיין, עלי, פועל־ניקיון בעיר־יית חיפה, עשה ככל יכולתו על־מנת לגייס את הסכום ולשחרר את בנו, הזקוק לעז־רה רפואית, אך לשווא.

סיפר האב: „אני פועל־ניקיון. יש לי בבית עשר נפשות לפרנס, ואני בקושי מרוויח אלפיים לירות לחודש. מאיפה אקח חמשת אלפים? הילד שלי לא פושע. הוא חולה, הוא זקוק לטיפול רפואי. באבו־כביר הוא נרקב, הגוף שלו מתפורר. קר לו, והוא מקיא, ואין מי שיעזור לו.

חשש לחיים. „הבאתי תלושי משכו־רת מהעירייה להוכיח שאני עובד, ושי־המשכורת שלי נמוכה ואין לי מאיפה לק־חת כל־כך הרבה כסף. אבל זה לא עזר."

עורך־הדין רובינשטיין הציע לאב ש־יפנה בבקשה לשופט, הד"ר מנחם בוכוויץ, וייבקש ממנו להתחשב במצב ולשנות את החלטתו. הוא הסביר לשופט כי אין סיכוי שיימצאו 5000 הלירות לצורך שיחרורו של סולימן בן עלי חוסיין, וכי אם יישאר בכלא קיים חשש לחייו.

דרכי חיים

מישחקים אסורים

מישחק־קלפים פופולארי בגרוזיה אינו חוקי בישראל — האם הקנם עליו ייחשב כמס־הכנסה?

יעקב זיגו, מיכאיל צוקאשווילי ומירב כריכלי היו שקועים במישחק ה„סאקה". הקלפים עברו מיד ליד והמתח ניכר על פניהם. לפתע נפרצה הדלת, ואל דירת המרתף שברחוב בן־יהודה בתל־אביב פרצו שוטרים. השלושה נעצרו בו במקום, הואשמו בהשתתפות במישחקים אסורים ושוחררו בערבות עצמית. השבוע הועמד לדין בפני שופט השלום ד"ר מנחם בוכוויץ.

רוחו של השופט הקפדן היתה טובה עליו, והוא קידם את פני הנאשמים בברי־כת שלום לבבית. השלושה — זיגו, סוכן נוסע במקצועו, צוקאשווילי, מכונאי מטו־סים, וכריכלי, עולה חדש העומד לפני גיוסו לצה"ל — הנידו ראשיהם במבוכה והודו מייד בהאשמה.

„כמו פוקר אמריקאי". השופט עיין בתיק וגילה כי המישחק האסור פופולארי מאד בגרוזיה הסובייטית, משם עלו ה־שלושה לישראל. הם גם הסבירו, כי לא ידעו שבישראל אסור לשחק ב„סאקה". ולבקשת השופט שטחו בפניו את רזי ה־מישחק ואת כלליו. הם הסבירו לו כי מדו־בר במישחק קלפים הבנוי על שימוש ב־21 קלפים, אך השופט הפסיקם ואמר: „אה, אני מכיר את זה. זה כמו פוקר אמ־ריקאי."

אחר כך התעניין השופט לדעת כמה כסף אפשר להרוויח במישחק. הנאשמים סיפרו לו כי שיחקו על סכומים פעוטים, ובסך־הכל נמצאו ברשותם בעת המישחק רק 230 לירות. לפתע, באמצע הדיון, נכ־נסה לאולם המשפטים קבוצת ילדים. השו־פט קטע את דברי הנאשמים ופנה ל־ל־דים: „לכו לטייל, ילדים. יפה עכשיו בחוץ. יותר טוב שתהיו בשמש מאשר תלמדו לשחק בקלפים." הילדים השתכנעו ויצאו, והשופט קנס את הנאשמים ב־300 לירות כל אחד, או 20 ימי מאסר תמו־רתם. כן הורה להחרים את הכסף שנתפס בעת המישחק לטובת המדינה.

הנאשמים לא היו מרוצים מגזר־הדין ואחד מהם אף פנה לשופט בשם חבריו: „בבוד השופט, אפילו לא שיחקנו על 200 לירות ואתה גוזר עלינו לשלם 300 ל"י?"

הפטיר לעברו השופט: „תחשוב ששי־למת מס־הכנסה" — ופנה לעיין בתיק חדש.

עידור

מחלקת החדשות - בדיחה

עדיין לא ברור אם שיחות־השלום הנע־רכות עתה בירושלים תוכתרנה בהצלחה, או תסתיימנה בכישלון. אך מה שברור הוא שהשיחות הצליחו לחסל את מחלקת החדשות של הטלוויזיה הישראלית ול־הציגה כבדיחה.

חיים („קיימול") **גיר**, אחד הכתבים הבכירים של המחלקה, עומד לפרוש ממנה ולעבור למחלקת התוכניות של הטלוויזיה. גיל נעלב מכך שמנהל המחלקה, **חיים יבין**, בחר בכתב האפור **ויקטור נחמיאס** כשליח הטלוויזיה לקאהיר, למרות שגיל ביקש לנסוע בעצמו.

לפני שבועות אחדים עזב ראש דסק חדשות־החוץ של מחלקת החדשות, **צבי** („צדה") **גורן** את המחלקה, ואת מקומו היה צריך למלא **יורם רונן**, אשר חזר משליחותו ככתב הטלוויזיה בניו־יורק. אולם רונן עומד לעזוב את הטלוויזיה, ולעבור לרדיו. הוצע לו לכהן כמנהל מחלקת החדשות ברדיו, ותפקיד ראש דסק החוץ בטלוויזיה נותר בלתי מאוייש.

גם מינוי זה קשור בשיחות השלום. את תפקיד מנהל החדשות של הרדיו היה צריך לקבל **דן פתיר**, יועץ־ראש־הממשלה לענייני עיתונות. אולם פתיר החליט כי תקופת שיחות השלום סוערת מכדי ש־יעזוב את תפקידו ליד ראש־הממשלה **מנחם בגין**. הוא ויתר על הרדיו, נשאר במישרד ראש־הממשלה ופינה את מקומו לרונן.

אך המשבר הגדול והפתאומי התחולל דווקא בתחילת השבוע, עם בואה של המשלחת המצרית לירושלים. על שלושה צוותים הוטל לכסות את השיחות: האחד בראשותו של הכתב המדיני **רון בן־ישי**, שני בראשותו של הכתב לענייני ערבים **אהוד יערי**, ואילו צוות בראשותו של חיים גיל ערך סיפור צבע על המתרחש מאחרי הקלעים של מלון הילטון בירושלים.

נזיפות למכביר. ביום הראשון ה־אחרון, שהיה גם היום הראשון לביקור המישלחת המצרית בארץ, הכין בשעות הצהריים בן־ישי כתבה למהדורת מבט, ואחר־כך הסתובב בין מישרדי הממשלה כדי ללקט ידיעות וכתבות נוספות. בשעה חמש אחר־הצהריים, כאשר שהה במישרד ראש־הממשלה, הזמין אותו בגין להשתתף בפגישה שהיתה לו עם מישלחת הקונגרס האמריקאי. בן־ישי קיבל את ההזמנה — מאחר שהיה העיתונאי היחידי שהוזמן לאותה פגישה. אולם ברבע לחשע בערב הוא הגיע לאולפן הטלוויזיה, וזכה בנזי־פות מפי עורך מבט, **יעקב אחימאיר**, על היעלמותו מהבניין.

אהוד יערי הסתובב כל אותו אחר־צהריים במלון הילטון כשהוא דולה סי־פורים, מראיין את האורחים המצרים — שאל רבים מהם התוודע כאשר היה ב־מצריים — ומכין כתבה למהדורת מבט של אותו הערב. כאשר הגיע למערכת זכה אף הוא בנזיפה על כך ש„נעלם" לשעות רבות כל־כך.

אולם בשתי נזיפות אלה עדיין לא הסתיימה הפרשה. בישיבת הבוקר של מחלקת החדשות, שנערכה למחרת היום, חזר אחימאיר על נזיפותיו וחשב להסתפק בכך. אך מנהל המחלקה, חיים יבין, התפרץ בצעקות על השניים וטען, בין השאר: „מהדורת מבט נעשתה בלי שני הכתבים שהיו צריכים לעשות אותה." יערי ישב בשקט, אולם כשגברו צעקותיו של יבין לא יכול בן־ישי להתאפק עוד, והסביר למנהל המחלקה שלו שכתבות אי־אפשר לעשות מתוך בניין הטלוויזיה, אלא צריך לצאת לשטח.

דומה היה כי בן־ישי יתפרץ, וריב בלתי־נמנע נוסף בינו לבין יבין יתרחש בפעם המי־יודע־כמה. אולם בן־ישי הצליח להתאפק. כאשר הסתיימה הישיבה ובן־ישי ירד לקומה התחתונה של הבניין כדי לאסוף את הצוות שלו ולהמשיך לסקר את ביקור המישלחת המצרית, צעק לעברו מישהו: „כמה זמן צריך לחכות לך? הצוות שלך ממתין כבר שעה שלמה!"

סבלנותו של בן־ישי פקעה. הוא טרק את דלת הבניין מאחוריו, נסע לביתו והודיע למחלקת החדשות בטלפון, כי מרגע זה ואילך הוא בחופשה.

רז התעקש. באותו רגע החלה הבדיחה חוגגת. יבין נזכר כי במחלקת החדשות קיים כתב בשם **מנשה רז**, וגייס אותו לשמש הכתב המדיני של הטלוויזיה. על־פי עדותו של מנהלה היוצא של מחלקת החדשות ומי שנחשב כמקימה של המח־לקה, **דן שילון**, רז הוא הכתב הגרוע ביותר שהיה לטלוויזיה אי־פעם. פעמים רבות ניסה שילון לפטר את רז, ללא הצלחה, ובין השאר הבטיח לסדר לו עבודה בגל"צה"ל: „יש לך קול מתאים עבור תחנה זו," אמר לרז. אולם זה התעקש ונשאר במחלקה.

במשך השנתיים האחרונות ערך רז מיספר כתבות חיוורות, ומרבית הזמן הת־הלך בטל מעבודה. המיבצע הגדול ביותר שהוטל עליו היה לצלם את אתרי הנוף עבור תחזית מזג־האוויר שבסוף מהדורת מבט, עבודה שאותה היה יכול לעשות כל צלם. אולם לרז בין כה וכה לא היה מה לעשות.

בשבוע שעבר עלה רז לכותרות. היה זה כאשר הטלוויזיה הציעה את שירותה לחוטפים האפשריים של שני הילדים מירו־שלים, סמי מינטר וג'איש דדון, וביקשה ממנו שיתקשר אל מיספר־טלפון מסויים בטלוויזיה. ליד הטלפון אפשר היה להושיב גם פקידה זוטרה, אולם קשה היה למצוא פקידה שתסכים לשבת לידו יום ולילה. המשימה הוטלה על רז המובטל מעבודה. כאשר התקשר „בובה" המפורסם, הוזכר שמו של רז כמה פעמים במהדורות החד־שות, ואילו הוא עצמו זכה בינתיים בשני כינויים בבניין הטלוויזיה: „נער הטלפון." ו„הבובה".

משימתו הראשונה של רז ככתב מדיני היתה לכסות את התידרוך לעיתונאים שעשה שר־החוץ **משה דיין**. קשה היה

כתב מדיני רז
קוראים לו „בובה"

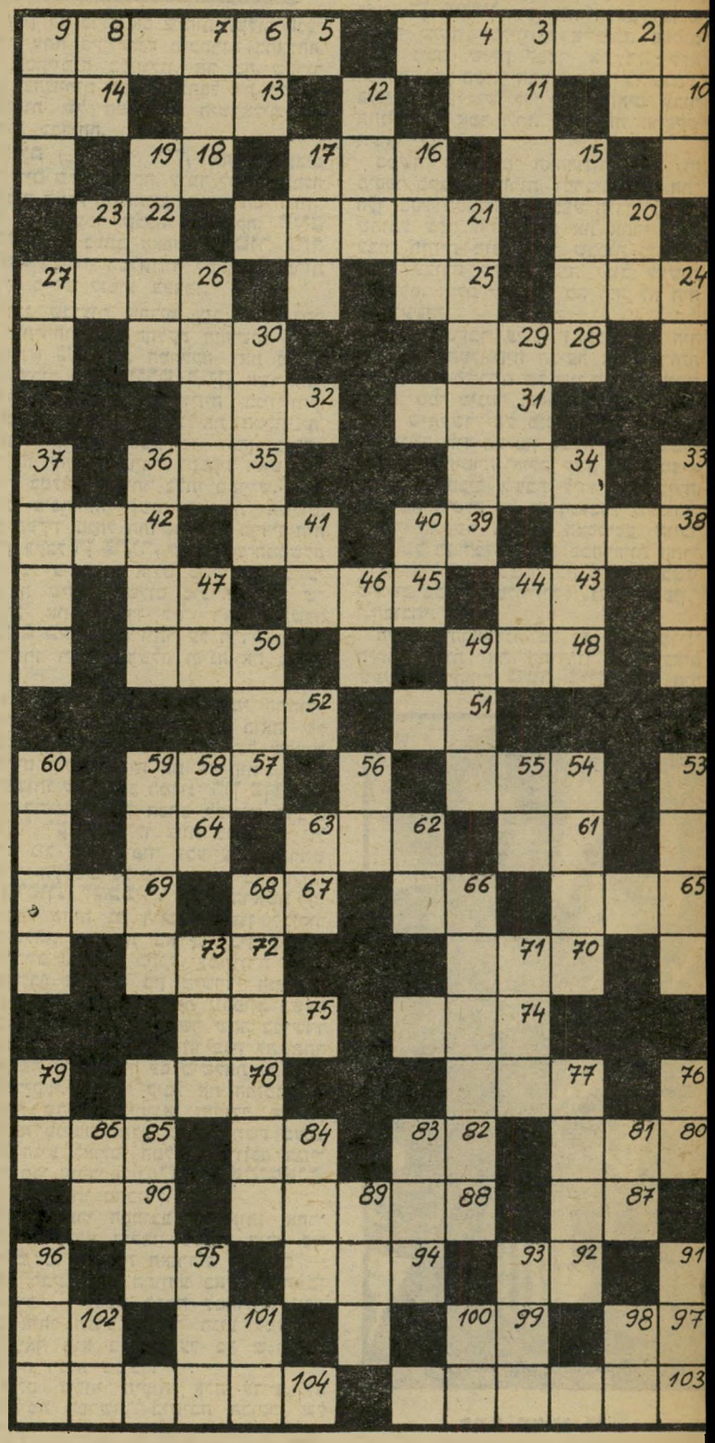
שלא להבחין בתדהמה על פניהם של הכתבים המדיניים שהשתתפו בתידרוך, כאשר הבחינו כי רז הוא המכסה את האירוע.

כאשר הבין יבין את השטות שעשה במנותו את רז ככתב מדיני, ניסה לתקן את המעוות. הוא קרא לכתב הפרלמנטרי של הטלוויזיה, **אירמך רם**, והטיל עליו לכסות את המשך אירועי הוועדה. אם אכן ימשיך רם בעבודתו כמלא־מקום כתב מדיני, וימלא את מקומו של רז, תעמוד לפני יבין בעיה חדשה: את מי למנות ככתב פרלמנטרי.

מנהל הטלוויזיה **ארנון צוקרמן** מנסה בימים אלה לעשות „סולחה" בין בן־ישי למנהליו. הוא זימן אליו את בן־ישי ואף שלח שליחים ש„ירגיעו" אותו. אולם דווקא יבין מתעקש לעשות בירור משמעתי לבן־ישי, אשר עזב את תפקידו דווקא בעת שהיתה מוטלת עליו עיקר עבודת המח־לקה, ומסרב לקבלו חזרה לעבודה עד שלא יסתיים הבירור.

הסובלים מכך שאת אירועי הוועדה המ־דינית יכסה כתב מזג־האוויר של הטל־וויזיה יהיו אך ורק הצופים בבית.

תשבץ העולם הזה 2107

מאוזן:

1. ממיני הארבה שנזכר בתלמוד; 5. [illegible]לם הצלילים; 10. מן הגפנים; 11. קי־[illegible]מת צרפתית; 13. מילת־זירוז; 14. שייך [illegible]; 15. מסולם הצלילים; 16. בהרת־קיץ; [illegible]. צאצא; 20. מתת; 21. מחלקי עין; [illegible]. בהמת־משא טיבטית; 4. יום־מנוחה; [illegible]. סופו של אור; 26. שלעולמי־עד; [illegible]. מידת־לח עתיקה; 30. דרך, באיטלי־[illegible]ת; 31. מחלקי הראש; 32. מתיחות; [illegible]. חיש; 35. מפחד; 38. מעונות השנה; [illegible]. מגש; 41. בילבד; 42. פרח־גוי; [illegible]. משקה קל; 45. צוק; 47. נוזל החיים; [illegible]. ראש־לישכה (ר"ת); 50. משוכה; 51. [illegible]א למטה! 52. מנעול פטנטי; 54. דג־[illegible]רות; 57. מפרקי הגוף; 61. אחו; 62. [illegible]כלה; 64. אם הפנינה; 65. יפעה; 66. [illegible]יניויי האלוהות; 67. עוף־טרף; 69. מ־[illegible]תיות הא"ב העיברי; 70. מיכסה הפתח; 74. תנועת אוויר; 75. [illegible]; 77. גניבה מזויינת; 78. בכי; 80. [illegible]קוממות; 82. מטבע יפאני; 84. כיוון [illegible]; 85. בית הספר; 87. זכר בבקר; 88. [illegible]ל; 90. עלוב נפש; 92. מילת־חיוב; [illegible] מחוז; 95. כינוי; 97. כלי־קיבול [illegible]ל; 99. תנועת־מים בים; 101. מספיק! [illegible]1. לא, באנגלית; 103. ירק־גינה; 104. [illegible]בה קטנה.

מאונך:

1. ישימון; 2. מצבת־זיכרון; 3. נקיק; 4. מסולם הצלילים; 6. קידומת הולנדית; 7. הסתובב; 8. גבבה; 9. נווד; 12. אמיתה; 15. חידלון; 16. עוף־טרף; 17. רון; 19. עיר בצרפת; 20. חזר; 21. מופע מוסיקלי; 23. טול! 24. מרנן; 26. צריד; 27. מיקווה־מים ענק; 29. אגם; 30. בקי ומנוסה; 33. טרמינל; 34. לא אסור; 36. דיבור; 37. בגד־שרד; 40. מזיק לבגדים; 41. ידיד; 44. תבלין לקפה; 46. רטוב במיקצת; 47. מגופה; 49. צמח מטפס; 50. ספר; 53. חולם בהקיץ; 54. תרנגול; 55. אדון; 56. חס־וחלילה (ר"ת); 58. ירד; 59. כר קטן; 60. מין שיר; 62. כן, בספרדית; 63. שמא; 66. כרתה את ראש הולופרנס; 68. פרופיל; 71. עיר באמריקה הדרומית; 73. מאבות־המזון; 76. מבני נוח; 77. מצורות הסיפרות; 79. בה דורכים את הענבים; 81. חיוני לקפיצה־לגובה; 83. פאנוראמה; 84. עיר גדולה; 86. כלי־קיבול לנוזלים; 89. ממנה נבראה חווה; 91. ריבית שחורה; 93. דרום; 95. מחצב קשה; 96. פרי עץ וגינה; 98. צונן; 100. בשבילי; 101. רב! 102. מאור קטן.

התפוז המכני

(המשך מעמוד 34)

רהם בכר לכתב העולם הזה: „אני בטוח שהבן שלי לא עשה שום דבר. הוא בחור טוב שלא מסוגל לפגוע אפילו בזבוב. אלי הפך להיות צמחוני רק בגלל שלא הסכים שהורגים חיות בשביל לאכול אותם. הבחורה הזאת היתה רודפת כל הזמן אחרי אלי, והיתה ממש משוגעת אחריו. כל יום היא היתה מטלפנת כמה פעמים ומחפשת אותו, והרבה פעמים היתה באה אלינו הביתה ומחכה לו. לפעמים היה לנו לא נעים. היא היתה יושבת ומחכה עד אמצע הלילה ואלי לא היה מגיע.

„אלי ואלברט הם בחורים טובים. נתתי להם את הדירה בסנהדריה כמתנת שיחרור מהצבא. הם גרו שם ועשו עסק לתיקוני טלוויזיה שהצליח להם. אלי הוא בחור יפה ויש לו הצלחה אצל בחורות, והוא לא היה צריך את כל השטויות האלה. אני חושב שזה פשוט נקמה של הבחורה באלי. היא שמעה שיש לו מישהי אחרת ושהוא רוצה לנסוע לארצות־הברית. לכן היא נקמה בו והמציאה את כל הסיפור ומסרה אותו למישטרה.

„אני בטוח שצידקתו של אלי תצא לאור, אבל אני לא יודע בשביל מה היו צריכים להרביץ לו מכות נוראות כאלה. אפילו השופט הזדעזע מהסימנים של המכות ש־הוא ראה על הגוף של אלי. גם העניין הזה שירו לו על־יד האוזן בשביל להפחיד אותו, ככה עושים במדינה הזאת? המישטרה יחד עם העורך־דין שלנו, שאול מרכוס, מצאו את התרמילים של הכדורים שירו על אלי ביער י־ושם. אני יודע שהישעו את השוטר הזה שנתן לו מכות, את אפרגן, אבל לא שמעתי שהכניסו אותו לבית־הסוהר. אם אזרח רגיל היה מרביץ מכות ויורה על מישהו, היו עוצרים אותו מייד."

גם אחיו של אלברט, דני, המתגורר יחד עם הוריו באשדוד, מכחיש את כל הסיפור. „אלברט בכלל לא שכב איתה. היא היתה חברה של אלי, אז מה פתאום שהוא ישכב איתה? לאלברט יש בחורה טובה, עופרה, שלומדת בבית־ספר לאחיות. הם כבר יוצאים שנתיים והולכים להתחתן. חברה טובה של אלברט, דינה, היתה אצל דורית בבית אחרי שאלברט נעצר. היא רצתה לדבר איתה. דורית לא היתה, אבל דינה ראתה את הבית שלהם. הוא מלוכלך. זהו בית הרוס לגמרי. גם השם של דורית לא כל־כך טוב בעניין של בחורים.

מתלוננת בוזו
הכנופייה איימה

היא אפילו היתה אצלנו בבית באשדוד יחד עם אלי ולא התביישה לשכב איתו אצל ההורים שלי בבית. היא רק רצתה להתנקם באלי על זה שהוא לא שם עליה, ולכן היא הכניסה אותו ואת האח שלי לצרות. אלברט הוא בחור טוב. הוא למד קראטה בשביל לעזור לאחרים וללמד את הילדים הקטנים בשכונה, בלי כסף. אלברט לא יכול לעשות דבר כזה אף פעם."

חוקרי המישטרה משוכנעים באמיתות הסיפור של דורית. לדבריהם מצוי בידי המישטרה חומר רב המוכיח כי פרטים שונים בסיפורה של דורית אינם כה דימיוניים כפי שהם נשמעים. אך הוריו של אלי בכר ואחיו של אלברט אלמקיים משוכנעים כי סיפורה של דורית כוזב. הם מקווים כי הדבר יוכח מעל לכל ספק בבית־המישפט.

דן גבר המרושל למראה יצא בשעת־ערב מאוחרת, לפני כחודשיים, מ־קולנוע אורלי בתל־אביב. לפתע חש ש־ראייתו מתחילה להתערפל ורגליו נחל־שות. אליהו („אלי") הררי הכיר את ה־סימנים, וידע שהתקף נוסף של מחלת־הנפילה עומד לבוא עליו תוך זמן קצר. בשארית כוחותיו הגיע לגן־מאיר שב־סמוך, נשכב על הדשא, ותוך דקות אח־דות איבד את הכרתו.

כאשר התעורר, כעבור רבע־שעה בע־רך, נוכח — לתדהמתו — שהוא שוכב כשרק תחתונים וגופיה לעורו. בשעת ה־התקף, בהיותו חסר־הכרה, גנב מישהו את בגדיו, נעליו, גרביו, שעונו וכמה עשרות לירות שהיו בכיסו. אלי קם על רגליו והתחיל לרוץ בכיוון ביתו. „לפ־חות שאנשים יחשבו שאני ספורטאי ש־מתאמן בריצה," חשב לעצמו.

עד לפני עשרה חודשים היה מיקרה כזה בלתי־אפשרי. שני כלביו המאולפים של אלי, דוברמן ושנאוצר מגודלים, היו שומרים על בעליהם בשעת התקף ולא מניחים לאיש להתקרב אליו. מאז מותם של שני הכלבים ביום אחד, כתוצאה מן ההרעלה שפגעה בחיות־בית בתל־אביב מאכילת בשר מורעל, הוא מסתובב חסר־הגנה. יש לו אומנם שני כלבים חדשים, שנאוצרים, אבל הם עדיין צעירים ולא־מאולפים.

מחלת־נפילה בגיל שנה

סיפורו העגום של אלי הררי הוא סיפור של בדידות תהומית, עוני מביש ומחלה השוכת־מרפא.

אלי נולד לפני 42 שנים בחיפה, ובה־יותו בן שנה עברו הוריו לתל־אביב. בה־יותו בן 17 שינה את שם־מישפחתו ה־מקורי, דולברג. „לא רציתי קשר עם אבא שלי," סיפר אלי השבוע, כשהוא יושב על מיטתו הרעועה בחדרון שלו, על גג אחד הבתים ברחוב בר־כוכבא בתל־אביב. „אם הוא לא רוצה להכיר אותי, מה אני צריך את שם־המישפחה שלו? אני לא יודע מה הוא עושה. עובד בעיריית חולון, אני חושב. אמי נשואה פעם שנייה. היא אשה חולה מאד ומיסכנה. הבת שלה נהר־גה בתאונת־דרכים, והבן שלה נכה כ־כתוצאה מאותה תאונה. היא משתדלת לעזור לי, אבל הרבה אפשרויות אין לה, כי בעלה פנסיונר."

אלי, שהוא בן יחידי לאביו, ולאמו מני־שואיה הראשונים, לקה במחלת־הנפילה בהיותו תינוק בן שנה. הוא אינו יודע כיצד זה קרה. הוא חקר בנושא, ונאמר לו על־ידי מומחים, שמחלתו אינה תורש־תית. „אני אף פעם לא נופל," הוא מספר בגאווה. „בשאני מרגיש שההתקף מגיע, אני תופס פינה ושוכב עד שהוא עובר. הרווח בין ההתקפים אף פעם לא היה קבוע אצלי, והוא נע בין שלוש פעמים בשבוע לפעם אחת בשנה. אבל מאז ששני הכלבים שלי מתו, אני מקבל שני התק־פים ביום. אם זה קורה לי בבית, אני עובר ישר לשינה של כמה שעות. אם אני שוכב בחוץ, אני מתעורר אחרי רבע שעה. לפ־עמים אני הולך בלי להרגיש, תוך כדי התקף. ואחר־כך מוצא את עצמי שוכב במקום אחר. פעם נשכבתי בחורשת ליד ירושלים, והתעוררתי בתוך אוטובוס. ה־נוסעים אמרו לי שמצאו אותי שוכב ב־אמצע הכביש. אני לא יודע איך הגעתי לכביש. אני לא כזה מטומטם שאלך לשכב באמצע הכביש..

„אומרים שמחלת־הנפילה היא מחלת עצבים, ולכן אני לוקח ביום שישה כדו־רי־הרגעה מסוג בשם אידנטואין, ולומי־נאל אחד לפני קשינה. הכדורים כימעט לא עוזרים לי. רופא אחד במירפאה ה־עירונית בית שטראוס ניסה עלי פעם תרופה חדשה. הוא נתן לי כדור אחד,

הכלבים של אלי

אלי עם פנג
כוס התרעלה

שאחרי שלקחתי אותו ישנתי 26 שעות רצופות, וכמה ימים אחר־כך בקושי עמדתי על הרגליים. צעקתי על הרופא. למה אני צריך להיות שפן־הניסיונות שלו? שמעתי שיש עכשיו תרופות חדשות, אבל במרפאה נותנים לי רק את כדורי־ההרגעה שלי, כרגיל."

הוריו התגרשו כאשר היה בן שמונה. „אבא שיחק כל הזמן קלפים, ואמא היתה צריכה לעבוד כתופרת ולפרנס אותו," מספר אלי. „אמרו לי שאחרי שהוא התחתן בפעם השנייה הוא נעשה בן־אדם, אבל קשה לי להאמין."

השומרים הנאמנים הורעלו

ב־15 התגורר עם סבתו בתל־אביב, ושנתיים לאחר־מכן התגייס לצבא, מבלי לספר לאיש על מחלתו. „לא רציתי להשתמט, רציתי להיות כמו כולם," הוא אומר. אחרי אחרי שמונה חודשי שירות בחיל־הרגלים התנדב לצנחנים, אבל כבר בשבוע הראשון התמוטט בבסיס, לעיני מאות חיילים. סודו התגלה, הוא קיבל פטור משירות ונשלח הביתה.

אך בית, בעצם, לא היה לו. סבתו עברה להתגורר בבאר־שבע, ואלי התחיל נודד בין דירות שכורות עלובות. הוא חי כיום מקיצבת־סעד חודשית של כמה מאות לירות מעיריית תל־אביב, ומעבודות שמזדמנות לו פה ושם — שמירה, ניקיון ואילוף־כלבים. „אני מוכן לעשות כל עבודה, אם יקבלו אותי בידיעה שאני חולה," הוא אומר, „רק לא בחברת השמירה. שם מנצלים, משלמים עשר לירות ברוטו לשעה, אני חושב. רציתי לעבוד בעירייה, עם כלבים שנמצאים בסגר, אבל דרשו ממני פינקס־מילואים, ואין לי. בסוף הם לקחו ערבי. ניסיתי לעבוד כדוור בדואר, אבל סחבו אותי יותר משנה, והתייאשתי.

„אנשים רואים אותי ברחוב עם הכלבים, מתעניינים באילוף ואני מזמין אותם אלי. אם הם רוצים אילוף למישמעת רגילה, אני לוקח חמישים לירות לשיעור.

מישמעת גבוהה, לפי סימנים, עולה יותר כסף. אם רוצים, אני מאלף את הכלבים גם לתקיפה, להגנה, לקפיצה לתוך חישוק ולהבאת דברים מהמכולת. לפני הרבה שנים עברתי קורס לאילוף־כלבים, שהיה בעיקרו לימוד תיאורטי. את הניסיון המעשי רכשתי במשך הזמן." והוא נחשב מאלף מעולה.

בעלי־חיים הוא אהב תמיד. בילדותו היתה אמו משליכה מן הבית כלבים וחתולים שהיה אוסף ברחוב. מאז הצבא היה לו תמיד כלב. אל פנג, הרועה הגרמני המפורסם שלו, הלבן והענק, התקשר במיוחד. הכלב היפהפה היה מבוקש מאד לצילומי־פירסומת, היווה אטרקציה ברחוב, ואפילו השתתף באחד מסרטיו הראשונים של אורי זוהר ובקומדיה בתיאטרון המיסחרי. כאשר היה הכלב בן תשע, מת ממחלת־כליות, כיוון שלאלי לא היו אז 250 לירות עבור התרופות הנחוצות.

אלי עם כלביו החדשים
אהבה ללא מצרים

את מקומו של פנג תפס הגור שלו, יחד עם כלב מסוג שנאוצר שקיבל אלי. ב־ערב־פסח אשתקד הוא קנה בשר־טחון לכלבים, שעד היום לא ברור כיצד הגיע הרעל לתוכו. „300 כלבים וחתולים מתו אז באיזור גוש דן כתוצאה מאכילת הבשר הזה," מספר אלי, „ושני הכלבים שלי מתו תוך כמה שעות ביסורים איומים, תוך כדי עיויתות וצריחות. עד היום יש לי סיוטים מזה בלילות. וטרינאר ניסה לעזור לכלבים, אבל לא הצליח.

„עוד באותו ערב קיבלתי התקפה, אחרי כמה שנים ללא התקפות, שבהן חשבתי שהבראתי כבר לגמרי. כעבור כמה ימים קיבלתי לחץ־דם גבוה, סבלתי מחולשה, והלכתי לבדיקות בבית־חולים איכילוב. ליד בית־החולים התמוטטתי ונפלתי. קיבלתי שיתוק חלקי, ושכבתי שם חודש. היו צריכים להאכיל אותי. קיבלתי המון זריקות וכדורים, ויצאתי משם במצב די קשה."

לאלי טענות חריפות נגד יששכר זלצר, בעל בית־החרושת טב־זן בפתח־תיקווה, שממנו יצאו חבילות הבשר המורעל לחנויות בתל־אביב. „הבשר הזה היה באמת טוב ומזין בצורה בלתי־רגילה," אומר אלי בכאב, „עד שפעם אחת הוא הגיע מורעל. בחו"ל, האיש הזה כבר היה יושב בבית־סוהר. כאן, הוא ממשיך לעבוד כרגיל. שניים מבעלי הכלבים שהורעלו הגישו תביעות נגדו, אבל לא ידוע לי אם היה מישפט. לי אין אלפי לירות לשלם לעורך־דין בשביל זה. אני חושב שהתאחדות הכלבנים היתה צריכה להגיש תביעה כוללת בשם כל אלה שכלביהם וחתוליהם הורעלו.

„גם אגודת צער בעלי־חיים לא עשתה כלום. אז בשביל מה הם קיימים? כנראה רק בשביל להרוויח כסף ממכירת כלבים. הם טוענים שהם לא מרוויחים, אבל אני בטוח שכן. כששכבתי חודש בבית־החולים, היו שני הכלבים החדשים שלי, השנאוצרים, שאותם קיבלתי במתנה מבעל החנות שמכר לי את הבשר המורעל, בתור פיצוי, בטיפול בצער בעלי־חיים. איזה טיפול איום הם קיבלו! זו היתה זוועה לראות אותם, כאילו חזרו ממחנה־ריכוז. רזים־רזים, מכוסים נשיכות ופצעים. הם ישנו אחר־כך שלושה ימים בלי הפסקה. אני עוד חייב לשלם עבור הטיפול 1200 לירות, לפי ארבעים לירות ליום. חלק

(המשך בעמוד 49)

המיטבח של אלי
לאכול רק לחם

בית־השימוש של אלי
בלית־ברירה — סיר

הדיקטטור הגדול של הקולנוע

צ׳ארלי צ׳אפלין

צ׳ארלי צ׳אפלין נפטר בלילה שבין ה־24 ל־25 בדצמבר. כך, לפי חוק, יירשם בתולדות הקולנוע. מאז חלף יעולמו מספידים אותו בכל הרף בכל אמצעי התיקשורת, בכל פינות העולם. הוא היה ה־דמות האוניברסלית ביותר שיצ־חה המאה־העשרים.

אבל כל ההספדים לוקים בחסר. מספידים אדם מת, ואילו צ׳אפלין חי ויוסיף לחיות כל עוד ינועו סר־טים במחירות של 24 תמונות ל־שנייה בתוך מכונית ההקרנה. לכן, מן הדין שלא להספיד — אלא להזכיר. להזכיר את הדברים שהוא־עצמו אמר, ולזכור את הד־ברים שעשה. וכתוב בהגדה של פסח, כל המרבה הרי זה משובח.

● הצחוק והדמע

„אני זוכר תקרית אחת מימי ילדותי באופן מייוחד: בסוף הרחוב שבו הת־גוררנו היה בית־מטבחיים. הכבשים היו עוברות מול ביתנו, בדרך לשחיטה. אחת מהן נמלטה במורד הרחוב, וכל העוברים והשבים עקבו אחריה בחיוך. אני עצמי גיחכתי למראה ניתוריה המיואשים. זה ניראה לי מצחיק כל־כך. אבל כאשר תפסו אותה והובילוה לתוך בית־המטבחיים, תפסתי את המשמעות הטראגית של ה־משחק; רציתי הביתה כשאני בוכה, ו־צעקתי אל אמי: ,הם יהרגו אותה! הם יהרגו אותה!׳ אותו אחר־צהריים אביבי וקודר ואותה הרדיפה הקומית, לא נשכחו ממני זמן רב; ואני תוהה שמא היתה התקרית הזאת יסוד לכל סרטי העתידים לבוא — השילוב של הטראגדיה וה־קומדיה.״

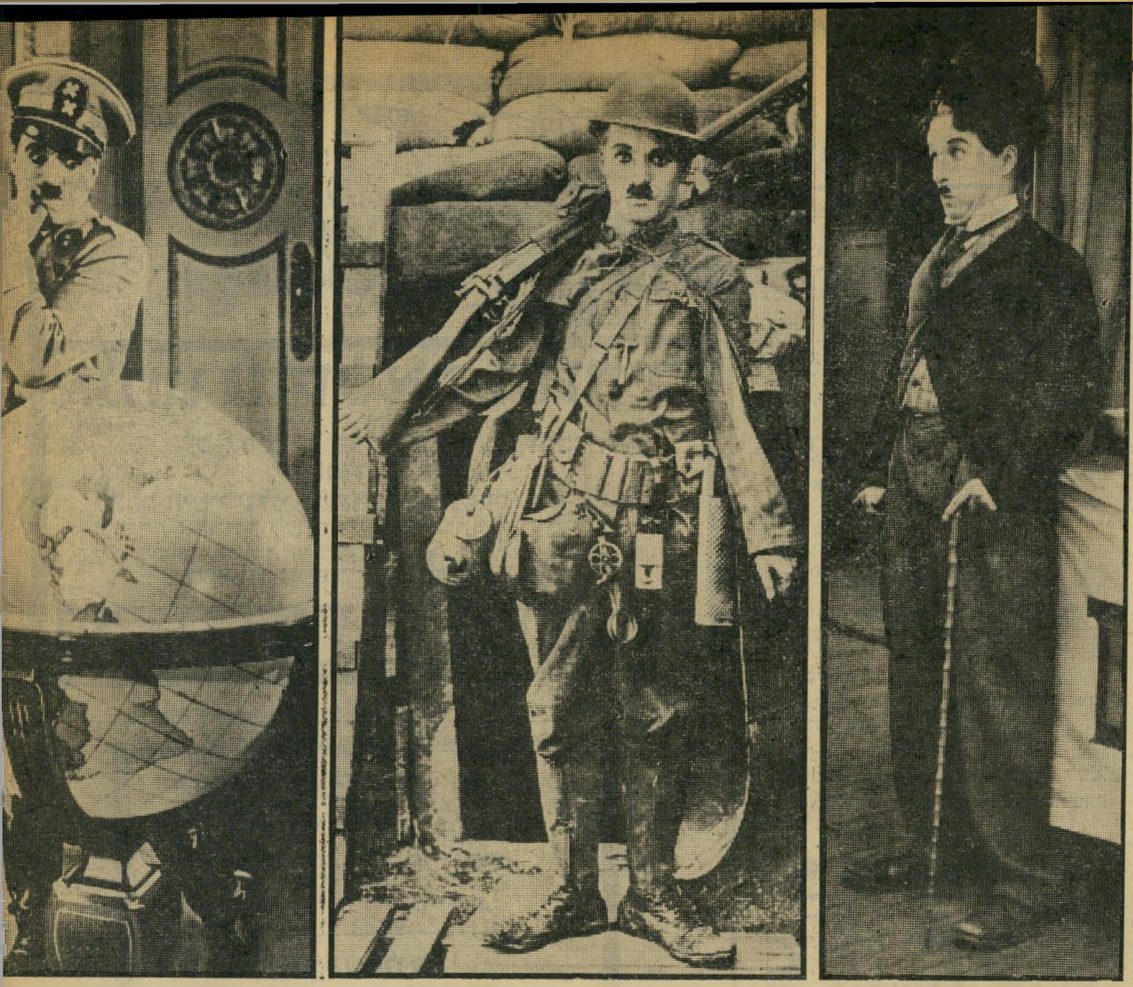
● השפם והמקל

(צ׳אפלין בן 17, מופיע לראשונה על בימת וודוויל אצל פרד קארנו)

„מוסיקה! המסך עולה! על הבמה, להקת גברים עושה תרגילי־התעמלות. בהדרגה הם יוצאים. הבמה ריקה. זה האות לכניסה שלי. המום מהתרגשות, אני עולה. או שמעזים לעמוד במיבחן — או שנכנעים — אני חושב. ברגע שדרכה רגלי על הבמה, חשתי הקלה. הכל הת־בהר. נכנסתי כשגבי אל הקהל — תכסיס שתיכננתי מראש. מן הגב עשיתי רושם מהודר להפליא, לבוש חליפת־ערב, כובע: צילינדר על ראשי, ובידי מקל הליכה — הדמות המושלמת של הנבל באותה ה־תקופה. ואז הסתובבתי — והקהל ראה את אפי האדום. שמעתי צחוק. באותו רגע הרגשתי שיצרתי מגע עם הקהל. הרמתי את כתפי בתנועה דרמאתית, נקשתי באצבעותי, עשיתי סיבוב על ה־במה, נתקלתי בקולב. מקל־ההליכה שלי נתפס בשק־כוח שהתנדנד, וזה הלם ב־פרצופי. מעדתי; הרמתי את המקל כדי להחזיר מכה תחת מכה, והמקל פגע בראשי. הקהל התגלגל מצחוק... לפתע החלו מכנסי גולשים כלפי מטה, וכפתור נפרם בהם. ירדתי על ברכי כדי לחפש אותו, הרמתי חפץ דמיוני מן הרצפה והשלכתי אותו ממני הלאה בשאט־נפש,

אהבת אמת — אמריקה כולה הזדעזעה כאשר צ׳ארלי צ׳אפלין בן ה־54 נשא לאשה את אונה או׳ניל בת ה־18 (למעלה). אף על פי כן בילו השניים יחדיו 34 שנות אושר. על אונה, בתו של המחזאי יוג׳ין או׳ניל, כתב צ׳אפלין: „אני מרגיש שהאהבה שלי והערצתי כלפיה חונ־קים את גרוני.״ (למטה: אונה וצ׳ארלי זמן קצר לפני מותו)

על עצמו

כשאני ממלמל: ,ארגבות ארורות.' הקהל צחק בפה מלא."

● הפגישה הראשונה

(בין צ'אפלין למצלמת־הקולנוע)

...„בבוקר עליתי לאוטובוס המוביל לעידנדייל, פרבר של לוס־אנג'לס... אחרי חיפושים רבים, מצאתי עצמי מול שער־הכניסה לאולפני קיסטון. זה היה בניין מוזנח, שסביב לו גדר ירוקה כמאה־וחמישים רגל מרובע... השעה היתה שעת־צהריים וראיתי גברים ונשים, באי־פור מלא, יוצאים מן הבית. ביניהם היו גם כמה משוטרי קיסטון. הם חצו את הרחוב לחנות־מכולת, שממול, וחזרו עם כריכים ונקניקיות בידיהם. לפתע תקפה אותי ביישנות נוראה. מיהרתי עד פינת הרחוב, שנראתה לי כמרחק בטוח, והמ־תנתי שם כחצי שעה, לראות אולי מר סנט (מנהל האולפן) או הגברת מייבל נורמנד (הכוכבת של האולפן) יהיו בין היוצאים. משלא הופיעו, החלטתי לחזור למלון. המעמד של כניסה לאולפן־הסרטים והפגישה פנים אל פנים עם האנשים שם, ניראו לי בלתי־אפשריים. ביומיים הבאים הגעתי שוב עד השער, וחזרתי כלעומת שבאתי. ביום השלישי צילצל הטלפון, ומר סנט ביקש לדעת מדוע עדיין לא הגעתי לעבודה. המצאתי איזה תירוץ. ,בוא מייד, אנו מחכים לך,' אמר. הפעם לא היססתי. נכנסתי ישר לבניין, וביקשתי שיפנו אותי אל מר סנט."

● איך להפסיד אוצר

„מק סנט בא אלי בהצעה. ,יש לך עוד ארבעה חודשים עד תום החוזה שלך. אני מוכן להתיר אותו ברגע זה, ולכתוב חדש. תקבל מהיום 500 דולר, בשנה הבאה 700, ובעוד שנתיים 1500 דולר. בדרך זו תקבל בממוצע 1000 דולר ל־שבוע, כפי שביקשת.'

„מק,' כך עניתי לו, ,אם אתה מוכן להפוך את סדר התנאים בחוזה, להתחיל בשנה הראשונה עם 1500 דולר לשבוע, 700 בשניה, ו־500 בשלישית, אני מוכן לחתום.'

„,זה רעיון מטורף,' ענה סנט. „והנושא של חידוש החוזה לא הועלה עוד."

הצחוק והדמע

— „איני רוצה לכבוש איש. הייתי רוצה ,לעזור לכולם: ליהודים, לגויים, ללבנים ולשחורים," אמר צ'ארלי, שיצר שלוש דמויות בנות־אלמוות (מימין לשמאל) **בהנוד, הכתף שק** ו־**הדיקטטור הגדול.** „התחלתי להתוודע אל הדמות בחדר ההלבשה וברגע שצעדתי על בימת־הצילומים היא־כבר רקמה עוד וגידים."

צ'אפלין והצעירים

צילום אישי מן התקופה האחרונה, כשהגיטא־ריסט הספרדי הידוע מאניטס דה־פלאטה ולהקתו ביקרו באחוזתו. למרות הבדלי הגיל מצאו שפה משותפת במוסיקה ובהומור.

● מה זה הומור

„לדעתי, זוהי החריגה הקלה מן ההת־נהגות המקובלת. במילים אחרות, ההומור מאפשר לנו להבחין בחוסר־ההיגיון שב־היגיון ובחוסר־החשיבות שבחשיבות. זה מגביר את תחושת החיוניות שלנו, ועוזר לשמור על שפיות־הדעת. בזכות ההומור אנו מובסים פחות ממהלומות החיים. זה מפעיל את חוש־המידה שלנו, וחושף לפנינו את האבסורד המסתתר מאחרי הרצינות המוגזמת.

„למשל, שערו בנפשכם הלווייה. חברים וקרובים ניצבים בדממה סביב ארונו של הנפטר. אחד האבלים מגיע באיחור, ברגע שהטכס עומד להתחיל, צועד על קצות האצבעות אל מושבו, שם הניח אחד האבלים האחרים את כובעו. בחפזונו, מתיישב המאחר על הכובע ומועך אותו; אחר־כך, בהבעת חרטה עמוקה ואילמת הוא מגיש את הכובע המעוך לבעליו, שנוטל אותו בהבעת־זעם אילמת וממשיך להקשיב לתפילה. ברגע זה הופכת החגי־גיות של המעמד — מגוחכת."

(המשך בעמוד 40)

שני הגאונים

צ'אפלין וקוקטו משתוללים, לפני עשרים שנה. צ'אפלין התוודה לפני קוקטו בפגישה על ספינת־טיול במיזרח הר־חוק: „אולי אטבע באמבטיה בבוקר... אבל אני אינני חשוב. רק הנייר הזה חשוב וקיים."

אנחנו נחסל את הז'וקים!

נסי פעם אחת את הדרך המודרנית והבטוחה להשמדת הז'וקים

לאחר חיטוי שלנו (שאורך כ־½ שעה) את מקבלת תעודת אחריות לשנה. לא יהיו יותר ז'וקים בביתך!

ר"ב, מודיעין 18, טל. 6־790114־5 ● אילת: טל. 3012־059

היתר מש' הבריאות: 21, רש' עסק 481/75.

אית עמיחי הדברת מזיקים

"מלחמת הכוכבים" לאוהבי שיר הלל למערבוני העתיד... ההרפתקאות הרומנטיקה והקולנוע!

("ניו־טיימס", יוני 1977)

מערבון בחלל, סרט שכולו כיף!

"הסרט הטוב ביותר של השנה" ("טיים")

שבוע 2
"תל־אביב" — ת"א–9.30, 7, 4.30
צליל סטראופוני
"אורה" — חיפה
"אוריון" — י־ם
"גילת" — ב"ש

א.ר מעלות ושות בע"מ

הקראת?

את ההמשך ההיסטורי של
קלאודיוס
הופיע במהדורת כיס 2 כרכים, 626 עמוד

קווודים

ה. סנקביץ

להשיג בכל דוכני העתונים וחנויות הספרים
הפצה: "אטלס", רח' צ'לנוב 49, ת"א.
ספרי "איל", רח' ג. שטראוס 3, ת"א.

רמקולי KEF קובעים יותר מכל מרכיב אחר, את איכות המערכת.

בחנות ניבי השירה ב. מ. המשמר ובחנויות המתמחות

(המשך מעמוד 39)

● איך לבנים זאטוטים

„באחת הסצנות בסרט הנער רציתי ש־ג'קי קוגן הקטן יבכה, כאשר שני עובדים סוציאליים באים לקחת אותו ממני. סי־פרתי לילד כל מיני סיפורים מבעיתים, אבל הוא היה במצב־רוח מרומם ועליז. אחרי שעה ארוכה של מאמצים, ניגש אלי אביו (שהיה זמר) ואמר לי: ‚סמוך עלי, אני כבר אסדר שיבכה.'

„‚רק אל תפגע בילד ואל תפחיד אותו!' הפצרתי באב.

„‚אל תדאג,' השיב.

„ג'קי הקטן היה כל־כך שמח, שליבי לא נתן לי להישאר במקום ולראות מה עומד אביו לעשות. חזרתי לחדר־ההלבשה שלי, וכעבור כמה דקות שמעתי את הילד מייבב וצועק.

„‚הוא מוכן,' הודיע לי האב.

„זאת היתה סצנה שבה אני מציל את הנער מידיהם של נציגי בית־המחסה ליתומים, ואני מחבק אותו ומנשקו שעה שהדמעות זולגות מעיניו. אחרי שגמרנו לצלם שאלתי את האב: ‚מה עשית לו כדי שיבכה?'

„‚אמרתי לו שאם לא יבכה, נשלח אותו מהאולפן ישר לבית־מחסה.'

„הרמתי את ג'קי בזרועותי, ניחמתי אותו והבטחתי לו שלא נשלח אותו לשם.

„‚אני יודע,' הוא לחש לי. ‚אבא מתח אותי.'"

● שתיקה שווה זהב

„תוך כדי הצילומים של הבהלה לזהב נישאתי בשנית. מאחר שיש לנו שני בנים מבוגרים והם יקרים לי מאד, לא אכנס לפרטים. הנישואין החזיקו מעמד שנתיים. ניסינו להפיח בהם רוח חיים, אבל זה היה חסר־תיקווה ונגמר בכי־רע."

● מחרחר שלום

(תשובתו של צ'אפלין להזמנה להופיע לפני הוועדה לפעולות אנטי־אמריקאיות של בית־הנבחרים האמריקאי)

„לנוחיותכם, אני מוכן לומר מה שנדמה לי כי רצונכם לדעת. אינני קומוניסט, ומעודי לא הצטרפתי למיפלגה או לארגון פוליטי כלשהם. אפשר לראות בי מה שאתם מכנים ‚מחרחר שלום'. אני תיקווה שהדבר אינו פוגע בכם. אנא, הודיעו לי סופית מתי עלי להופיע בוואשינגטון. בכבוד רב, צ'ארלי צ'אפלין."

● אהבת אמת

„ככל שהכרתי את אונה טוב יותר, הופתעתי מחוש־ההומור שלה ומסובלנותה. היא ידעה להודות גם עם נקודת־המבט השונה של אדם אחר. משום כך, ובגלל סיבות רבות אחרות, התאהבתי בה. היא היתה בת 18 בלבד, אבל הייתי משוכנע שאינה נתונה לקאפריסות של הגיל הזה. היא היתה היוצא־מן־הכלל. חששותי מ־הבדלי הגילים ביננו התבדו עד מהרה. ככל שאני חי יותר עם אונה, היופי שבאישיותה כובש אותי יותר. וכאשר היא צועדת לפני ברחובות הצרים של ואוואי בפשטות, באצילות, צלליתה ה־תמירה השחורה ושערה השחור, שמס־תמנים בו חוטי־הכסף הראשונים, אני מרגיש שאהבתי שלי אליה והערצתי אותה גואים בקרבי וחונקים את גרוני."

● הדבר היחידי החשוב בעולם

(הקטע היחידי שלא נכתב על־ידי צ'אפלין אלא על־ידי ז'אן קוקטו, בעיק־בות פגישה עם צ'אפלין על ספינת־טיול במיורח־הרחוק)

„צ'ארלי עובד. מזה יומיים הסתגר בחאו, לא התגלח, לבוש בחליפה צרה מדי, שערו סתור, מחזיק בידו את מישקפיו וממולל אותם בעצבנות. הוא מכניס סדר בתוך ערימות של דפים מכוסים כתב.

„‚אולי אסבע באמבטיה מחר בבוקר,' התוודה באוזני בשנחאי. ‚אבל אני אינני חשוב. איננו קיים, רק הנייר הזה חשוב וקיים.'"

מה סינים יש בעולם?

שאל פעם רב ירושלמי אחד. כשסיפרו לו ש־מיספרם כ־800 מיליון נפש, השתומם הרב. „באמת?!" תמה, „אז למה לא רואים אותם?"

ייתכן שהסינית הראשונה בגודל סיבעי שיזכה אותו רב לראות, תהיה יהודית בת־אברהם לנגר, המתעתדת לערוך בקרוב את ביקורה הראשון בישראל.

למרות שמה האשכנזי, הרי היא סינית כשרה למהדרין, על־פי ייחוסה וגם על־פי צורתה החיצונית. ולא סתם סינית, אלא סינית מייוחסת, המשתייכת לאחת השוש־לות הידועות והמפורסמות ביותר בסין.

הנדר של לנגר

עד לפני כמה שבועות היה שמה של יהודית בת־אברהם לנגר ג'ודי צ'אנג, נצר למשפחת אצולה סינית שאביה, חבר בית־הנבחרים של טייוואן כיום, הינו גנרל־בדימוס שהיה בשעתו יד־ימינו של הגנר־ליסימו צ'אנג קאי־שק.

איך מגיעה סינית מסוג זה להחלטה ל־דבוק בדת ישראל ולהחזיק בה, זה כבר סיפור אחר. למרות שבכתב־הגיור שהעני־קו רבני הקהילה הקדושה לוס־אנג'לס ל־ג'ודי־יהודית נאמר, כי היא דבקה בעיקרי האמונה היהודית, הרי האמת היא שהיא דבקה דווקא ביהודי, שהוא גם ישראלי לשעבר, הלא הוא דויד לנגר, הפלייבוי הישראלי של קריית־מלאכי שבגולת אר־צות־הברית.

לנגר הוא יורד, שעשה חיל בלוס־אנג'לס בשני תחומים: עיסקי ייבוא ועיסקי נשים. הוא ייבא לארצות־הברית מוצרים מ־טייוואן ויפאן, והתעשר. הכסף שגרף איפ־שר לו לחיות בחברת האנשים היפים, ו־במייוחד הנשים היפות. והוא עשה זאת בקצב הסילון.

בתו של גנרל סיני התגיירה כדי להינשא ליורד ישראלי בארה"ב

לפחות חציי־תריסר מחתיכות תל־אביב חבות את זכות הביקור שלהן באמריקה ללנגר, שתמורת קצת תשומת־לב וידידות היה מטיס אותן על חשבונו לטיול חלומי בארצות־הברית, לפני שהיה מחזיר אותן לבדן הביתה. מיספר גדול יותר של חתי־כות אמריקאיות הצליח לראות, על פי או־תה השיטה, את יפאן או טייוואן. כי ל־דויד לנגר יש ג'וק אחד בראש: הוא פוחד לטוס לבד. ואם כבר הוא מוכרח ליווי, מדוע שלא תהיה זאת בת־לווייה?

לגבי מכריו הרבים, בתוכם גם ישרא־לים, היה לנגר אב־טיפוס של הרווק ה־נצחי, קאזאנובה יהודי המחליף נשים מהר משהוא מחליף גרביים. אבל אף אחת מ־החתיכות שעברו תחתיו לא ידעה כי הסי־בה להימנעותו מקשירת קשרים מחייבים, אינה נעוצה באופיו אלא דווקא בגדר.

לפני 13 שנים לערך נכשל דויד לנגר, ונפל בפח הנישואין. לזמן קצר מאד ביל־בד, אבל די ארוך כדי שתישאר לו מתק־רית זו מזכרת בצורת ילד שהוא משוגע אחריו. כל־כך משוגע, שכאשר מלאו לילד זה חמש שנים, גילה זאת האב בדיוק בעת שהיה בביקור בישראל. הוא נטל מטוס, סס לאמריקה, בילה עם הילד ביום־הולדתו וחזר לישראל כדי להמשיך את חופשתו.

אבל הדבר הגדול ביותר שעשה דויד לנגר עבור בנו, היה הנדר: הוא לא יישא אשה נוספת כל עוד לא הגיע הבן לגיל בר־מיצווה.

המון ישראליות ויהודיות טובות ברחבי העולם המתינו בקוצר־רוח למועד הזה, אבל כשהוא הגיע, שוד ושבר! דווקא סינית מטייוואן זכתה מן ההפקר.

חתונה בריבוע

איך הכיר דויד לנגר את הסינית שלו, ואיך שיכנע אותה להינשא לו, זהו סיפור בפני עצמו. במכתבים ששיגר ל־חבריו בישראל, פירט לנגר די בהרחבה את הרומן הסוער הזה, הנראה כלקוח מ־

הגיורת מטייוואן

סיפורי דקמארון. מה שאפשר לגלות הוא קטע מעדות הנחתום על אשתו: „היא סינית מבטן ומלידה, אבל כזו ערסית, בעלת יופי נדיר, שאפילו בסין לא רואים שכזה. זו אשה מהסוג שמופיע רק בחלומות: עקרת־בית במיטבה, ליידי בחברה ו... (לא נורמלית) במיטה. כל מה ששמעתם על בנות סין זה כלום לעומת מה שזו יכולה לעשות. היא נושקת את האדמה שעליה

חתן וכלה

דויד לנגר, נער־השעשועים של לוס־אנג׳לס, יורד מישראל שהפך ליבואן, ורעייתו הסינית ג׳ודי, שהתגיירה למענו. אביה של ג׳ודי הוא גנראל סיני בדימוס, חבר בית־הנבחרים בטייוואן, שהיה יד ימינו של צ׳אנג קאי־שק.

אני דורך, מעריצה אותי עד שיגעון וטיי־רוף־חרשים, וחושבת שאני האלוהים בכבו־דו ובעצמו (סוף סוף, אני זה שלימד אותה את כל הדברים הטובים בחיים.").

אז מה הפלא שאם דויד לנגר הוא אלו־הים, הופכת ג׳ודי צ׳אנג נביאתו? עכשיו, אם מישהו חשב שראה כבר חגיגת חתונה מימיו, הוא עדיין לא שמע על חתונתם של דויד וג׳ודי. זאת לא סתם חתונה, אפילו לא חתונת השנה. זאת חתונה ברי־בוע, פשוטו כמשמעו.

טכס החתונה הראשון של השניים כבר נערך, ביומה האחרון של השנה האזר־חית שזה־עתה חלפה. והוא התקיים ב־אקאפולקו. למה דווקא באקאפולקו? מפני שלטענת דויד לנגר, זהו הבית השני שלו. הוא מבלה שם לפחות פעם בחודש. כל החברים שלו באים לשם ממילא. וחוץ מזה, אקאפולקו זה שם שעושה רושם טוב. אז אותם מהחברים שלא היו שם במיקרה ב־31 בדצמבר הוא הטיס לשם, מניו־יורק, מלוס־אנג׳לס ואפילו מישראל.

אבל בזה עדיין לא תם סדר החגיגות.

חגיגת החתונה השנייה נערכה בסן־פרנציסקו, שגם בה מחזיק דויד לנגר בדי־רה פרטית. אבל לא זאת היתה הסיבה לעריכת החתונה שם.

מסתבר, כי בסן־פרנציסקו חי הענף ה־אמריקאי למישפחת האצולה הסינית של ג׳ודי, ועבורם היה צורך לערוך חתונה על־פי המסורת הסינית, עם תהלוכה ודרקוני־נייר וזיקוקין. כי הסינים לא מתרשמים ביותר מזה שג׳ודי התגיירה. זה לא אומר להם הרבה. ואפילו שערכה כבר חתונה אזרחית באקאפולקו, חתונה סינית עוד לא הזיקה לאף אחד.

החתונה השלישית במיספר תהיה חתונה יהודית, והיא תיערך באחת הקהילות ה־יהודיות הגדולות: לוס־אנג׳לס. שם יוכלו להגיע לחתונה הורי החתן, בנו, וכל מי שהשתתפו בתהליך גיורה של ג׳ודי.

אלא שגם בכך לא די. מייד אחרי ש־תסתיים החתונה בלוס־אנג׳לס, יטוס הזוג המאושר לטאי־פה, בירת טייוואן, שם תצ־פה להם מישפחת הכלה לעריכת חתונה סינית נוספת. זאת תהיה כנראה חגיגת החתונה המרכזית, המיועדת להורי הכלה וידידיהם. כל הסיכויים שכל בית־הנבחרים הטייוואני יתכנס לחגיגה, ויערוך שם ישי־בה מיוחדת.

„הספר הצהוב" לא הושמד

תכן שדויד וג׳ודי היו מתכננים גם מסיבת חתונה חמישית, בישראל, אלא שהם לא רוצים להאפיל, בינתיים, על חגיגות השלושים למדינה.

נוסף על חגיגות היו, כמובן, גם מתנות. צד הכלה העניק לזוג בית מגורים בראש אחת הגבעות המשקיפות על טאי־פה. ה־חתן, מצידו, קנה לכלה טבעת־יהלום ב־שווי של 150 אלף ל״י וגם סוסת־מירוץ צעירה שמנבאים לה עתיד גדול, וזאת נוסף על בית חדש שקנה לה ברובע בל־איר, אחד מרבעי היוקרה של לוס־אנג׳לס.

גיורת ג׳ודי לנגר

בקיצור, קשה לדעת איזה עוד מתנות אפשר לקנות לזוג כזה שיש לו הכל.

אך לגיורת הסינית היתה בקשה אחת, לפני שהסכימה להושיט את אצבעה ל־ענידת הטבעת. היא ביקשה מדויד לנגר להיפטר מ„הספר הצהוב" שלו. ואם מישהו לא יודע מהו הספר הצהוב של לנגר, הנה עדותו שלו: „זהו ספר־הטלפונים הפרטי שלי, המכיל את שמות כל החתיכות הטו־בות שהיה לי איתן אי־פעם עסק כלשהו. הספר מכיל שמות מכל העולם והוא בעל ערך רב. הוא כולל שמות ומיספרי טלפו־נים של מאות נערות שאספתי במשך שנים רבות, ובהשקעה גדולה.

„ג׳ודי ביקשה ממני שאשמיד ספר זה, כהוכחה לכך שאני אוהב אותה. הסכמתי. אם כי עכשיו, כשאני עובר על־פני העמו־דים שלו, ליבי נצבט. היסטוריה שלמה מקופלת בספר הזה. פשוט לא יהיה פר להשמיד אותו."

אז במקום להשמיד, שלח אותו דויד לנגר לישראל. וזאת לדעת: הספר מכיל לא רק שמות ומיספרים, אלא גם ציונים ותיאורים מפורטים („לא תמיד אפשר לזכור מה התכונות הטובות של כל החיכה," מסביר לנגר).

עכשיו ודאי תאחז פאניקה גדולה כמה מנערות תל־אביב. לא משום שאיבדו את לנגר לטובת הגיורת מטייוואן, אלא משום שאף אחת אינה יודעת מה עלה בגורלו של הספר הצהוב. מי יודע, אולי הוא עוד יתפרסם כ„דו״ח לנגר"?

ירח־דבש בטייוואן

מבלים ג׳ודי ודוד לנגר בביתם שבטאי־פה, בירת טייוואן. הבית ניתן לזוג הצעיר במתנה על־ידי הורי הכלה. הוא נמצא על אחת הגבעות הצופות אל מיפרץ מרהיב. השניים מתכוונים לבלות בביתם הסיני בין חודשיים לשלושה חודשים בשנה.

קולנוע

כוכבים

הגארבו החדשה

כשהיתה מארתה קלר בת 20, נערה טו־בה מבית שווייצי טוב, שלמדה בבית־ספר גרמני טוב לדראמה במינכן, הוזמנה לפא־ריס כדי לפגוש במפיק מסויים. כיום היא אינה מוכנה לפרט מי היה המפיק, היא רק מציינת שזה מפיק גדול באמת. האיש ראה את התמונות שלה, ביקש ממנה שתעשה מיבחן־בד ולאחר־מכן, משולהב כולו, נפגש עימה פנים־אל־פנים.

„מה דעתך שאפגיש אותך עם נערה נוספת ואתבונן בכן שעה שתתעלסו?" שאל אותה, והוסיף: „יש בדעתי להחתים אותך לחוזה של חמש שנים."

„התבוננתי בו, ולא הבנתי בדיוק למה התכוון," מספרת מארתה קלר. אבל האיש, שפירש את שתיקתה קצת אחרת, החליט לנסות בשנית. „טוב, אם זה לא ניראה לך, אולי אזמין גבר במקום אשה?"

מארתה התמימה, שלא שמעה בביתה ש־בבאזל דברים משונים שכאלה, פרצה ב־בכי. היא קראה לאיש „טינופת", אבל מאחר שלא ידעה שום שפה אחרת, אמרה זאת בגרמנית. אחר־כך ברחה מן המקום, כולה לוהטת מזעם. היא שבה למינכן, המשיכה ללמוד בבית־הספר לדראמה חמש שנים נוספות, ואפילו כימעט שסיימה את חוק־לימודיה כדת וכדין, כיאה לנערה טו־בה מבית טוב. אלא שבאחת החופשות

מארתה קלר ובנה (מדה ברוקה)
נערה טובה מבית טוב

נסעה שוב לפאריס, ושם נפגשה עם הבמאי פיליפ דה ברוקה (האיש מריו), שהחליט לתת לה תפקיד בסירטו הגנב המקסים לצד איוו מונטאן. כאשר הסתיימו הצילו־מים, הסתבר לה שאיחרה את תחילת שנת הלימודים. בביתה המתין לה מיכתב מן המוסד הגרמני המסודר, שבישר לה כי אינו מוכן לקבל סטודנטים מאחרים, אפילו אם יש להם תירוצים טובים.

מארתה נשארה בפאריס, חזרה לפיליפ דה ברוקה, עשתה איתו עוד סרט (השגעו־נות של מארי), עשתה לו גם ילד, והפכה שחקנית קולנוע ותיאטרון מקובלת בפא־ריס. הנערה שהיתה צריכה ללמוד צרפתית לצורך הסרט הראשון שלה עם דה־ברוקה קיבלה, שנתיים לאחר־מכן, את פרס ה־תיאטרון הצרפתי, אחרי שהופיעה בתפקיד אמו של ילד מפגר במשך 400 הצגות פאריסאיות של המחזה הבריטי יום בחיי ג'ו אג' של פיטר ניקולס.

המישחק היה, למעשה, קאריירה שנייה למארתה קלר, אחרי שב־16 שנים הראשו־נות לחייה התכוננה להיות רקדנית. אהבתה לסקי שמה קץ לקאריירה זו. היא התהפכה תוך כדי החלקה, שברה רגל, וכך ניטלה מן האופרה של באזל רקדנית ראשית. הוריה, מגדלי סוסים אמידים, לא ששו ביו־תר לשמע כוונותיה להיות לשחקנית. אבל הגברת, הידועה כבעלת אישיות חזקה ודי־עה נחושה, העמידה אותם לפני עובדה. היא נסעה למינכן, ולמדה שם.

הצלחתה בפאריס הוכיח שהיא נערה

אלוף האלופים

מילחמת הכוכבים (תל־אביב, תל־אביב, ארצות־הברית) — זהו סרט ששבר את כל שיאי ההכ־נסות בתולדות הקולנוע, והוכיח בפעם נוספת כי ה„אס־קפיזם" (בריחה מן המציאות), היה, ונשאר, התחום המש־תלם ביותר של הסרטים.

הבמאי ג'ורג' לוקאס (אמריקן גראפיטי) הוא משוגע לקולנוע מן הדור החדש, כזה שקיבל את השכלתו באול־מות החשוכים של השכונה, והספיק לראות בנעוריו את כל אלפי הגילגולים של פלאש גורדון וטרזן, אבירי השולחן העגול וגיבורי המערב הפרוע. לוקאס החליט לדחוס לתוך סרט אחד כל מה שאגר במשך השנים, ולהציע הצגה שלא היתה כמותה, אגדה דימיונית עד־כדי־כך שילדים ומבוג־רים כאחד יכולים לשקוע בה מבלי שצללי המציאות יציקו להם.

אפשר להמשיך להשתעשע בגילוי ציטטות מכל המינים והסוגים, אבל אין בכך כל צורך. הסרט הוא בדיחה ענקית, חווייה מהממת לעין, מעין אודיסיאה בחלל המיועדת ל־אלה שאהבו את המראה שיצר קובריק אבל התקשו לעכל את הפילוסופיה שלו. זהו הניצחון הגדול של מחלקת ה־

„שטיח מהלך" — מערבון בחלל

אפקטים המייוחדים על מחלקת ליהוק השחקנים, ואם יש להוליווד טיפה של דימיון, צריך יהיה להכתיר את שני הרובוטים בסרט בפרס אוסקר, כסמל לזמנים המשתנים.

וושינגטון בגלימות נזירות

הרגלים מגונים (פאר, תל־אביב, ארצות־הברית) — טוב שאלגוריה שקופה וארסית זו מגיעה למסכי הארץ אחרי וושינגטון מאחרי הקלעים ואח־רי כל אנשי הנשיא. משני המקורות הללו היה הקהל יכול לשאוב את המידע היסודי ביחס לכל מהלכי שערוריית ווטרגייט והמעורבים בה, בקיאות החיונית להבנת המת־רחש בסרט זה.

הסרט מבוסס על נובלה בשם הנזירה מקרו, שראתה אור זמן קצר אחרי התפרצות השערורייה הפוליטית שהיתה עתידה להפיל את הנשיא ניכסון. הספר הופיע באנגליה וסיפורו אף מוקם שם, במינזר שבו כל המהלכים מקבילים למתרחש בממשל האמריקאי.

ואומנם, קל מאד לזהות במילחמת הכוחות המתנהלת בתוך המנזר, ובאם־המינזר התככנית (גלנדה ג'קסון) התוס־סת את השילטון בעורמה, את ניכסון; או להבין שהנזירה הטסה ללא־הרף מקצה העולם ועד קצהו על־מנת להביא לפראים את בשורת האמונה נוסח אמריקה (מלינה מר־קורי), אינה אלא חיקוי ברור להנרי קיסינג'ר. ון ג'קסון וג'רלדין פייג' מספקות שתי קריקטורות נוספות של נושאי־הכלים הרפובליקאיים, וכדי לשמור על האווירה המישפח־תית מגלמים אלי ואלאך (בעלה של ון ג'קסון) וריפ טורן

ג'קסון (גלנדה) וג'קסון (אן) — ציטוטים

(בעלה של ג'רלדין פייג') שניים מאנשי הכנסיה שבאים לח־קור את פרשת השחיתות, התקלטות הסמויות ומעשי ה־מירמה, כאשר יוצאת הפרשה את כותלי המינזר והופכת נחלת כלי־התיקשורת.

גסיסה פוטוגנית

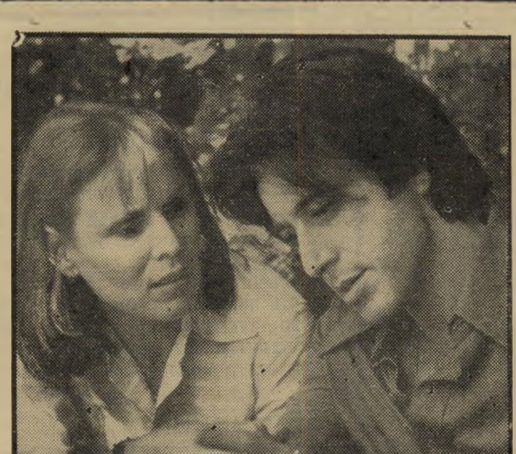

בובי דירפילד (סטודיו, תל־אביב, ארצות־הברית) — נהג־מירוצים אמריקאי קשוח, מת־אהב בנערה איטלקיה החולה במחלה ממארת. הם נפגשים לראשונה בשוויץ, ממשיכים להיפגש באיטליה ובצרפת, ונופי הרקע אינם מביישים גם את האוספים הציוריים ביו־תר של גלויות ציבעוניות.

אלה הם חומרי־הגלם היסודיים בסיפור־האהבה רחב־הממדים הזה, המציין אומנם בכותרותיו השראה של הסו־פר אריך מריה רמארק, הנשמרת בסוד כמוס על־ידי התס־ריטאי אלווין סרג'נט. לא משום שרמארק היה סופר מתוח־כם ומורכב ביותר, אלא מאחר שההשפעה הבולטת בו ביו־תר היא דווקא זו של אריק סיגל וסיפור אהבה שלו.

מי שהאזין בתשומת לב להכרזותיו של הבמאי, סידני פולאק, שהוכיח בעבר כוונות רציניות בסרטים כמו חוב של כבוד או שלושת ימי הקונדור, יכול היה לחשוב שסיר־טו החדש אמור להעמיד שני עולמות זה מול זה, ואת שניהם יחד מול המוות. הנהג הוא תוצר של הפרולטריון האמריקאי, הנערה היא בת־אצולה איטלקית; הניצחון בכל מחיר הוא מטרתו־שלו בחיים, ההנאה מכל רגע שנו־תר לה לחיות — מטרתה. שניהם ניצבים מול פני המוות, הוא כנהג־מירוצים, המנהל עם המוות דו־קרב מתמיד, מתוך אמונה שאפשר להערים עליו ולנצח אותו, היא — מתוך ראיית המוות כעובדה קיימת בסוף הדרך, המחייבת ניצול מירבי של המסלול עד שמגיעים אל הבלתי־נמנע.

נשמע פילוסופי מאד, אבל אין צורך לחשוש. פולאק

פאצ'ינו וקלר — כמו סיפור־אהבה

מדבר על עניינים כאלה רק ברעיונות. הסרט הוא מסוג הסיפורים שהרומנטיקה בהם משכיחה כל פרט אחר. איש אינו טורח להבהיר מהי מחלתה של הנערה, אבל היא נשארת פוטוגנית עד הרגע האחרון, כמו גיבורות האופרה השרות אריה במלוא הגרון דקה לפני שהן נופחות את נשמתן משחפת. כל הרמזים על כך שיש כאן יותר מאשר אהבה בין שני אנשים שונים, נשארים בגדר רמזים, שה־צופה יכול לפרשם כאוות־נפשו מבלי שהבמאי יתחייב לכאן או לכאן.

יסודית שלמדה את כל רזי המיקצוע על בוריים. ולא זו בילבד, אלא הסתבר שהיא יודעת גם לבחור את בגי־הזוג שלה. כאשר נפרדה מפיליפ דה ברוקה (שהוא עדיין ידיד קרוב) אימצה תחתיו את קלוד ללוש. זה האחרון ידוע לא רק כבמאי־קולנוע, אלא גם כאיש־עסקים ומפיק ממולח, שידע לנצל את הצלחותיו המיסחריות ולהשתמש בכספים שהרוויח להרחבת אופקי ההשקעות שלו, כך שלא כל ביצי הזהב שלו מונחות בסל אחד.

אולם משהכיר את העלמה קלר, הוא הפך גם גבר מאוהב מאוד, וסוד גלוי הוא שרק למען מארתה נכנס להרפתקה הקולונועית היקרה ביותר שעשה עד היום, סרט בשם כל החיים (באמריקה קוראים קפיצה חשוב. באירופה כבר הכירו אותה הכל (מה עוד שהופיעה בינתיים גם בסידרת־טלוויזיה פופולארית בשם העלמה מאוריניון). אבל ככל אירופית, היא ראתה את ההצלחה האמיתית בפריצה לשוק האמריקאי. את סירטו של ללוש אולי לא ראו די אנשים, אבל החשובים באמת ראו אותו, וביניהם המפיק רוברט אוואנס, שביקש ממנה שתבוא לארצות־הברית ותעשה מיבחן־בד עם דאסטין הופמן, לסרט שתיכנן זה כמה שנים, איש המאראתון.

„למען האמת, לא הטלתי ספק בכישרונה," טען אוואנס. „רציתי רק לבדוק אם נוצר אותו קשר קסום, שכל סרט זקוק לו, בינה לבין הופמן." הקשר, כידוע, נוצר, והיו שסברו כי אוואנס לא היה אובייקטיווי לגמרי כאשר קבע זאת. קלר, שעזבה בינתיים את ללוש, ראתה את שמה קשור בזה של אוואנס בטורי הרכילות. ואשר לעובדה שהיא גבוהה מהופמן, שהופיע מולה, ב־10 סנטימטרים לפחות, נמצא מייד תירוץ מתאים. „הופמן אוהב נערות גבוהות ממנו," הסבירו, והצביעו על אשתו, רקדנית מיקצועית הגבוהה כמרתה.

מאז הולך לה הכל חלק. ג'ון פראנקנהיימר ראה אותה באיש המאראתון והפך אותה למחבלת ערבית־למחצה ביום א' השחור. סידני פולאק, שפנה לפרנקנהיימר ובקש המלצה על שחקנית אירופית כישרונית, ירש אותה לבובי דירפילד. האמריקאים משוכנעים שהיא יכולה להיות גארבו חדשה. האירופיות מקנאות בה. „איזבל אדז'אני פשוט משוגעת... קראתי בעיתונים שהיא סירבה להופיע ביום א' השחור, ז'שפולאק הציע לה את התפקיד בבובי דירפילד ורק אחרי שסירבה, פנה אלי. היא בכלל אינה לטעמו של סידני, אתם יכולים לשאול אותו. האמת היא שהוא רצה בתחילה את קאתרין דנב," אומרת מארתה בלהט.

פולאק, מצידו, מאושר מבחירתו הספית, ואינו חדל לשבחה. העיתונות, ביתים, הספיקה לקשור את שמה כימעט עם כל מי שיש לו מה לומר בתעשיית הסרטים האמריקאית. עד שהסתבר, מעל לכל ספק, כי הגבר הנוכחי — בינתיים — בחייה, הוא אל פאצ'ינו.

זה החל בלגימת יין בין צילום לצילום בבובי דירפילד, והתפתח לרומן סוער. וכשמזכירים לה שגם פאצ'ינו נמוך ממנה, כהופמן, היא משיבה: „בסצנות אהבה אין מבחינים בהבדל. בשכיבה, שנינו בעלי אותו גובה."

כשחקנית אמיתית, הזדהתה כל־כך עם תפקידה בבובי דירפילד, עד שנפתולי האהבה ומהפכיה בסרט השתקפו גם ביחסים שבינה לבין פאצ'ינו בחיים. אחרי ההסרטה הוא יצא לניו־יורק להופיע במחזה ואילו היא, אומנם לא חלתה כגיבורת הסרט, אבל סבלה מהתמוטטות־עצבים ואושפזה למשך שבועיים.

פאצ'ינו נטש את הבמה כדי להיות לידה, ונטל אותה עימו, עכשיו, לניו־יורק.

שחקנית מארתה קלר במציאות
המפיק הדגול הציע אורגיה

מארתה קלר וברוס דרן ב„יום א' השחור"
מחבלת ערבית־למחצה

תדריך

חובה לראות:

תל־אביב — פנים אל פנים, מילחמת הכוכבים, קריאת העורב, רחוב הסטר.

ירושלים — מילחמת הכוכבים, ד"ר ז'יוואגו, רסיסי חיים.

חיפה — פנים אל פנים, הפרקליט, הגיס והכיס, מילחמת הכוכבים, שחק אותה, סם.

תל־אביב

★★★ **פנים אל פנים** (אורלי, שוודיה) — ההתמוטטות הנפשית ותחילת השיקום של רופאה פסיכיאטרית. פרק נוסף בנבירה בתוך ניבכי העם השוודי של אינגמר ברגמן. מישחק מדהים של ליב אולמן בתפקיד הראשי.

★★★ **קריאת העורב** (צפון, ספרד) — ילדות אפופה מיסתורין, ערפילי מוות והתעוררות מינית, ומאחרי כל אלה משל על החיים בספרד של פראנקו. סרט מורכב ומעניין של קארלוס סאורה, עם ג'ראלדין צ'אפלין והילדה אנה טורנט, שגונבת את ההצגה מכולם.

ירושלים

★★★ **הוקטור ז'יוואגו** (סמדר, ארצות־הברית) — סיפור־אהבה המתפשט על פני המהפכה הרוסית, מבלי להיות שווה־ערך לסיפרו של פאסטרנק, זוהי אפופיאה קולנועית מרהיבת־עין המעוררת התרגשות ברגעים רבים. עם ג'ולי כריסטי, עומאר שריף ותום קורטניי.

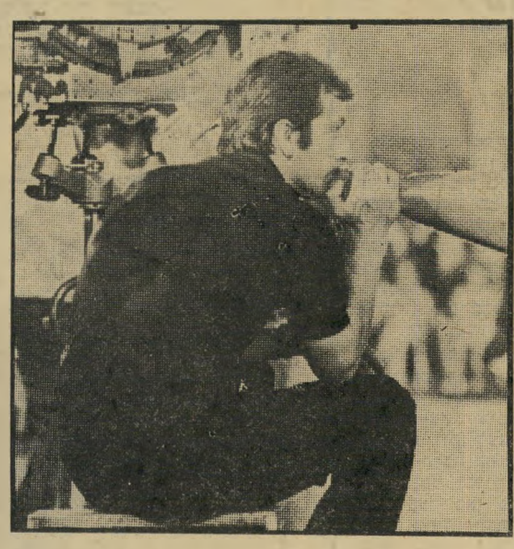
חיפה

★★★ **הפרקליט, הגיס והכיס** (אורלי, ארצות־הברית) — צלם טלוויזיה מעמיד פני נכה, בעצת גיסו, כדי לסחוט מחברת־ביטוח. סאטירה פראית שנונה של בילי ווילדר על אוריחות חיים אמריקאיים ופולחן רדיפת־הבצע. עם ואלתר מתאו וג'ק למון.

★★★ **שחק אותה, סם** (בית אבא חושי, ארצות־הברית) — משוגע לקולנוע מקבל השראה, ביחסיו עם המין החלש, מרוחו של האמפרי בוגארט. שיתוף־הפעולה הראשון בין וודי אלן ודיאן קיטון.

קוסטא־גאוואראס:

„האם אפשר לעצור את הקידמה?"

נתן קוסטא־גאוואראס בידי השחקן האמריקאי ויליאם הולדן, שאחרי רשת שידור שב למשוך תשומת־לב גדולה בעולם.

מולו מתכונן קוסטא־גאוואראס להציב את מייק מוריארטי, אחד השחקנים הצעירים בני דורם של פאצ'ינו ודה־ניירו, הנחשב באמריקה מוכשר לא פחות מהם. מוריארטי הופיע בסרט צנוע בשם הקש בתוף לאט יחד עם דה־ניירו, אבל הסרט לא הוצג בישראל, משום שמפיציו סברו כי אינו מיספיק חרי עד הצורך. זאת, למרות שהסרט זכה בביקורות חיוביות באמריקה ואף נכלל בכמה מרשימות עשרה הסרטים הטובים ביותר של עיתונים גדולים, לפני ארבע שנים.

קוסטא־גאוואראס יוצא לדוג. כהרגלו, המטרה פוליטית, אבל שם סירטו החדש הוא ציפור השלג (קורמורנט), שאותו כתב יחד עם פראנקו סולינאס, שותפו בשני סרטיו האחרונים (ומי שכתב עבור ג'וזף לוזי את מר קליין).

„ציפור השלג משמשת דייגים באיורים מסויימים של אסיה," מספר קוסטא־גאוואראס. „עונדים טבעת לצווארה, והיא מונעת ממנה לבלוע את הדגים הגדולים שהיא דגה. היא מביאה אותם אל הדייג שאילף אותה, ומקבלת בתמורה דג קטן."

„זה, בערך, מה שקורה בסרט שלי. שני דורות ניצבים זה מול זה. הדור הראשון הוא זה שאגר את ההון ואת הכוח, והיה עסוק במלאכת האגירה עד שלא נותר לו פנאי ליהנות מן החיים. עתה, הדבר היחידי שמעניין אותו הוא לשמור על כל מה שצבר. ואילו בני הדור החדש, הצעירים, המצויידים במחשבים ובלוחמה פסיכולוגית, מתכוננים לגזול מן הדור הקודם את אוצרותיו. זהו עימות שמעל ומעבר למילחמת המעמדות ולמאבק החברתי. הסרט מנסה להעמיד בסימן־שאלה את עצם הבסיס לקיומה של החברה בימינו. האם אפשר באמת לשנות את פני ההיסטוריה ולעצור את הקידמה, כפי שרבים היו רוצים לעשות?"

ציפור השלג יצולם בשלוש יבשות. שבוע אחד בארצות־הברית, שבוע אחד במיזרח־הרחוק וכל השאר, באירופה. את התפקיד הראשי בסרט, כנציג הדור הקודם, האוגר, השמרני,

בישולים

אג בנדיקט מארץ־החלומות

תקופות ארוכות מחייה היתה חברתי
רה חונה בדורצ'סטר הבריטי, ממוקמת
רה המלכותית של המלון. היא היתה
עוררת עם בוקר כמו נסיכה, ואז היה
בד במדים מגיש לה, על טס של כסף,
ת ה„אג בנדיקט": מאכל־פלאים מטרף,
בעלה האוהב והמפנק היה מזמין טלפו־
ת אל חדרה ממישרדו שבארץ.

מאז — נקפו השנים, הדורצ'סטר עבר
דיים ערביות, בעלה של שרה לידיים
ספתיות, והנסיכה הפכה אשת־עסקים. ב־
ר שכזו, אין לה עוד פנאי להתלבלב
תי־מלון. אבל לעיתים היא חוטפת רגע,
חתת אצלי בבית. בהזדמנויות אלה
כנו ג'ינג'ונת־שיחוור אין־ספור, בעזרת
פרי־ביטול והזיכרון — שנצר בחובו
ת טעם החווייה הטמירה.

תיקנו פה, השמטנו שם, עד אשר אכן
ענו אל צירוף הטעם־של־פעם. והרי
ם מעדן אמיתי לפינוק אהובים. כדי
שיג את הטעם המדוייק, מומלץ לא
שתמש בתחליפים.

מוכנים?

מסדרים על צלחת פרוסה אחת דקה,
ולה ומקופלת לשניים, של שינקן מעו־
שן. (דומה בצורתו אך לא בטעמו, לחזה־
הודו מעושן). על זה שמים פרוסה אחת
חלה מתוקה, טרייה וחמימה, שאותה חותכים לריבוע של 12 על 12 סנטימטר, מרוח בחמאת־שום (להשיג, של טנא).

על זה מניחים פרוסת נקניק פאטה כבד בהיר בעובי סנטימטר אחד, מחומם בגריל עד שהוא כמעט מתפורר ונמס. לא יותר. (להשיג בחנויות למעדני־בשר). הבאה ב־תור על הפירמידה הנבנית היא ביצה עלומה, שהכנתה קלה מאין כמוה:

ממלאים מחבת קטן במים מלוא תכול־תו, ומרתיחים. כשהמים רותחים מגלישים לתוכם בתנועה קפואה, בזהירות, ללא תנופה, ביצה ששוברה תחילה לתוך כוס. עושים זאת כך כדי שהחלמון לא „יישבר" במים. הביצה תסתובב בתוך המחבת כסה־רורית, ומעט חלקי חלבון ייפרדו מעליה. נחזיר אותם אל החלמון, ככל הניתן.

מרתיחים ארבע דקות בדיוק.

החלמון העטוף בחלבון תופס אז שיכבה קשה חיצונית, אך תוכו עדיין צמיג־נוזלי.

לא לשכוח את החמצון!!!

חשוב שהביצה לא תהיה קשה לגמרי. כל זמן הבישול יש לנשוף על המחבת, כדי לחסום בעד הקצף המאיים לגלוש על הכיריים. מוציאים בעזרת כף מחוררת, ר־מניחים את הביצה העלומה על פרוסת פאטה הכבד. ממליחים, ושמים למעלה כפית גדושה מיונית. בראש תלולית המיו־נית תוקעים זית שחור, מקשטים בעלה־חסה ומגישים.

אוכלים בעזרת סכין ומזלג העוברים בתוך הבלוק, חותכים ולוקחים תחד מכל המרכיבים ביחד.

מכינים כל מנה לחוד, כדי שאפשר יהיה להגישה חמה, בטמפרטורה הנכונה, בלי שהעסק יצטנן עד לגמר הטיפול בשאר המנות.

למבולבלים, שוב, בזה הסדר: שינקן, חלה מתוקה, חמאת־שום, פאטה כבד, בי־צה עלומה, מלח, מיונית, זית.

מעדן שלא מן העולם הזה.

פטנטים

צמה במהירות הסילון

עונת הסרגנות הגיעה. הפכתי את כיסי, מלאן פטנטים נשפכו משם.

למשל:

כאשר סורגים דוגמת צמה כלשהי, תמיד־ תקלים בבעייה מה לעשות עם העיניים צריך להצליב את מקומן. גפרור, מסרגת־ דושה וסיכת־ביטחון הם פטנטים מסור־ לים ביותר. מה עושים? יש!

לוקחים קליפס־שערות קטן, שצורתו ה־ חודדת מתאימה מאד למטרה זו. לוחצים ליו באצבע ואגודל, והוא נפתח. כעת, נעיצה אחת, מעלים את ה„עיניים" ה־ דושות, ומשחררים את האצבעות. הקליפס סגר על הלולאות הרמטית, ומחזיק אותן שבי.

כל סרגנית שאי־פעם בחייה רדפה אחר עיניים" אבודות, תקפוץ על המציאה.

נקודות לתיזכורת:

כדי להדגיש את הצמה, הנסגרת ב„עי־ ימין, סורגים לה 4 עיני שמאל לפניה 4 אחריה. כל שבע שורות, על השורה שמינית, מבצעים את ההצלבה. תחילה קליפס מונח מאחרי העבודה, וההצלבה יא מאחור; בחציה השני של הצמה ה־ קליפס תופס עיניים לפני העבודה, וההצ־

צמה חצי־אוטומטית

הודעה חשובה

זכר אלה המורידים עלי סיפורים, ומאיימים „שלא תספרי אותם לרחל המרחלת" —
רכותי, הנכם שמים את סיפו־ ריכם על קרן הצבי.
אני באמת לא מספרת אותם לרחל המרחלת.

לבה היא מלפנים, זהו כל הסיפור.

איך אמר הבעל: חיים קלים.

פינת המדליות

מיבצע האסלה הנוצצת

מזמן לא עסקנו במשהו פרודוקטיווי ו־ יצירתי, כגון זה הנרמז בכותרת דלעיל.

הפעם נערוך, עם פינת־המדליות שלנו, טיול מאורגן לטובת השירותים.

המים הקשים המגיעים אל הבית, מרפ־ דים אט־אט את דפנות האסלה, ותהא ה־ נוצצת ביותר, בשיכבה אפורה עמומה.

עקרת־הבית החרוצה, הנוברת מדי שבוע עם מקל מיוחד במעמקים לא־נודעו — ניצבת אבודה מול המציאות האפרפרה.

בהקשר זה אינני טורחת כלל לאזכר את תרומתם של זכרי הבית למיניהם ל־ טובת העניין, כי זאת כבר אופרה אחרת. כל אחת הרי יודעת איך נראה המקום אחרי ביקור צנוע מצידם. לומר שהשתול־ לה שם ממטרה משוגעת — זה יהיה רק רבע המציאות.

אז מה עושים?

או. רצים להנות לחומרי־בניין וצבעים, וקונים בקבוק קטן מי־אש. נזהרים כמו מהשטן. טיפה אחת שנוזלת מסוגלת לעוקל נזק בל־יתואר. לא נוגעים בזה בשום אופן ביד חשופה.

מגיעים הביתה, ומסלקים את כל היל־ דים לחדר מרוחק ובטוח. נועלים אותם שם. לובשים כפפות, ופותחים את חלון חדר־השירותים לאיוורור. שופכים את ה־ חומר כולו לאסלה. בורחים מהריח. חוז־ רים עם מגבת מלופפת על הפנים, ומשפ־ שפים עם מקל עץ — מטאמטא, ענף, או מברשת־לולאה הנמכרת בזול.

משאירים חמש דקות, ומורידים את ה־ מים. במטלית טבולה במים עוברים על כל המקומות, ומייבשים.

לעסוק בחומר בזהירות רבה מאד. את הבקבוק הריק יש לשטוף לפני שזורקים, כדי שלא יישאר עוד שום נזק לא־צפוי בדרכו האחרונה, עד הפחים שלמטה.

מסתכלים באסלה, ומסתנוורים מהבהוק החדש.

רק אחר־כך משחררים את הילדים ה־ מצווחים.

בריאות

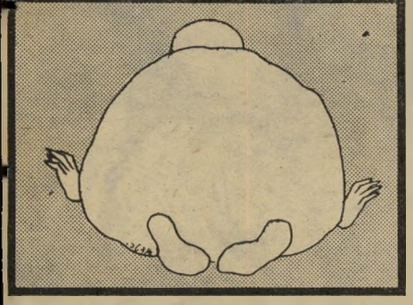
שיקוי פלאים נגד בחילת הריון

בוקר וערב, בספל־אדירים, יש לערבב ואחר־כך לשתות:

- כף אחת חומץ־תפוחים (בחנויות טבע, סופר־סלים ומעדניות).
- כף אחת גדושה מאד דבש־דבורים טיבעי; עדיף — מזון מלכות.
- מים מינרליים עד מתיקות נעימה.

טעם המשקה המתקבל הוא כטעם סיידר תפוחים. טעים מאד־מאד. זהו עזרה־ ראשונה יוצאת־מן־הכלל, הנותנת תוצאות נהדרות מייד — ובאפקט מצטבר.

רצוי להכניס את השיקוי כתפריט־קבע לכל השנה. מינרלים מרכזיים, נחוצים ב־

מוכר?

יותר לגוף, מצויים בשילוב שלושה ה־ מיצרכים הללו.

ואז אפשר להפסיק את הזחילות־על־ ארבע אל בית־הכבוד. על כל פנים, אחרי שתיית שיקוי־הפלאים ניתן יהיה ללכת לשם על שתיים — וגם זה משהו.

בזמן שהם מתחילים לעשות אותן, מת־ חילה גם המסיבה.

קייטרינג: מנהג נובי־רישי חנטאריישי, מארגנים אווירה קסומה, כוכבים וכוכבות מרצדים בשטח, הכל יפה ומחשמל — ר־ פיתאום פורצים יהודים גליציאנרים זק־ נים, עם בומבות אורטופדיות ווריד‍ים ב־ רגליים, ומגישים געפילטע־פיש בסלסילות. איחחס!

מזון: מוטיב שימחה מרכזי בדוק. חייב להימצא בשפע פורנו. מיני מזונות מרומ־ מים את האגו, ואת כל המסיבה עקב כך. הררי סרטנים מטוגנים טפי־טפי, רק הפוש־ עים אוכלים. כנ„ל ערמות שימורי צדפות, כנ„ל קוויאר איראני. מגושי גבינות ה־ ברסן שומר נפשו ירחק — אבל הוללים מועדים בין כה וכה יירשו גהינום, ולהם — אין כבר מה להפסיד.

מוסיקה: היא ההורסת, והיא תבונה. מכינים מראש את המילה האחרונה, סיד־ רה לנדבקים, סידרה לפעילים להיזהר מהנודניק המתעקש להשאיל את סירטי ההקלטה העייפים שלו למסיבה התוססת שלכם. האיש מסתובב חופשי, ורוצח מסי־ בות בדם־קר.

שונות: התאורה חייבת להיות רכה. מארח מתחשב לא יהרוס לאורחיו את תע־ נוג ספירת מלאי המיטען שעליהם, ועל כן לא יוריד על ראשם עלטה מוחלטת. הם הרי לא סחבו את הזכוכים האישיים כל הדרך מהבית, רק כדי שלבסוף איש לא יראה אותם.

עם כל הכבוד למינהגים הרווחים, אין למהול מסיבה עם גורמים בלתי־מוזמנים. חלק שמן מהצלחת מסיבה ניתן לזקוף לזכות תחושת הקושי להימנות עם קרו־ איה, תחושה שהמארחים הנבונים יידעו ללבות בין אורחיהם.

ואחרון אחרון חביב — תמורת ליקוקים מאסיוויים בא רכלן־צמרת עם מצלמה, עו־ שה פלאשים מסביב, ומעלה את הוולטאז' הכללי בצורה שלא־תיאמן. בואו מאפשר לכל הנוצצים, הלאים מרוב הופעות בעי־ תונות, להידחף לפוקוס בהיסטריה חש־ אית, ולהצהיר, שזה ממש נורא עם ה־ צלמים האלה.

זהו זה. ביליו נעים.

ארוח

כיצד לערוך מסיבה מפוצצת

מאז עובו האנשים את שבט מישפחתם, קשה להם לערוך מסיבות מוצלחות. פעם, לא היתה שום בעייה בקשר למיפגש חב־ רתי כלשהו. המוכשר המישפחתי בן ה־ שלוש היה מענה את כולם שעה, ונותן קטע. הדוד ההדודה שלא חיו בשלום היו באים, וזה תמיד היה קטע. היענטעס היו נותנות אוכל, הילדים — מכות, והשימחה היתה שוררת בכל. מאז השתנו כמה דב־ רים, והרי נקודות לציון:

הרכב אנושי: ידוע שהרכב הכימיה האנושית המעורבבת, הוא אבי־אבות ה־ הצלחה. סוכות־מילחמה ותיקות המגרדות אלופים ושגרירים לשיכון פאזל מוצלח, סתם עושות לעצמן חיים קשים. הפטנט מסיבך הרבה פחות. מזמינים כל מיני נפר־ חים־מכסף, וכל מיני יפות. המגנט המפור־ סם יפעל כאן מעצמו, שכן כל מרכיב מגלה נטיה קדחתנית להיצמד בוואקום מעשי מאד — אל מישנהו. נותרת אומנם בעייה קטנה בדמות נשות־חיקם הניצחיות של הנפוחים־מכסף. ובכן, עבורן מזמינים את מייק סטולוביצקי. ראספוטין זה מרחק אותן סביבו כמו ברחשים.

משקאות: הכי נפלא להרטיב את כל העסק עם מפל של מטאוס. היין הפור־ טוגזי התוסס הזה עושה פיצוצים במות. אחרי לגימה אחצי, גם אזרחים מהוגנים מאד מתחילים לעשות שטויות. ובערך

זה היה העולם הזה שהיה

לפני 25 שנה

גיליון „העולם הזה" שראה אור השבוע לפני 25 שנים בדיוק, הקדיש כתבת־ענק למשבר הרעיוני־חברתי שפקד את התנועה הקיבוצית, והביא למירדת פילוגים בקיבוצים רבים. כתבות נוספות שראו אור השבוע לפני 25 שנים הוקדשו לחילופים שנערכו בצמרות מישרדי הממשלה השונים, כתוצאה מהרכבה הקואליציוני החדש של הממשלה. מדור התיאטרון הביא ביקורת על

„העולם הזה" 794
תאריך: 15.1.53

המחזה „ים וכית" מאת שולמית בת־דורי וכבימויה. כשער האחורי של הגיליון הוכא התשבץ השני כמיסגרת „אליפות התשבץ 1953". כשער הגיליון: המחשה גראפית של הפילוג בקיבוץ עין־חרוד.

מילחמת־אזרחים בקיבוץ עין־חרוד ✶ מהו „קו הרוחב 38"

✶ חילופי „פליטים פוליטיים" בין קיבוצי מפ"ם לבין קיבוצי מפא"י ✶ הקרב בין יצחק טבנקין לבין שלמה לביא

דו"ח מיוחד

עין־חרוד

העיתונים היומיים תחרו ביניהם בתיאורי קרב מרתקים, מלהיבי־דמיון. לעיני הקורא נצטיירה תמונה של שדה־קטל מכוסה פצועים, של עיי חורבות עשנים, שמסביבם משתוללים אנשים שדעתם ניטרפה עליהם כליל. שונאי התנועה החלוצית צהלו, הסיקו מסקנות. האדם הפשוט בתל־אביב, בירושלים, בבאר־שבע, קימט את מיצחו מתוך תימהון, לא הבין את הנעשה.

אותה שעה ישבו אנשי עין־חרוד בחדר־האוכל. המקום לא דמה כלל לבסיס קרבי נירגש. האנשים אכלו, שוחחו ביניהם והתלוצצו, כרגיל. לא היה במשק כל דבר מזעזע — לא הרוגים, לא פצועים ממש, לא קרבות איתנים. ארבע התכתשויות שאירעו משך יומיים, אף שהיו מעציבות למדי, לא חרגו מגדר התקריות שהפכו רגילות במקום.

באמצע חדר־האוכל הזה נימתח מעבר שרוחבו מטר וחצי. מעבר רגיל ביותר. אולם משני צידיו ישבו שני מחנות של אנשים מתנכרים אלה לאלה, שלא ראו כלל איש את רעהו.

בני המקום קראו למעבר „קו הרוחב ה־38" *. אפשר היה להשוותו לקו החוצה את ברלין, אלא שכאן שכנו אוהדי המיזרח בצד מערב, ואוהדי המערב בצד מיזרח. משני הצדדים של קו הרוחב ישבו אנשים שהקימו יחדיו את אחד המיפעלים המפוארים ביותר בתולדות הארץ, אולי בתולדות העולם. הם בילו יחד כל רגע מחייהם, משך 30 שנה, היו שותפים בשמחות וביגונות, באוכל ובלבוש, ברעיון וברכוש. הם גדלו בבית־הספר ביחד, הם אכלו את ארוחותיהם ביחד, עבדו ביחד בנגריה ובפלחה. ואילו כיום יש להם רק מכנה משותף אחד: שלילת הזולת, שלילה המגיעה לעיתים לכלל שינאה עיוורת וקיצונית, ואשר הפכה אצל אחדים מהם תוכן יחידי בחיים.

אבות נפרדו מבנים, צעירים מחברות, מורים מתלמידים, חבר מרעיו, ומשנפרד מישהו, היתה זאת כמעט פרידה טוטאלית, אם כי עוד ידועים מקרים שאיש מפא"י לוגם כוס קפה בחדר שכנו המפ"מי, או שבעל הסועד בצד המפא"י חי בשלום, ובחדר אחד, עם אשתו הסועדת בצד המפ"מי.

אולם אופיינים יותר המיקרים ההפוכים: האב המנהל תעמולה לגירוש אנשי מפ"ם מן הנקודה, אם כי חמשת בניו נמנים עם המועמדים לגירוש; הבת המפא"ית החולה, שגיזברות הקיבוץ המאוחד (המפ"מי) סירבה, עקרונית, להשתתף בהוצאות האישפוז שלה; החבר שנפטר, שבני הפלג הריב לא באו אף לנחם את מישפחתו.

הנבטים הראשונים של מילחמת אזרחים. המאבק בעין־חרוד מתנהל מאז היווסדו. בראש הסיעה האחת עמד שלמה לפקוביץ, כיום חבר־הכנסת שלמה לביא, המייסד העיקרי של עין־חרוד, מנהיג אנשי מפא"י במקום וראש הלוחמים במפ"ם. הוא האשים את יריביו, יצחק טבנקין, אהרון ציזלינג וחבריהם, בפולחן אלילים, לדעתו הפכו את הקיבוץ המאוחד למין אלילי־של־קרטון, ואת עצמם — לכת מתבדלת, בעלת פולחן של „אתה בחרתנו".

בעיני יצחק טבנקין וחבריו היה לביא כופר בעיקר. טבנקין האמין שאין כל ערך ואין כל טעם במשק ניפרד, החי לטובת עצמו בלבד, שמשק כזה נידון לכלייה, כמו הקומונות שהוקמו בתקופות שונות בארצות העולם.

התנועה הארצית בלבד, יכולה, לדעת טבנקין, להכשיר את הקיבוץ לייעודו האמיתי: לשמש מכשיר להגשמה מהירה של הציונות, להצלה דחופה של המוני הגולה. הקיבוץ המאוחד ייסד את תנועת החלוץ, הכשיר אלפי בני גולה וצברים לחיים חלוציים, הקים להם משקים חדשים ודאג לקיומם. טענו אנשי טבנקין: „המשקיסטים לא הבינו בענייני משק. הם לא הבינו כי אין קיום למשק ניפרד בלי תנועה שתעזור לו!"

מספר איש מפ"ם: „הם (שוללי הקיבוץ) התנגדו תמיד לכל הרחבה של המשק, הפריעו במזיד כדי לגרום כישלון לרוב. כל מעשה של התפשטות, כגון קניית קומביין גדול, רכישת ציונורות להשקאה, הקמת בית־ספר משותף עם תל־יוסף, נתקל בהתנגדותם. זה פיתח אצלם תסביך נחיתות והם הפכו מרים ושונאים זי"

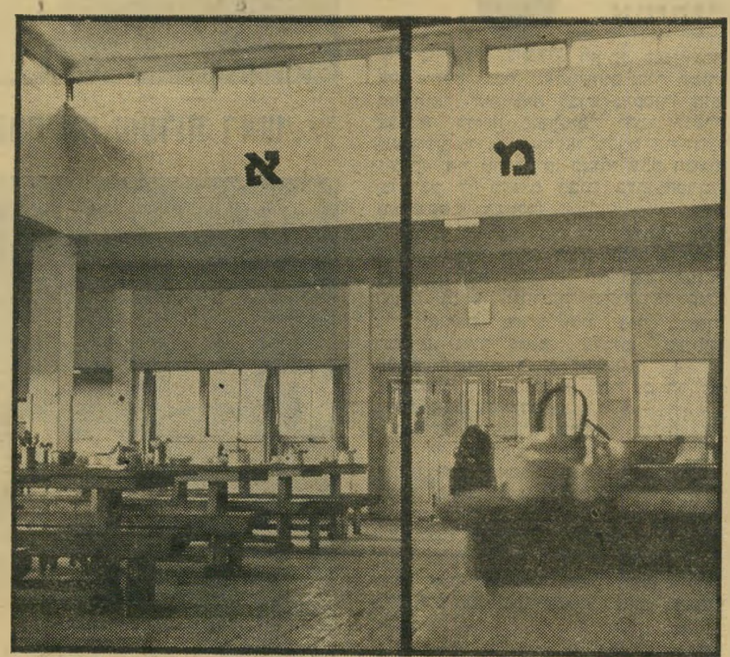
אנשי מפא"י * אינם מכחישים שחבריהם התנגדו לרוב לתוכניות התפשטות נועזות. לדעתם נבעה ההתנגדות מדאגת־יתר של המשקיסטים למשק, בעוד שאנשי הקיבוץ המאוחד היו מוכנים לדברים. לסכן את קיום הקיבוץ כדי להאדיר את המיסגרת הארצית.

כל הסיכסוכים פרצו כשפילג הקיבוץ המאוחד את מפא"י, ייסד את סיעה ב' ואחר־כך את המפלגה לאחדות־העבודה. עתה לא איחדה עוד מרות המפלגה את הפלגים, והם הפכו יריבים על בימות המאבק הפוליטי ביישוב.

מדינת ישראל קמה. בני עין־חרוד לחמו בכל החזיתות, מילאו בית־קברות קטן. המשק הוציא מתוכו את מצביא הרי ירושלים, מפקד הפלמ"ח יוסף"ה טבנקין, בנו של מחנך הקיבוץ המאוחד וחברו של יגאל אלון. אולם עין־חרוד יצאה מהמילחמה כשהגבטים הראשונים של מילחמת־אזרחים מבצבצים על אדמתה.

ה„טראנספר". הם נבטו באדמותיהם של משקים רבים. הקיבוץ המאוחד הצטרף למפ"ם. מפ"ם הפכה תנועה אופוזיציונית קיצונית, המתנגדת למפא"י בחריפות, לאורך כל החזית.

בני שתי המיפלגות החלו מנהלים תעמולת שיטוי איומה איש נגד רעהו. איש מפא"י שוב לא היה בעיני איש מפ"ם חבר בעל השקפות שונות אך מטרה דומה, אלא בוגד בעמו, מוכר מולדתו לאמריקאים, מסית למילחמת עולם שלישית, ואותו איש מפא"י חשב את חברו המפ"מניק לסוכן מעצמה זרה ואוייבת, תוקע סכין בגב התנועה הציונית, מהרס הנוער. אותו מצב שרר במשקים רבים. החיים בצוותא הפכו בלתי אפשריים. התעורר רצון להפריד בין הניצים. אולם בכל משק שררה מציאות שונה.

* למעשה אין פילוג בין מפ"ם לבין מפא"י בתור שכאלה, אלא בין אנשי הקיבוץ המאוחד, התומך במפ"ם (אך הכולל גם חברים המצביעים בעד מפא"י) לבין איחוד הקיבוצים והקבוצות, המסונף למפא"י. הצדדים עצמם אינם משתמשים בשמות המיפלגות, אלא בשמות האירגונים הקיבוציים.

קו הרוחב ה־38

כך נקרא המעבר באמצע חדר־האוכל של קיבוץ עין־חרוד, אשר מימינו יושבים אנשי מפא"י ומשמאלו אנשי מפ"ם. המיטבחים נפרדים לחלוטין, ואין כימעט מגע בין שני המחנות הסועדים. חדר־האוכל היה מקום ההתכתשות הראשון, כשאנשי מפא"י ניסו למנוע את כניסתם של תלמידי סמינריון הקיבוץ המאוחד, שפכו צלחות שמנת על ראשיהם. בניסיון התיווך האחרון שוב הפריע חדר־האוכל, כי מפא"י התנתה את הסכמתה ביציאת מפ"ם מן האולם.

* קו הרוחב 38 הפריד בין שני חלקי קוריאה, עד פלישת הקומוניסטים מן הצפון לדרום. בפלישה זו החלה מלחמת קוריאה (1950).

קיצוני ביותר היה הפיתרון במשק אלונים, בגבולו המערבי של עמק יזרעאל. אנשי מפא"י במקום היו מיעוט קטן בקיבוץ והם יצאו ממנו בידיים ריקות. לא היה בהם הכוח הנפשי להצטרף לקיבוץ אחר, והם התיישבו מול אלונים, כחבורה של אנשים פרטיים, ללא קומונה.

היה זה מיקרה יוצא מן הכלל. בתל־יוסף המפא"ית עזב המיעוט המפ"מי את המשק, השאיר אותו כולו בידי מפא"י והצטרף למשק בית־השיטה. המיעוט המפא"י בבית־השיטה, שהגיע ל־40 אחוז, נטש את ביתו, עבר לאיילת־השחר.

היה זה פיתרון ה„טראנספר", עזיבתו המוחלטת של המיעוט והצטרפותו למשק בו יש רוב למפלגתו. פיתרון שונה נתקבל על־ידי המיעוט המפא"י בגבת, שהתאחד יחד עם קבוצת השרון, והקים יחד עימה נקודה חדשה על חלק מאדמת הקיבוץ.

שונה לחלוטין היה הפיתרון שניתקבל באשדות־יעקוב, שם חולקה לא רק האדמה, אלא גם נקודת היישוב עצמה.

עין־חרוד איננה משק סתם. עין־חרוד הוא שם כימעט קדוש. ערש הקיבוץ המאוחד. בעין־חרוד ישבה גם מזכירות הקיבוץ המאוחד ומוסדותיו, ושם ישבו משפחות טבנקין וציזלינג, אבות סיעת לאחדות־העבודה. ודווקא בעין־חרוד היה רוב למפא"י.

בכל קיבוץ היה קשה לשתי המיפלגות לדור בכפיפה אחת. בעין־חרוד היה הדבר בלתי אפשרי. הרעל שהצטבר במשך דור שלם התפרץ עתה כנחל איתנים. לאנשי מפא"י היה ברור מה צריך להיות הצעד הבא — על אנשי מפ"ם לצאת: „האם לא יצאו אנשי מפא"י מכל מקום שהיו בו במיעוט?" אולם אנשי מפ"ם לא קיבלו את ההזמנה. הם לא רצו לצאת מביתם. אמר ראובן („ויניה") כהן, מראשי מפ"ם במקום: „עין־חרוד איננה רק ביטון. חצץ. זיפזיף ומלט. עין־חרוד היא אידיאה היא מגייסת כוחות גדולים."

זה היה לפני 14 חודש. מאז נטושה מילחמה. המישטרה הוזעקה עשרות פעמים למקום. רוב מיפעלי המשק חולקו למעשה, חלקם בהסכם וחלקם תוך כדי כפייה. ישנה הפרדה כמעט מוחלטת בצריכה ובייצור: יש בעין־חרוד שתי רפתות, שני בתי־אריזה, שני בתי־ספר.

מאחר והועלו במקום הצעות מנוגדות של הצדדים היריבים, הרי שנותר רק פיתרון אחד: להעביר את הבעייה למוסדות העליונים של ההתיישבות.

אם אומנם יימצא פיתרון כזה, תיגול אבן מליבם של אלפי בני־משקים משני הצדדים. כי על כפות המאזניים מונח יותר מאשר גורלם של 600 חברים ומשפחותיהם, על כפות המאזניים מונח עתיד ההתיישבות העובדת כולה.

אנשים

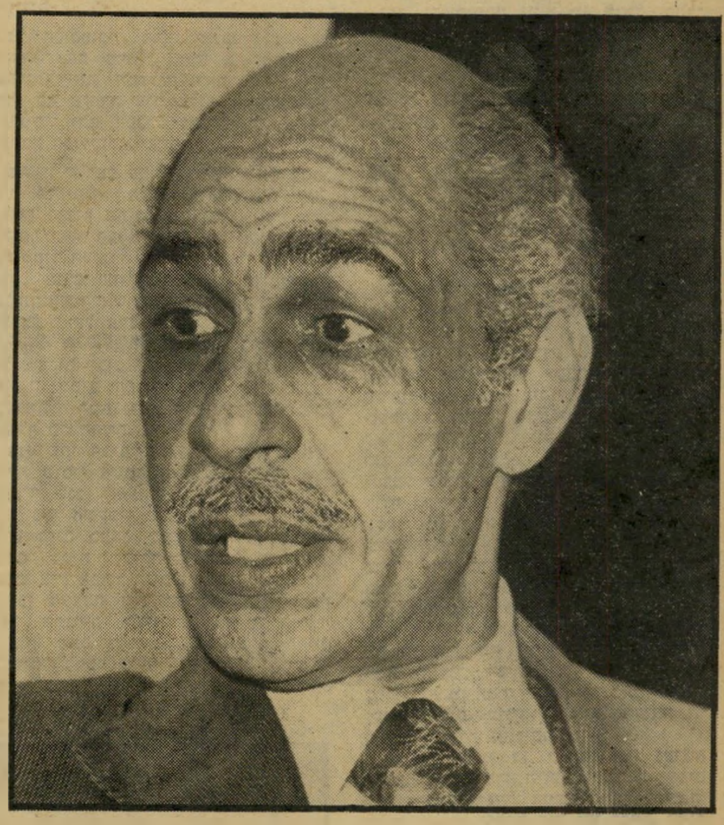
● שנתיים אחרי שפורסם ספר שירין הראשון, הוציא ס. (מוס וחלום) **כרמי** את ספר שירין השני, שמספר טפסין הוגבל ל־500 עותקים, בגלל המחסור בנייר. שם הספר, אין פרחים שחורים, לקוח מדיברי **קרל מארכס**. עיטור הספר נעשה בידי אשת כרמי, הפסלת **שושנה היימן**.

● המוסמך היחיד לרבנות מבין חברי הממשלה החדשה הוא דווקא איש מפא"י, שר־המישטרה **בכור שיטרית**, הפורט בשעות הפנאי, על כלי מוסיקאלי בלתי־מקובל בין מדינאים: עוד, שהיא גיטארה ערבית.

„העיתונאי המצרי האגדי, שאי־רגן לפני 20 שנה את הבריחה ההמונית מכלא שאטה, החקשר בקאהיר עם אורי אבנרי

„החיים לא חשובים, העיקר זה לשמור על הכבוד..."

„באותו לילה איבדתי בבת־אחת את שערות ראשי..."

„הר עם הר לא נפגש. אדם עם אדם נפגש..."

אחמד עותמן רוצה לחזור

ה טלפון צילצל בחדרי במנה־האוס. הרמתי את השפופרת בעודי אחוז תרדמה.

שעה קלה לפני כן חזרתי ממסיבת־העיתונאים המדכאת באיסמאעיליה. קמנו בחמש בבוקר, נסענו שלוש שעות הלוך, שלוש שעות חזור. הייתי הרוג. שקעתי בשינה עמוקה.

„זהו אחמד עותמן," אמר קול ערבי בשפופרת.

אחמד עותמן? מוחי הרדום נזכר כי יום לפני כן, לייד הווילה של אנוואר אל־סאדאת באיסמאעיליה, הציגו אותי לפני אחד האנשים החשובים ביותר במצריים, אבי־חתנו של סאדאת, יועצו ואיש־סודו, עותמן אחמד עותמן, מלך הקבלנים של מצריים, אשר יריביו קוראים לו, מאחרי גבו, „הקבלן של המהפכה". הוא העיר עלי בעיתוני מצריים. אך למה זה יטלפן אלי?

ראש־הממשלה, ואם יש צורך — אל הנשיא עצמו, הניחו לו להיכנס.

לא מונקי־ביזנס

מ ה הוא עושה עכשיו?

„אני עוסק בביזנס," אמר בצורה סתמית, ובחיוך מהיר: „באמת ביזנס, לא מונקי־ביזנס!"

נראה כי הוא מצליח, כי בהמשך פגישותינו נסתבר לי כי הוא חי ברמה בלתי־רגילה במצריים. המרצדס שלו חדש ומבריק („אני מחליף אותו כל שנתיים!"). הוא גר בדירה משלו, בבית משותף מהודר, בפרבר־היוקרה של קאהיר, אל־מהדי. לבית שתי מעליות. אשתו, אמריקאית ממוצא ספרדי, בתה של רוזנת, שהתה אותה עת באמריקה.

הוא מדבר היטב, באנגלית מצויינת ובעברית טובה, בהומור שופע, בלי טינה, כאחד המתייחס אל יסורי העבר כאל הרפתקה משעשעת.

רק מנושא אחד הוא מתחמק באלגנטיות: הנסיבות שהביאוהו לישראל. הגירסה הרישמית אומרת שהתיימר להיות מהגר מצרי אנטי־נאצרי, שנידב את שירותיו לישראל, שהוזמן לישראל, שגר במלון דן בתל־אביב, ושנתקל במיקרה בזוג עולים ממצריים שהיו שכניו בקאהיר, ושידעו כי הוא איש בכיר בשירות־המודיעין המצרי. אז נעצר.

עותמן מכחיש גירסה זו, אך מסתפק בקביעה כי הוסגר לישראל על־ידי הצרפתים, בשיא שיתוף־הפעולה הצרפתי־ישראלי. זה היה ב־1957. אין הוא מכחיש שהיה איש בכיר בשירות־הריגול המצרי. הוא באמת גר בדן, ויום אחד הסיעוהו מלוויו אל כביש עזוב. שם הוקף אנשי־ביטחון, שהודיעו לו: „אתה עצור!"

לקחוהו למיבנה מיסתורי של שירות־הביטחון, ושם חקרוהו. לדבריו, עינו אותו. אבל: „לא נורא. עובדה, נשארתי בחיים." אין הוא חפץ לדבר על כך.

העינויים פסקו ברגע שהועבר לבית־הסוהר. „שם התנהגו אלי יפה," הוא אומר. לא האשימו אותו בדבר, אלא החזיקו אותו לצורכי־חקירה, בבידוד מוחלט.

תחילה היה בתל־מונד. הא תיכנן תוכנית־בריחה, אך ערבי אחד הלשין עליו. העבירו אותו לרמלה.

הבריחה הגדולה

ב כלא רמלה היה אחמד עותמן „אסיר מס' 3×", אדם בלי שם, בי־אגף הביטחוני המבודד לחלוטין. 1× היה אברי זיידנוורג, „האדם השלישי" של פרשת העסק־ביש. 2× היה מוטקה קידר.

בין השלושה התפתחו במהרה יחסים מיוחדים. הם התקשרו איש עם רעהו בשפת מורס, על־ידי נקישות בקירות. אחר־כך המציאו שיטת מורס אחרת: נקישה על צינור המים החמים היתה נקודה, נקישה על צינור המים הקרים היתה קו.

כל אחד מן השלושה הוצא בנפרד לחצר קטנה מייוחדת, לטיול היומי. „אותי הוציאו תמיד כשהיה חם במייוחד, או „מה שלומך?" שאלתי באדיבות מטושטשת.

„אתה זוכר את שמי?" שאל בעל הקול, „אני האיש שהיה בכלא הישראלי!"

אז התעוררתי. אחמד עותמן! „העיתונאי המצרי!" מרד כלא שאטה! הבריחה ההמונית!

„קראתי בעיתון שאתה כאן," אמר, „אחכה לך למטה."

„ג'נטלמן אמיתי"

ב טרקלין המלון ראיתי לפני גבר אתלטי, גבוה מאד, שחום מאד, תמיר, יפה־תואר. הוא היה לבוש מיקטורן חום אלגנטי, בנוסח ספורטיבי, ודמה לנער־עשועים דרום־אמריקאי בסרט הוליוודי. נימוסיו היו מושלמים. במוחי עבר הכינוי שהודבק לו פעמים רבות בעת הפרשה והמישפט: „ג'נטלמן אמיתי."

למרות הרושם הראשון, עותמן הוא מיצרי מובהק. הוא דומה להפליא לסאדאת, בתוספת גובה של חצי־ראש. הפנים דומות, גם צורת־הדיבור והקול. אך בניגוד לסאדאת, שהוא יליד כפר בצפון־מצריים, נולד עותמן בדרום, בעיירה אסיוט, במחצית הדרך לאסואן.

„ובכן," אמר בעברית, „הר עם הר לא נפגש. אדם עם אדם נפגש."

הפגישה התאחרה בתריסר שנים. אז נודע לי, בדרכים עקלקלות, כי אחמד עותמן רצה להיפגש עימי. הגשתי בקשה לבקרו בכלא, אך נתקלתי בסירוב מוחלט. הגשתי שאילתה בכנסת, וגם זה לא עזר.

„אמרתי לנציב בתי־הסהר, אריה ניר, שאני רוצה לפגוש אותך," סיפר לי עתה. „הוא אמר לי: אתה יכול להיפגש עם כל אדם במדינת־ישראל, חוץ מאורי אבנרי."

גם הפעם לא יצאה הפגישה לפועל בנקל. עותמן הופיע בשער מנה־האוס, שהיה שמור מכל מישמר, וביקש להיכנס. בהיעדר הרשיון המיוחד, לא הניחו לו. הוא פנה אל האחראי, שהכיר אותו, אך גם זה סירב. „אתם כמו הישראלים!" אמר לו עותמן, „הם לא נתנו לי להיפגש עמו. האם גם אתם לא תתנו לי?"

אחרי שאיים לפנות אל שר־הפנים, אל

המרד הגדול בכלא שאטה, אוגוסט 1958: האסירים הערביים שלא ברחו מרוכזים עירומים בחצר הכלא

כשהיה גשם," נזכר עותמן. באחד הימים הצליח מוטקה קידר להשאיר לו, בחצר זו, עיתון עברי מנוקד, למחחיל, וכך התחיל עותמן ללמוד עברית.

השלושה עזרו איש לרעהו להבריח מיכתבים החוצה (וכך גם נודע לי לראשונה על הימצאותו של עותמן בכלא, ועל רצונו להיפגש עימי.)

גם בכלא רמלה תכנן מוחו הפורה ברי־חה. הדבר נודע לשילטונות, והוא

המרד שער העולם הזה (1088) מן ה־6 באוגוסט 1958, שהכיל כתבה גדולה על הבריחה ההמונית.

ואז אירעה התקלה. אסיר יהודי, שהבחין בנעשה, טיפס אל החומה, זינק החוצה, עצר מכונית של אנשי קיבוץ והזעיק את תושבי הסביבה. נפתח קרב־יריות פרוע, שבו ניספו 13 איש, ביניהם שני סוהרים. במישפט הוכח שהם נהרגו מ־כדורי חבריהם.

67 אסירים ביטחוניים הצליחו להימלט לעבר הר־הגילבוע, לחצות את הגבול ה־סמוך — הבריחה הגדולה ביותר בתולדות המדינה. כעבור שעה וחצי כיתרה המישטרה את הכלא, והשתלטה עליו בעזרת האסירים היהודיים (העולם הזה 1088).

אחמד עותמן לא הצליח לברוח. בעודו מנהל את המרידה, נפצע ממטר כדורים בכל חלקי גופו. שבעה כדורים פגעו בפניו, בביטנו וברגליו.

"באותו לילה, בבת אחת, איבדתי את כל שערות ראשי!" טוען עותמן, ומצביע על הקרחת המבהיקה שלו.

המעשה האנושי ביותר

עותמן זוכר רק במעורפל מה קרה לאחר מכן. בעודו שוכב על הארץ, כימעט מחוסר־הכרה, החל אסיר יהודי להכותו באכזריות. עותמן זוכר את שמו היפב: אליהו בורסרי.

הוא ניצל על־ידי עמוס בן־גוריון, אז מפקד בכיר במישטרה, שחש למקום. „אתה לא מתבייש?" צעק על האסיר. „לא היית גיבור כזה כשהיה לו נשק ביד!"

בבית־החולים בעפולה רצו הרופאים לקטוע את רגלו. עותמן סירב. „אחייה על שתי רגלי, או אמות!" קבע. הוא פחד שהרופא יקטע את רגלו, בכל זאת, כש־יהיה בנרקוזה. „אוי ואבוי לך אם תעשה את זה!" איים על הרופא, „אהרוג אותך!"

למחרת היום התעורר מן הנרקוזה. הוא לא יכול היה לראות את רגליו. „בבקשה, תרים לי את הראש!" ביקש מהשומר. „האם יש לי שתי רגליים, או אחת?" הוא נוכח לדעת כי נשארו לו שתי רגליו.

„זה היה מיקרה אחד ממיליון, שלא קיבלת נמק (גנגרנה)," אמר לו הרופא. „החיים לא חשובים, העיקר זה לשמור על הכבוד!" השיב לו עותמן. זוהי מישנת חייו.

מייד אחרי הניתוח נכבל עותמן באזי־קים, וכך שכב במיטתו ימים ארוכים. אז אירע מיקרה, שנחרת בזיכרונו עד היום, והוא מדבר עליו שוב ושוב. אחות אל־מונית ריחמה עליו, החביאה שוקולד מת־חת לכריתו, האכילה אותו כשאיש לא שם לב.

„זה היה המעשה האנושי ביותר שראיתי בחיי!" מתפעל עותמן, „אחרי הכל, בש־ביל האחות הזאת הייתי אוייב, רוצח. אמ־רו עלי אז שהרגתי את שני הסוהרים. ובכל זאת עשתה את המעשה הזה!"

יותר מכל, דבר אחר היה עותמן רוצה לדעת מי היתה האחות, ולהודות לה.

המישפט נערך לפני השופט אזולאי ה־מנוה. עותמן נאשם ברצח הסוהרים. הוא זוכה. תחת זאת הורשע בנסיון לברוח, בעזרה לבריחת אסירים ובנשיאת נשק ללא רשיון.

„ממי יכולתי לבקש רשיון?" התלוצץ עותמן במישפט.

התובע, חיים כהן, ביקש את העונש המירבי, שמונה שנים. השופט פסק לו שש שנים בילבד, מתוך הערכה להתנהגותו ה־ג'נטלמנית כלפי הסוהרים בעת המרידה.

השפיעה על כך עדותו של הסוהר גליק. מספר על כך עותמן: גליק זה היה סוהר גרוע. יחסו אלינו היה רע. שאלתי אותו: „למה אתה שונא ערבים? הנה, אני מכבד אותך!"

גליק ענה לו: „אני מכיר אתכם, אתם

בין החרבות

בדירתו בפרבר היקר אל־מהדי של קאהיר, המכיל אוסף נדיר של רו־בים, אקדחים וחרבות עתיקים, יושב אחמד עותמן בחברת בנו, נאביל, ומספר על קורותיו בכלא הישראלי. עותמן מגדיר את עצמו כיום כ„איש עסקים", חי ברמת־חיים גבוהה, נוהג במכונית **מרצדס** חדשה. הבן, סטודנט להנדסה, נהנה מסיפורי אביו.

הפריצה עותמן מתלהב, בתארו את המיבצע שהביא לבריחת 67 אסירים ערבים מכלא שאטה.

שחי דגליים „אחיה על שתי רגלי או אמות!" אמר עותמן לרופא, ואיים שיהרוג אותו אם יקטע את הרגל בעודו שרוי בהרדמה. לדעת רופאיו, ניצל עותמן בנס. היום הוא מחפש את האחות שטיפלה בו בבית החולים.

„בשנות הבידוד," סיפר עותמן, „עלתה על דעתי לא פעם מחשבה של התאבדות. אך תמיד אמרתי לעצמי: הרי זה מה שהם רוצים! לא אעשה להם את הטובה הזאת!"

פעם בא חיים כהן, בלוויית מזכירתו, לבקר אותו בכלא. לכבוד המאורע הרשו לו לראשונה ללבוש את בגדיו האזרחיים. הוא חגר חגורה. כשראה זאת אריה ניר, שנלווה לכהן, נדהם. „מה זה?" שאל את מפקד הכלא.

„כבר נתנו לו את הכל, וזה לא עזר," השיב המפקד בעברית, בהתכוונו לסירובו של עותמן להתאבד.

„אם אלך, לא אלך לבד," התערב עותמן בעברית. „אני אקח אותך איתי" הנוכחים, וביניהם חיים כהן, פרצו בצחוק.

„שולמן ישלם" וכל השאר

א חמד עותמן ישב נינוח בדירתו. על הקירות התנוסס האוסף הנדיר שלו: כלי־יריה עתיקים מכל העולם; רובים ערביים, מעשי ידי אמנים, מן המאה ה־17; אקדח איטלקי מן המאה ה־18, עשרות פריטים יקרים דומים. יחד עם החרבות מכל התקופות, הם שווים הון.

„אשתי שונאת את האוסף הזה," הוא מודה. „היא אומרת שאי־אפשר לאבק אותו!" אולם האוסף מוחזק בסדר מופתי, בונות. תחילה היה עותמן מקבל חבילות ממישפחתו במצריים, דרך הצלב האדום. לאחר מכן הותר לו לקבל רק כסף, ובכסף זה יכול היה להזמין דברים מן החנות של בית־הסוהר — שוקולד, פירות, סיגריות. בעת השיחרור, היה חייב לחנות 50 לירות.

„אין דבר," אמר מפקד הכלא, „נמחל לך."

„לא, השיב עותמן. „אני רגיל לשלם את החובות שלי."

„אבל אין לך כסף!" התפלא המפקד.

עותמן שלף מכיסו עט נובע, פתח אותו — ובפנים היו מגולגלים שטרות־כסף. הוא שילם את החשבון.

הוא הוחזר למצריים דרך המעבר ליד

חצר הכלא

שבה פרצה המרידה, כפי שצולמה למחרת היום על־ידי **העולם הזה**. האסירים הציתו את החומר שממנו הכינו מחצלות, והשתמשו בלפידים כדי להשתלט על הכלא. תוכנית הבריחה לא היתה כרוכה בשפיכות־דמים.

תחילה זה הלך בקושי. שולמן ניסה להכות אותו. „שמע, בחור," אמר לו עותמן, „אם תגע בי, ולוא פעם אחת, אני אהרוג אותך. אני נשבע לך." שולמן לא הרים יד, והשניים הפכו חברים טובים.

סאשה הפוליטרוק, הפרופסור סיטה ורבים אחרים, אשר יצרו פעם כותרות ראשיות במדינה, מוזכרים בשיחה. גם תורג'מן, מפקד בית־הסוהר, נזכר לטובה. „איש טוב, איש טוב," אומר עותמן. „אני רוצה להודות לו."

לציון מיוחד זכה בחור בשם אדם, יוגוסלבי שביגלגל פרצה פעם שעוררייה במדינה, כשלא ידעו מה לעשות בו. הוא ערק מיחידה של האו"ם, ולבסוף גורש לאיטליה. בכלא התיימר להיות נוצרי. עותמן, חד־המבט, שם לב לכך שאין לו מושג בתפילות נוצריות, ושהוא בא ממחוז מוסלמי. יום אחד אמר לו: „אדם, אני יודע שאתה מוסלמי!" אדם נחרד, חשש שמא ילשין עליו, והדבר יזיק לו.

עותמן עשה עימו עסק: תמורת שתיקה, יגניב לו אדם שני מיכתבים לשגרירות המצרית ברומא. לכשישוחרר, ערב השיחרור, גילגל עותמן שני מיכתבים בשפופרות, ואמר לאדם לבלוע אותן.

כעבור כמה שבועות בא אריה ניר אל עותמן והציג לו את אחד המיכתבים. „תפסנו אותך," אמר. „אתה לא יכול לסדר אותנו. השגנו את זה במצריים!"

„כן," אמר עותמן, „אבל היו שניים!" עד היום אין עותמן יודע איך הגיע מיכתב אחד לידי הישראלים. השני הגיע לידי המצרים. יתכן כי אותו אדם רצה להיות בסדר עם שני הצדדים, וחילק את המיכתבים שווה בשווה.

בסך הכל ישב אחמד עותמן שמונה שנים בכלא הישראלי — שש שנות המאסר שנפסקו לו, ושנתיים נוספות במעצר מינהלי. ניסו להחליפו בנידוני העסק־ביש, אך הדבר לא הצליח. המצרים היו מוכנים לשחרר תמורתו את מרסל ניניו, אך לא את חבריה.

לבסוף, ב־1966, הוסכם לשחררו. ביום האחרון הושם בתא מייוחד בכלא רמלה. זה היה תאו של אדולף אייכמן.

לפני זה היה צורך לסדר את החשנקי מכל רבב. האשה, לעומת זאת, אוספת מאפרות מכל העולם.

בכוננית־הספרים: ספר של יהושע תדמור המזכיר אותו, ספרי שלי בצרפתית. תוך כדי שיחה, מבצבצים בחדר הקאהירי שמותיהם של אנשים רבים, שבוודאי לא חלמו על כך. עותמן נזכר בהם באהבה, כימעט בנעגועים.

הוא אהב את בוסי, ונדהם לשמוע שנהרג לא מכבר באילת. „הוא היה בחור עדין. הוא עזר לכולם. הוא עזר לי מאד. ואל תשכח, בעיני היהודים הרי הייתי אוייב, מרגל, אוייב המדינה."

הוא הסתדר היטב עם „שולמן ישלם".

(המשך מעמוד 47)

רוצים לברוח. אם תנסה לברוח, אני אהרוג אותך! ואם יהיה לך רובה, אתה תהרוג אותי!"

„אני מבטיח שלא אהרוג אותך, גם אם יהיה לי רובה!" השיב לו עותמן.

כעבור כמה שעות אירע המרד הגדול. אסיר ערבי בשם מוסטפה איים על גליק בנשק. „אתה באת להרוג אותי!" קרא גליק, כשראה את עותמן.

„עמוד מאחורי, כך שאיש לא יוכל לפגוע בך!" פקד עותמן. גליק ניצל.

בעת המישפט בא גליק למסור עדות. בהיכנסו אץ אל עותמן, לחץ את ידו, הודה לו על הצלת חייו. כל הנוכחים נדהמו.

„אקח אותך איתי!"

ב משך שנים הוחזק עותמן בבידוד מוחלט. „פחדתי שאשתגע," סיפר עותמן. „המצאתי שיטה לשמירה על שפיות דעתי. ספרתי מאחד עד מיליון, ומיליון חזרה לאחד."

פעם שאל אותו אריה ניר, נציב בתי־הסוהר, שנכנס לתפקידו בעיקבות מרד שאשה: „אם נשחרר אותך מן הבידוד, האם תבטיח שלא לברוח?"

עותמן סירב להבטיח.

„אתה צודק," אמר לו ניר, „חובתי היא לשמור עליך, זכותך היא לנסות לברוח. אבל מפני שאתה גלוי־לב וישר, אשחרר אותך בכל זאת מהבידוד."

הכבוד מעל לכל

ע כשיו חוזם אחמד עותמן על שובו לישראל. „כשיתנו ויזות למצרים, אבקש את הוויזה הראשונה!" הוא מבטיח. הוא מתכנן אירגון של פגישה עם ידידיו מבית־הסוהר, במלון דן, כמובן.

לרגע הוא מרצין. „אני רוצה להגיד באמצעותך משהו לישראלים," הוא אומר. „על השלום. ובכן:

„יש לכם עכשיו שאנס להשיג שלום. זהו שאנס אחד ממיליון. אם תחמיצו את ההזדמנות, היא עלולה שלא לחזור שנית בימי חיינו!

„סאדאת הוא אדם אמיץ. הוא עשה מעשה שאין לו תקדים. אתם צריכים לחזק את מעמדו בעולם הערבי! תנו לו מה שהוא צריך!"

ולגבי העניין הפלסטיני: „יש לנו התחייבות כלפי הפלסטינים. זה עניין של כבוד. לא חשוב אם אנחנו אוהבים אותם או לא. בשבילנו, המצרים, הכבוד הוא מעל לכל!"

אורי אבנרי

אחמד עותמן מודה

אחמד עותמן ביקש להביע את תודתו, באמצעות „העולם הזה", לאנשים הבאים:

- **לאחות האלמונית, שהגניבה לו שוקולד כששכב במיטתו בבית־החולים בעפולה, כבול באזיקים, אחרי הפריצה הגדולה. („העולם הזה" ישמח אם תזדהה במיכתב למערכת).**
- **לעמוס בן־גוריון, שהציל אותו ממעשה־נקם שפל כששכב פצוע, אחרי הפריצה.**
- **לשופט העליון חיים כהן, שהתייחס אליו יפה כאשר כיהן בתפקיד היועץ־המישפטי־לממשלה.**
- **למפקד בית־הסוהר, תורג'מן, שנהג בו כג'נטלמן.**
- **לעורך־הדין חנא נקארה, שכיהן כיועצו המישפטי במהלך מישפטו. (עותמן התעקש להגן על עצמו במישפט).**
- **לשופט אזולאי, שלא פסק לו עונש מירבי.**

אחמד עותמן הביע את צערו על כך שאין עוד ביכולתו להודות לארי ניר, נציב שירות בתי־הסוהר, שנפטר.

הכלבים של אלי

(המשך מעמוד 37)

מהסכום שילמתי, אבל את השאר אני לא מתכוון לשלם."

שני כלבי השנאוצר השחורים, שאותם קיבל כשהיו גורים (מהמלטה אחת), הם כיום בני עשרה חודשים. אלי קורא להם "שד" ו"רע", כמו לשני כלביו שהורעלו. ממבט ראשון הם נראים זהים בדיוק אבל אלי, כאם המבחינה בין תאומיה הזהים, מבחין ביניהם בקלות. "מיבנה הראש שלהם שונה," הוא מסביר, "אחד גבוה מהשני בסנטימטר." הוא מטפל בהם במסירות, רוחץ אותם בים בקביעות, מעניק להם שפע של אהבה, הם, מצידם, אינם משים ממנו לרגע. "כן, הם אוהבים אותי," הוא מחייך. "מה רע להם אצלי? הם חיים יותר טוב ממני."

אלי מעדיף להחזיק כלבים בזוגות. "כלב אחד לבד מתנוון, שוכב ולא עושה כלום," הוא אומר, "שניים משחקים אחד עם השני. חוץ מזה, הטיפול בהם נותן לי תעסוקה, אחרת הייתי משתגע מחוסר־מעש. אני שונא לשבת בחדר שלי, הוא לא מתאים אפילו למגורים של חיה. רוב שעות היום אני מטייל עם הכלבים. לעיתים רחוקות אני הולך לקולנוע. אם יש סרט־מתח בטלוויזיה, אני יושב בבית־קפה, וזה עולה לי שמונה לירות לכוס תה. יש לי מעט חברים, תפרנים כמוני, ולפעמים אני הולך לבקר אצלם. לחדר שלי אני מתבייש להזמין אותם."

סיכוי להיות בריא

א רבעה הקירות של החדרון, שגודלו 2.20 מטר על 2 מטר, במצב של התפוררות. התמונות על הקירות (של כלבים וחתולים, כמובן) אינן מצליחות להסתיר את כיתמי הטחב. יש שם גם

אלי הררי (עם פנג)
הבגדים נעלמו

מקלט־רדיו קטן שזקוק לתיקון, ספרים על חיות, ומגורת־ניאון המטילה אור קר על המחזה העלוב.

בשירותים, הנמצאים בחוץ על הגג, האסלה שבורה. מים חמים אין, ואלי הולך מדי פעם להתרחץ בבית־מרחץ. גם מיטבח אין לו, ולמרות ידיעותיו בבישול הוא נאלץ להסתפק בלית־ברירה בלחם, הגורם לו לתוספת מיותרת של קילוגרמים.

אלי מאמין, שאם היה מישהו מסכים להעסיקו בעבודה כלשהי, למרות מחלתו, הוא היה מצליח למצוא לעצמו אשה. "היו לי חברות, אבל אף אחת לא רצתה להתחתן עם אחד בלי פרנסה," הוא מספר, "מה אני כבר יכול להציע לאשה, שנהיה שנינו אומללים?"

עבודה קבועה תפתור חלק מבעיותיו. אלי הררי מאמין שהוא אפילו עשוי אי־פעם להבריא לחלוטין. הרופא אמר שיש לו סיכויים.

פרסום ציוני

רובקס
המתנה השימושית ביותר

קבלת מודעות לכל העיתונים במחירי המערכת
פירסום אידיאל
אבן גבירול 110 תל־אביב
(פינת אנטוקולסקי)
טלפון 227117, 227118
חניה חופשית

מורלה
השמשים המעוצבים כיצירת אומנות

ארומור
ציפוי דלתות וקירות

רחל מרחלת על כל השולם

גויבה בעפולה

גונבים, גונבים. בגדים, בעיקר. מה לעשות? זה אומנם לא יפה, אבל דברים כאלה קורים. למשל, בהופעתו של **צביקה פיק** בשבוע שעבר בעפולה הופיעו כולם על הבמה, ובאותה הזדמנות גנב מישהו את הבגדים בחדרי־ההלבשה. כל הצוות,

צביקה פיק
קר בחוץ

שמופיע בבגדים של קיץ, נשאר בלי כסות ההולמת את אווירו הקר של עמק יזרעאל. ואכן, נוצרו בעיות. האנשים לא יכלו לצאת כדי לחזור לתל־אביב, שאלו שמיכות ומעילים מהדיירים בסביבה, וזה היה עניין מאד לא נעים בסך־הכל.

ובמחשבה שנייה: אם קורה דבר כזה בעפולה, סימן שזה יכול לקרות גם בכל מקום אחר בארץ. לכן, נא לפקוח עיניים ולהשגיח, שלא יהיו הפתעות.

התלוש התורן

קשה להאמין אולי, אבל בימים של חורף קר מסתובב לו אחד שמעיד על עצמו כי הוא תלוש, ואפילו מצטט פסוקים מתוך התלוש של **א.ד. ברקוביץ'**. זהו **איסר גולדברג**, אין לו בית, אין לו אהבה, אין לו חברה ואין לו עבודה. כל מה שיש לו הוא מכוניתו המרוטה, ולב חם.

כל היום הוא רק מסתובב ממקום למקום ומחפש את מקומו בחיים. אז אנא, נערות טובות, יש למישהי מה להציע לאיסר? לא חבל עליו, כזה בודד ועזוב? אומנם, פעם הוא היה מרכז העניינים והרקיד את כולם במועדון־הלילה היפואי שבו עבד בתור דיסק־ג'וקי, אבל מאז זרמו המון מים, והצרות החלו מגיעות בזו אחר זו.

בינתיים, נצפה לימי שמש ואולי הכל יתבהר לו, לאיסר.

נוסחה של אושר ועושר

במיקרה שלא ידעתם, אז לידיעתכם, מסתובב לו בארץ יהלומן נתנייתי, עשיר גדול, שסוגר בקרוב את מעגל שנות ה־ארבעים לחייו. והיהלומן הזה, שמשו **יחזקאל** (״חקי״) **גולדברג** החליט להתחיל מחדש, והתגרש מאשתו **ציפה**, אם ילדיו, שימשיכו ליהנות מקיצבה שמנה ומכל מה שכסף טוב יכול לקנות.

וכך התגרש לו חקי, והחל מחפש אקשן. זה לא לקח הרבה זמן, הוא מצא אותו בדמותה של **רונית שיר** בת ה־25, ה־ידועה כבחורה עליזה וריפהפיה. השניים הכירו במסיבה־רבה שאירגן חבר של חקי בדירת־ההווקים שלו, וככל שהשתייה זרמה לה כן התהדקו היחסים, וחקי ורונית פתחו ברומן שנמשך בעוצמה רבה עד לימים

שאול. אבל הכאב העיקרי שלו אם תשאלו אותי, מתמקד בעובדה שכל זה קרה לו בחו״ל. ומעשה שהיה, כך היה: הבחור נסע לו לפאריס לבקר אצל אחיו, הזמר **יוני נמרי**, ובהגיעו לשם החל מקנא בכושר הגופני של האח הצעיר, ששומר על עצמו כבר שנים ומתאמן מדי יום. ובכן, החליט להיות כמוהו והחל מתאמן. אבל אוי לו. כבר ביום הראשון קרע שריר בביטנו, ומאז הוא שוכב במיטה ולא יכול לזוז, ומי יודע לכמה זמן.

לא עוזרת לו גם הידיעה שפה מסתובבת לה בינתיים אשתו היפה **זהבה**, שחס־וחלילה לא יושבת בבית ומשתעממת. היא נראית כמו מיליון לירות, ומבלה שיגעון. למשל, בחברתו של **דויד בביוק**, בעלה־לשעבר של הספרית **ליזה בביוק**.

זהבה, שעזבה לא־מכבר את עבודתה בתור אשת יחסי־הציבור של מלון שרתון, אינה נראית מצטערת על כך כלל וכלל. להיפך, מאז שעזבה היא מדדת את דיזי־גוף, משלימה את הגרדרובה האישית ו־

שאוזי נמרי
כושר בפאריס

מתהדרת במיטב האופנה.

מה לעשות, האחד שוכב וסובל והשנייה מבלה ונהנית. זוכרים? תמיד אמרתי שאין צדק.

״אני לא פראיירית!״

כמה, בפירוש, אומרת **מזל ארבי**, מי שהיתה חברתו הצמודה של **מוטי פליישר**, ולדעתי היא גם צודקת בהחלט. ובכן, חבותי, זהזי ההכרזה על סופו של הרומן הגדול בין השניים.

אומנם הם היו צמודים זה לזה כמה וכמה חודשים טובים אם לא יותר, אבל לבסוף נפקחו לה העיניים, למזל. היא נוכחה שהיא משמשת אצל מוטי על תקן של עובדת, מנהלת לו את החברה ל־מחשבים שלו, ואת הפונדיה ביפו ועוד כל מיני דברים קטנים שצצו מדי פעם. הוא, לטענתה, לא עשה כלום והכל היא עשתה בשבילו.

לבסוף, לטענתה, קיבלה את השכל, ו־פשוט קמה לה והסתלקה. לא היה לה מה לחפש שם יותר. את כל הדברים שעשתה בשבילו היא הרי יכולה לעשות לבד,

מוטי פליישר
מנהלת תורנית

נכון? אבל מוטי לא נבהל. הוא נראה מבלה לו באחרונה באל מאצ'ו ביפו עם תימניה גיזעית אחרת, כי הרי זה ה־שיגעון שלו. הוא אוהב אותן תימניות.

שיך לתפקד בלעדיה, ועשה מעשה נבון: שלח לליהי כרטיס־טיסה לבוא אליו, וישב וחיכה וקיווה שאכן תמהר ותבוא. לא עברו ימים רבים, וליהי ארזה את מטל־טליה, ואת כל חפציה, הלבישה את הילדה חם־חם, מפני שכל ישראלי ממוצע יודע שבאמריקה כיום קר מאד ויורד גשם, ואחרי כמה וכמה שעות טיסה מצאה את עצמה בזרועותיו של חברה האוהב.

אלה, שבהם נכנסו השניים בעול חופה וקידושין.

הם ערכו את החתונה בגן אורנים, ב־נוכחות כאלפיים איש. כל הבורסה הישנה והחדשה היתה שם, וכל החברים והקרובים משני הכיוונים, וכולם באו אישית לחצות לראות את שני המאוהבים בשיאם. היו כמובן כל מיני ליחשושים, כגון ״מה, היא השתגעה?״ אבל תאמינו לי, היא לגמרי לא השתגעה, הקטנה.

רוצים דוגמה? בבקשה. למשל, המתנה שהעניק חקי לבחירת־ליבו הצעירה. ובכן, חבל שאי־אפשר להראות, אבל זהי טבעת המשובצת בעשרות יהלומים כדוריים ה־יוצרים יחד טבעת כדורית, והכל ניקנה בתכשיטי קרן־אור לפי הזמנה. כל מי שראה אמר מייד שזו הפעם הראשונה שהוא נתקל ביופי ובעיצוב מרשלם שכאלה.

ולמה לא, בעצם? מי אמר שאושר ועושר לא יכולים ללכת ביחד?

אמא יש רק אחת?

הרי לכם סיפור עצוב אמיתי. שמעתם על **סופי קליימן**? אעזור לכם. היא אחותה הבכירה של **ספי דבני**, מי שהיתה צריכה להינשא ל**אבי אלון** מבעלי מועדון אל־מאצ'ו, אבל העניין עלה על שירטון.

ובכן, סופי זו נישאה לבחור בשם **דני**, שהוא מהנדס־בניין, ונראתה מאושרת מאד כשעזבו את הארץ ועברו לגור באוסטרליה. השניים אפילו הביאו לעולם ילד־חמד ששמו, בין ישראל לאוסטרליה, **ירון**, והוא היום בן שנה וחצי.

והנה, לפני כמה חודשים אמרה סופי לדני: ״אני נוסעת קצת לארץ־ישראל, לראות ולהיראות, ואחזור בעוד כחודש.״ אמרה ועשתה, אבל במקום חודש נשארה בארץ חמישה חודשים. כל הטלפונים הבינלאומיים והתחנונים מצידו של הבעל לא הועילו. ואז קמה ועשתה מעשה. היא מסרה את הילד לאמא, ואמרה שהיא נוסעת לפאריס לשבוע. ומשם, רבותי, נעלמו עיקבותיה. הבחורה פשוט התנדפה. הוועץ דני, בא כל הדרך מאוסטרליה, נסע לפאריס ולבסוף, אחרי מאמצים רבים ועבודת בילוש נאמנה, איתר את אשתו בלונדון. הוא נסע אליה, ביקש, הבטיח ושיכנע, וסופי ניאותה לחזור. היא אמרה לו: ״סע אתה, אני אבוא בעוד יומיים.״

מאז עברו כבר חודשים. דני יושב בארץ עם בנו ומחכה לה, אבל עיקבותיה של סופי נעלמו שוב. ועם מישחקים כאלה, לא צריך להיות גאון כדי להבין שהיא פשוט לא מעוניינת לחזור.

כיוון שהיא אדם מבוגר, אי־אפשר לאלץ אותה לעשות דברים נגד רצונה. אבל בהתחשב בעובדה שהשאירה בארץ בן פעוט וכו' — או, פה מתחילה הבעייה, ועוד לא נגמרת.

ליהי - של מי?

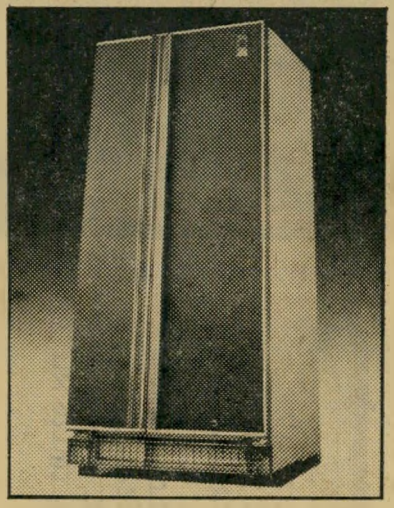
בזמנו סיפרתי לכם ש**ליהי חנין**, אישתו של **שלום חנין**, הזמר והמלחין הידוע, עזבה את הבית ולקחה איתה את בתה, ועברה איתה לגור בביתו של **אלי דנקר** בירושלים. ובכן, אלי זה, שאמנם נהנה הנאה מרובה מאורחיו החדשים לדי־רה, ומהרומן הסוער שהתפתח ביניו לבין ליהי, מצא את עצמו במצב מאד לא טוב. הוא היה חייב לצאת לארצות־הברית להו־פעות, לטובת קידום הקאריירה שלו, אבל מה עושה בנאדם שלא כל־כך רוצה לנסוע ולעזוב רומן שנמצא בחיתוליו?

החליט הבנאדם שאין לו ברירה, ה־קאריירה עומדת בראש מעייניו. קם ונסע לו לארה״ב, וקיווה שליהי תשב ותחכה לו.

אבל נראה שהגעגועים היו חזקים יתר על המידה. הוא פשוט לא יכול היה להמ־

האם זה מאמריקה?
לא. זה מאמקור.

בתמונה הגדולה את רואה מקרר ובו מתקן אוטומטי לקוביות קרח — ICE CUBE MAKER.
האם זה מאמריקה?
לא. זה מאמקור.
בתמונה הקטנה את רואה את מקרר היוקרה אמקור SIDE BY SIDE — 2000.
האם זה מאמריקה?
לא. זה מאמקור.
מה שאינך יכולה לראות בתמונות, היא שיטת הקרור NO FROST — הקרור היבש. שיטה המבטלת לחלוטין את הצורך בהפשרת המקרר. המלה האחרונה בתעשיית המקררים.
לא, זה לא מאמריקה. זה מאמקור.
כמו כן אינך יכולה לראות במודעה זו שני דברים חשובים: אינך רואה את פניהם המודאגות של היצרנים המפגרים מבחינה טכנולוגית אחרי אמקור בשנות דור, ואינך רואה את הפנים העצובות של השכנים שלך שקנו מקררים אמריקאיים יקרים ושלמו הון תועפות עבור שכלולים הקיימים מזמן במקררי אמקור.

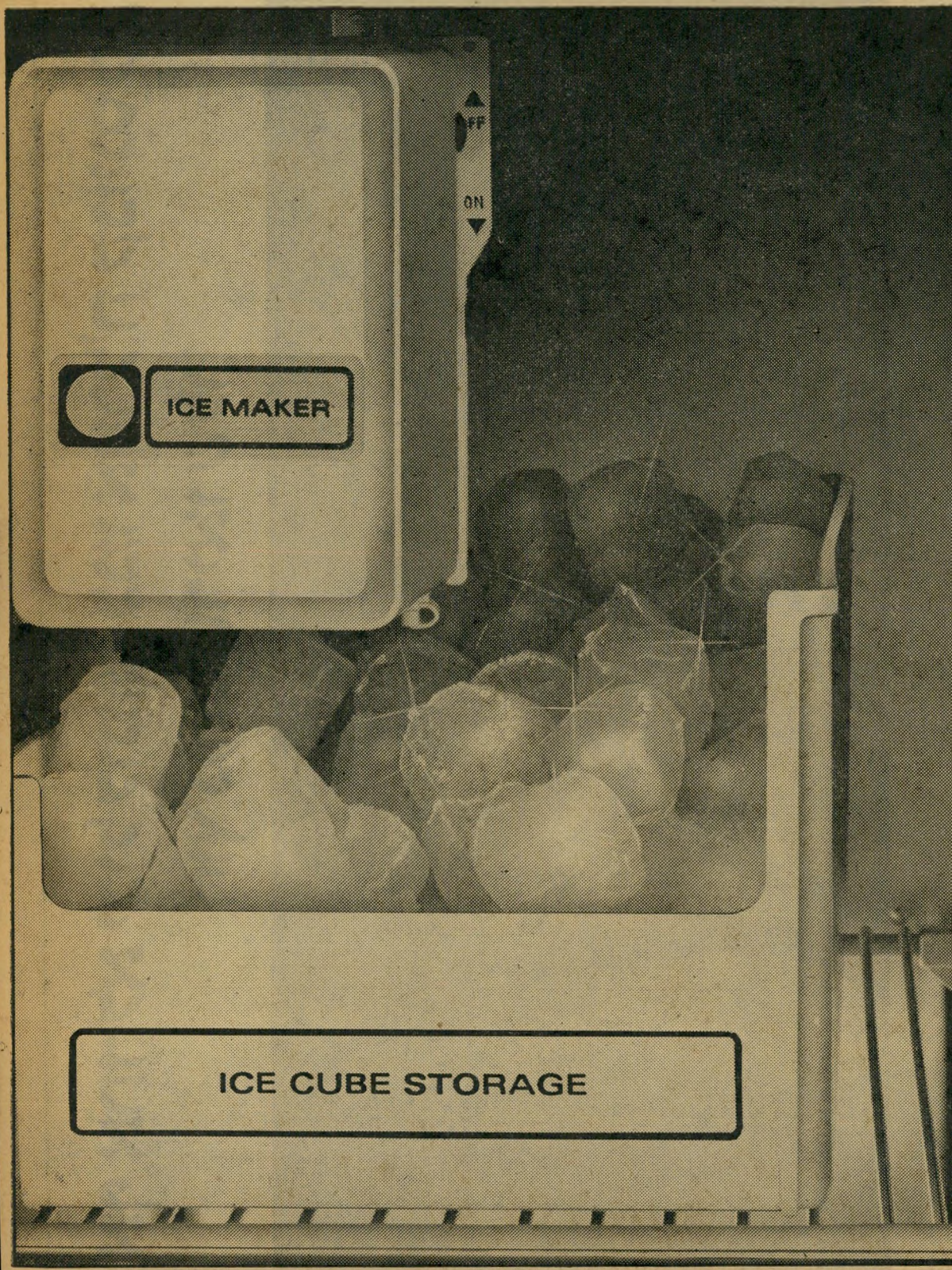

אמקור
מפיצים
אמפא
וסוחרים מורשים.

פרסום א.נ.ל

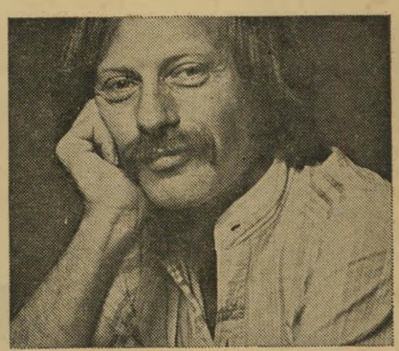
מקרר קונים באמקור. נקודה.

OFF
ON
ICE MAKER
ICE CUBE STORAGE

אף אחד לא יכול לתופף כמו אהרל'ה קמינסקי.
חוץ מהסטריאו שלו.

אהרל'ה קמינסקי יודע מהו ביצוע מושלם.

כמי שנמנה על צמרת נגני הג'אז והפופ, יודע אהרל'ה כמה נסיון, ידע ומאמץ דרושים כדי להגיע לשלמות מוסיקלית שאפשר להתגאות בה.

"כאיש מקצוע", אומר אהרל'ה, "אני מעדיף את מערכת הסטריאו S.G. 2080 של נשיונל. אני מאזין למוסיקה מתקדמת מכל העולם, מתקליטים ומקסטות, וחשוב לי במיוחד לשמוע את הביצוע המדויק, ממש כמו בהופעה חיה.

כשאני רוצה להתרכז בכלי מסוים בתזמורת, או בתחום מסוים של צלילים—אני מכוון את ה-BASS וה-TREBLE, "משחק" קצת ב-BALANCE,

מוסיף VOLUME ואז אני מרגיש כאילו התזמורת מנגנת ממש בתוך החדר שלי".

אהרל'ה קמינסקי יודע בדיוק כיצד צריכה להשמע מוסיקה טובה. אחרי הכל, הוא "עושה" אותה במו ידיו.

וכשאהרל'ה קמינסקי מאזין לאהרל'ה קמינסקי במערכת הסטריאו S.G. 2080 של נשיונל, אפשר להיות בטוח שהביצוע יהיה מושלם.

National

צעד קדימה אל המחר.

רדיו AM/SW/FM/FM stereo • מגבר 108 וואט • פטיפון אוטומטי •
טייפ קסטות סטריאופוני עם "DOLBY" • זוג רמקולים 2-Way משובחים

National Panasonic and Technics are the brandnames of Matsushita Electric.

רחל מרחלת על כל העולם

סיפור־אהבה מהספרים

רוברט ברונס הוא אחד מבעלי מלון שרתון החדש. האיש, שהוא גרמני במוצאו, הדור תמיד בלבושו ויפה־מראה, הגיע ארצה לפני כמה חודשים להתאושש מפטי־רתה הפיתאומית של אשתו.

הגבר האלגנטי הסתובב בשרתון כבתוך שלו, וכולם חיבבוהו ושירתו אותו בהנאה מרובה. אחת שעלתה על כולם, מבחינה זו, היתה אשת יחסי־הציבור של הלובי, אשה אלגנטית דוברת גרמנית גם היא, גרושה, נאה ומסודרת בת 35.

השניים בילו יחדיו כחודשיים, וברונס בן ה־62 עוב פיתאומית, וחזר לגרמניה. אתם יכולים רק לתאר לעצמכם את צערה של **דניאלה כהן** על כך.

אבל, נפלאות דרכי העולם והאהבה. ברונס חזר אחרי כשבועיים ימים ואיתו מתנה לדניאלה: מכונית מרצדס חדשה והדורה השווה הון.

לא רע, נכון? וכשכבר נותנים מתנה בסדר־גודל כזה, ברור לכולם שמר ברונס הוא לא רק מיליונר אלא גם בנאדם רציני.

ואומנם, דניאלה התפטרה מעבודתה ונסעה עם בחיר־ליבה בעל שיער־השיבה לגרמניה, להכיר את הרקע המולדתי של בעלה לעתיד. להפתעתה הרבה גילתה הסינדרלה שהאיש ערירי, בלי קרוב ומודע ובלי בנים ובנות. הם הסתובבו באירופה, ומכיוון שדניאלה חובבת־מכוניות מוש־בעת, קנה לה האיש שלה, שברוך־השם לא חסר לו כלום, מכונית פורשה מבריקה וחדישה. שיהיה.

וכמובן, אם הם מתכוננים לחלק את זמנם בין גרמניה לישראל, רצוי שבכל מקום תחכה להם מכונית לשרתם. נוסף על מתנות יקרות אלה התמלאה דניאלה גם ביהלומים מכל הצורות והגדלים, על ידיה, אוזניה ואצבעותיה.

תתונת בני־הזוג, שנערכה בשרתון, היתה אומנם צנועה מבחינת כמות המוז־מנים, אבל על רמה בענייני האוכל וה־אירוח. כי מי יקבל שירות מלכים אם לא אחד מבעלי המלון עצמו?

ועכשיו, לשיאו של הסיפור: ירח־הדבש לא יהיה באילת, ואפילו לא באירופה, כי שם הם כבר היו. הם נוסעים לאמריקה הדרומית. שם, על ספינת־תענוגות הדורה, ישוטו ויראו כל מה שיש לראות באמ־ריקה הלטינית. לא רע, נכון? מקורי, מכל מקום.

מי גנב את פיג'י?

שרונה מארש
כמו בתינוק

כולם גונבים לכולם וזה ממש גועל־נפש. כמה אפשר? מיקרה עצוב כזה קרה באחרונה ל**שרונה מארש**, שעברה ביום גשום אחד ליד חנות־כלבים וראתה מחזה עצוב: בוקסר קטנטן, גור בן יומו, כימעט שובק חיים.

היא נכנסה וקנתה אותו, ובעל החנות הזהיר אותה שיש חשש שהכלב לא יעבור את הלילה, מנה לפניה רשימה של מחלות שהכלב סובל מהן, ואמר לה בפירוש שלא יחזיר לה את הכסף אם הכלב ימות.

אבל שרונה, שהיתה בטוחה בכוחו של טיפולה האישי המסור, לקחה מייד את הכלב לרופא, ישבה לידו כל הלילה, האכילה אותו מבקבוק וטיפלה בו כמו בתינוק.

וראו זה פלא, לא עברו ימים והבוקסרון החולני גדל והתפתח, ושרונה היתה ה־מאושרת באדם.

אבל אוי לו לאותו היום שבו הלכה שרונה לעבודה, כבכל בוקר, ובשובה לוילה המפוארת שלה בהרצליה בצהריים, והנה אין בוקסר ואין בטיח.

פיג'י הקטנטן נעלם. פשוט מישהו נכנס לה לחצר וגנב אותו. אז אם יש לכם לב, אנא החזירו לה אותו. זה פשוט מגיע לה, אחרי כל הטיפול שהיא השקיעה בו.

רק השירה נמשכת

הייתי שמחה לדבר נון־סטופ רק על אהבות ודברים יפים, אבל מה לעשות, בערך אחת לשבוע מגיע לפחות סיפור רומנטי אחד לידי סיום לא־כל־כך משמח. ואולי דווקא כן משמח — תלוי מאיזו זווית מסתכלים.

שניים שסיימו בימים אלה, עד להודעה חדשה, אהבה שנחשבה יפה באמת, הם צמד הזמרים **אסתר ואפריים שמיר**.

בתקופת להקת הנח"ל היה אפריים מאוהב אומנם בחברתו־ללהקה, **ירדנה ארזי**, ואפילו הקדיש לה אז את השיר „נכון, את יפה", וניבא לה נבואות לא־נעימות בנוסח „אבל אני היחידי שיודע, שאף־על־פי יופייך המשגע לא תדעי אהבה לעולם." אלא שירדנה היתה מאוהבת אז בעמוס טל־שיר, שממנו התגרשה באחרי־נה, ואפריים העביר את חיצי אהבתו שבועות אחדים הם מתגוררים בנמרד. אסתר נשארה בדירתם המשותפת בנאות־אפקה, ואפריים עבר לגור בסטודיו ה־משמש אותם לחזרות, בצפון תל־אביב.

אסתר ואפרים שמיר
להישאר ידידים

אסתר מגדירה את המצב כ„לא ברור, בינתיים." ומנסה להסביר מה בעצם קרה. „זה היה תהליך איטי," אמרה השבוע. „לפני שהתחתנו היינו טיפוסים אוהבי־בדידות. ייתכן שהיינו יותר מדי יחד. היה עלינו לחץ גדול מדי של עבודה — הופ־עות והקלטות. שנינו רגישים, ופיתאום לא היה לנו היכן להינפש אחד מהשני.

„עכשיו יש ביניינו יחסים טובים, לא כמו אצל זוג נשוי אלא כמו בין שני חברים. הלחץ פחת. כל אחד יוצר בפינה שלו, ואנחנו מנסים לחיות בנפרד."

הם נפגשים מדי יום, עורכים חזרות ויוצאים בערב להופעות משותפות. הר־מוניה אמנותית עוד יש ביניהם, ובימינו גם זה משהו.

לאסתר, שהגיעה ללהקה כאשר הוא עמד כבר להשתחרר ממנה.

הם נישאו לפני כשנתיים, וההרמוניה ביניהם הולידה כמה שירים יפים. כשהוא אחראי על אגף הלחנים והיא על התלילים.

במופע שבו נטלו חלק יחדיו, אנשים אוהבים לשיר של **אריק איינשטיין**, הם עוד ניראו מתחבקים ומתנשקים בהפ־סקות, אבל האידיליה הגיעה לקיצה. מזה

האליל לא התאפק

לכל אוהדי הכדורגל, שהתאכזבו בשבוע שעבר מהשחקן הגרמני והכוכב העולמי בתחום זה, הכדורגלן **גינטר מיר**. הנני לספר בדיוק למה ומדוע האליל הזה, שתמיד מצליח, פישל — ואפילו די ברצי־נות — כאן אצלנו במיגרש.

הבחור, שקיבל הוראות חריפות מהמאמן שלו שלא לצאת לבלות, ושבפירוש אסרו עליו ללכת לישון אחרי השעה 11 בלילה, לא שמע ולא שעה להוראות. מדי ערב הוא ניראה מוקף יפהפיות ישראליות, עם הרבה כוסות משקה בסביבתו, כשהוא מבלה עד אור הבוקר במועדון־לילה. והוא ניראה שם לבדו, בלי שאר הברי קבוצתו, מה שהוכיח כי הוא היחידי שהפר את ההוראות.

גינטר מיר וידידה ישראלית
פעם ראשונה

גינטר טען, להגנתו, כי מעולם לא הפר את מיצוות מאמנו, אבל מעולם גם לא היה בישראל ולא נתקל ביופי הצברי.

הוא פשוט לא יכול להתאפק, ואכן נאלץ לשלם את המחיר.

חורף לא לרווקים

בירושלים קר, את זה כל ילד יודע, ובייחוד בחורף. ולרווקים הוא קר במייוחד, בעניין הזה תצטרכו פשוט להאמין לי. הרווק הירושלמי המוכר **גבי גזית**, כתב רשות השידור, מצא את עצמו במצב מאד לא־נעים. אומנם הוא הרווק הכי מבוקש, כך אומרים, של רשות השידור, אבל הוא החליט שבחורף הזה הוא ייצא מהשיג־רה, ומצא לעצמו את **שרית קפלן**, גרושה ואם לילדה, שתחמם לו את ה־חורף.

גבי גזית
כניעה

שרית, שהיא אש־תו־לשעבר של קצין בקבע בשם **יואב**, ידועה כבחורה על הכיפק. היא הספי־קה להיות במשך כמה חודשים טובים הברתו הצמודה של **דן כנר**, לפני נשואיו לדפנה, ו־בתם הקטנה **מיכל** ראתה בו כבר אבא לכל דבר. שרית הספיקה גם להתיידד מאד עם **שימעון שסלר** ה„שרמנטי", לדבריה. בקיצור, עכשיו היא בצמרת השידורים. רק תראו מה החורף הירושלמי עושה לרווקים, אפילו למושבעים שביניהם.

אנונימי דינמיט

לפני כשבועיים ניראה, במלון מפואר בצפון הארץ, **שר** בממשלת ישראל כשהוא לבוש ספורטיבי לחלוטין, כשהוא נחנה הנאה מרובה מ**צעירונת** בלונדית עליזה ושו־בבה. השניים רצו, רקדו והשתוללו, והתענגו על החיים כמו שצריך.

אך לפתע, אחרי יומיים של עינוגים, נעלמה לה הצעירונת, ואת מקומה תפסה מישפחתו של השר, שהגיעה לסופשבוע. ושוב חזר השר לחליפה ולרישמיות. האשה והילדים המחונכים הסתובבו סביבו ואיתו נפוחים מחשיבות, וכל באי המלון שאלו רק לאן נעלמה העליזה הזוהבה, שהכניסה לחייו של השר הנכבד קצת שימחה.

נמר של עיר

8 בובות ו־3 שחקנים מחפשים „ניכור" ✷ מחברת „הירושימה אהובתי" בישראל ✷ „אשה עיבריה מי יידע חייך?"

1978 ✷ מוניטין בסך מיליון ל"י בסיפרות העיברית

תיאטרון

עירוניה

לפני שנתיים נורתה יריית־התיאטרון הראשונה בקומת הגג של תיאטרון ירושלים, בהצגה האנמית נשים אודות נשים, שהמלל ההיסטרי שלה הפך גברים המצדדים בשיחרור האשה לאנטי־פמיניסטים. שרידי להקת נשים אודות נשים, בעזרת גבר אוסטרלי ושמונה בובות דמויות־אדם.

מרים עירון
ביטוי הניכור...

מהווים פורקן תיאטרוני ליצריה של השחקנית־במאית מרים עירון, תחת הכותרת אנשים רכים.

מדבריה של הגברת עירון מסתבר, שהיא והצגתה נושאים מסר אידיאולוגי שאותו היא מנסחת במילים: **„הקיפאון שבו שרויות הבובות, העשויות כך ובגודל אדם, והקושי שהיה לשחקנים ליצור עימן קשר, מהווה פיתרון תיאטרלי שבעזרתו בא לידי ביטוי הניכור בין בני־האדם. זהו דימוי סימלי לחוסר הקשר בין בני־האדם."**

אם להתעלם מהעובדה התמוהה שיוצרי תיאטרון חשובים, החל ביוג'ין יונסקו וכלה באחרון המחזאים האבסורדיים, שזכו להשתמש ב„זכות היוצרים" של הגב' עירון, בבובות ענק ובאלמנטים דוממים על־מנת להמחיש „פיתרון תיאטרלי" שבעזרתו ניתן להגיע לידי „ביטוי הניכור בין בני אדם..." כדיברי הגברת עירון.

האמת המסתתרת מאחרי הצהרות על אודות „הניכור בין בני־אדם..." היא שלהקה זו של שתי נשים, גבר אוסטרלי ושמונה בובות סמרטוטים, מכסה על אי־יכולת־מישחק, ועל היעדר רעיון כלשהו שיש בכוחו לתרום דבר לצופי התיאטרון בארץ, שלמרות „פיגורו" זוכים מפעם בפעם בעיסוק תיאטרוני כלשהו על אודות „הניכור בין בני־אדם". וזאת, מבלי ל־הזדקק לבובות של סמרטוטים ולאידיאולוגיה סמרטוטית. אילו הטריחו חברי להקה זו את עצמם לתור בארץ באוטובוס, להיכנס לחנות המכולת ולמיגרש הכדורגל, היו מגלים שלמרות כל מיגרי עותיה של הארץ הזאת, הניכור הוא נחלתם של „אינטלקטואלים תלושים..." ועד כמה „הניכור" שלהם מייותר.

במקום תיאטרון, רואים על הבמה: עירוניה קאקופונית חסרת ערך בימתי או חברתי כלשהו.

ספרים מומלצים

סיכסוך עבודה

● **אפיקטטוס** (שם מושאל, כנראה) נולד בשנת 50 לספירת הנוצרים ומת בין שנת 125 ל־130 לערך. הוא הובא לרומא כעבד, ובתקופת עבדותו נימנה עם תלמידיו של **מיסניוס רופוס**, גדול הסטואיקאים ברומא העתיקה. הוא ייסד בית־ספר לפילוסופיה שימושית בשם מקום מרפא לנשמות חולות, וסיפרו השיחות של אפיקטטוס נחשב אחד הראשונים בקלאסיקה הצינית העולמית. הספר ראה אור בהוצאת מרכוס ירושלים.

● **ז'אן דניאל**, המפרסם מאמריו על בעיות הקומוניזם ורוסיה הסובייטית, מתמודד בסיפרו הלאומיות שגברה על מארכס בהצטלבויות העימות בין עקרונות ודרך החיים של המחשבה הלאומית, מול ההשקפה הקוסמופוליטית המארכסיסטית בעבר ובהווה. עיסוק עיוני זה באחד הנושאים האידיאולוגיים הרגישים ביותר של השמאל העולמי, והישראלי, יוצר מסכת עיונית שיש בכוחה לפענח רבים מהמהלכים הבינלאומיים בהווה, כמו האיי־רוקומוניזם והאירוסוציאליזם, וכמה מבעיות הזהות של עמי העולם השלישי. הספר ראה אור בהוצאת מסדה, רמת־גן.

● **יצחק בשוויס־זינגר**, שפרי־עטו סיפורה של באשה הוקרן באחרונה בטלוויזיה הישראלית בבימויו של **דן זילכמן**, אינו מסתפק בכתיבה למבוגרים בלבד. החודש פירסמה הוצאת הספרים עם עובד את ספר הילדים של בשוויס־זינגר שלומיאל איש חלם, ועוד סיפורים לילדים הלקוחים מתוך ההווי היהודי המזרח־אירופאי. סיפורי ספר זה מרתקים, ומיועדים לכל הגילים.

● **ד"ר אמירה גדין**, מרצה בכירה בפקולטה לניהול באוניברסיטת תל־אביב, עוסקת בסיפרה משא־ומתן קיבוצי — גישות תיאורטיות והמערכת הישראלית בנושא המיקוד של יחסי העבודה בישראל, המשא־ומתן הקיבוצי. היא בוחנת בספר את השפעת צורת ניהול המשא־ומתן על תוצאותיו, בוחנת את השאלה אם שימוש באיומים מביא תוצאות אחרות, אם ובאיזו מידה משפיעות תכונותיו האישיות של נציג העובדים על מהלכו ותוצאותיו של המשא־ומתן. זהו ספר המיועד לאוכלוסיה המגוונת של שכירים למיניהם, היכולים למצוא בספר עיוני זה את הנוסחות להצלחת יתר במגעם עם הגופים המעסיקים.

דיוקן

מרגריט דיוראס

בימים אלה מבקרת בישראל הסופרת, התסריטאית והבמאית הצרפתיה הנודעת מרגריט דיוראס.

דיוראס נולדה בהודו־סין (כיום: וייט־נאם) בשנת 1914, והגיעה לפאריס בגיל 17. היא למדה בסורבון מתימטיקה, מישפטים ויחסים בינלאומיים. סיפרה הראשון היה החוצפנים (פאריס — 1943). מייד עם הופעתו של רומן זה שוייכה לקבוצת הסופרים המכונה „הרומן החדש" (אלין רוב־גרייה, נטאלי סארוט ואחרים). יצירות נוספות מאת מרגריט דיוראס: המלח מגיברלטר (1953), ימים בין העצים (1954), הכיכר (1955) ומודראטו קנטאבילה (1958) שהפכו מחזות וסרטים. בדומה למחברים אחרים של „הרומן החדש", העבירה דיוראס את תחום התעניינותה אל הקולנוע, וחיברה את התסריט והתמליל לסרט הנודע הירוז שימה אהובתי בבימויו של אלן רנה.

הנפשות הפועלות בספריה ובסרטיה של מרגריט דיוראס מחפשות אחר משמעות בחיים, או אושר, תוך שהן מתנפצות בהגיען לקירבת רצונותיהן. הזמן הוא ממד נע ביצירותיה, הבולטות בכך שהן מושתתות על דיאלוג חפוז ושנון, שבעזרתו היא מביאה לידי לעג ולקלס את הפאתוס של המין האנושי, תוך שהיא מאפשרת לכרונולוגיות הסביבתיות לעזור בגיבוש נפשותיה הפועלות.

יחד עם זאת, בכל יצירותיה קיים ממד רדום ואנטי־דרמאטי, תוך שיקוף סיפרותי של מציאות יומיומית. יחד עם זאת מתחבטות נפשותיה הפועלות תמיד בחוסר התכליתיות של החיים בעולם הזה.

בעשור השנים האחרון עברה מרגריט דיוראס כימעט לחלוטין לממד של יצירת סרטים. אלה מיועדים לקהל צופים מצומצם. מצב המגביל את יכולת הייצור הכלכלית של סרטיה, והיא השכילה ליצור אותם באמצעים מצומצמים ובמעט ימי צילום. סרטיה האחרונים: שירת הודו, שמה כשם ונציה, בכלכותה השוממה, ימים בין העצים והמשאית הוצגו החודש בארץ בחסות המכון לתרבות צרפת.

מלחמת תרבויות

ימי־הביניים 78'

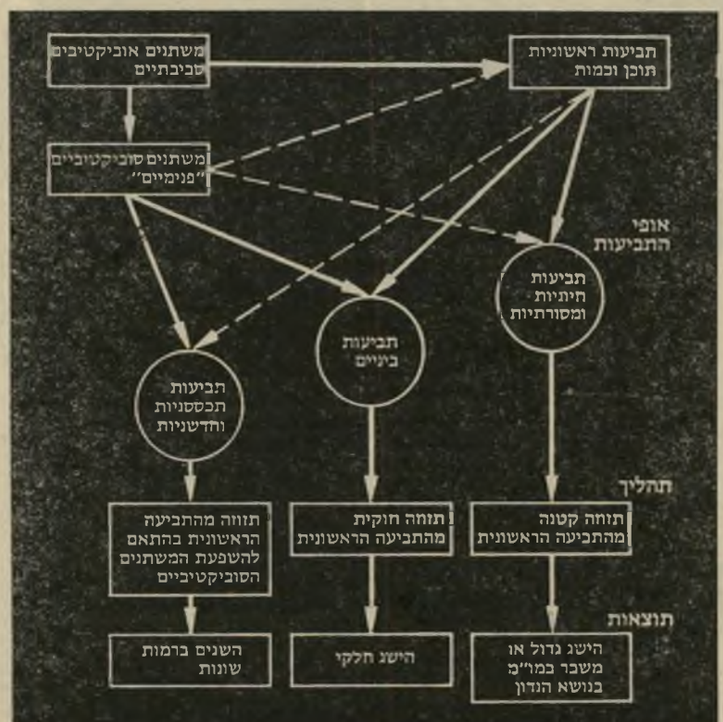
„הריסת חומות הגיטו"

קיימת צביעות רבה באורח־החיים הישראלי, וברפלכס התגובה המחשבתית של הרחוב והעילית גם־יחד. שעה שכמה אנשי בוהמה, בראשותו של אורי זוהר, מתחילים לשמור מצוות, לגדל פיאות, ולהסיף לחזרה לדת בעזרת אמצעים מיסיונריים שמעולם לא היו מקובלים ברוח הייהדות — המעשה שלהם הופך לנושא ציבורי ראשון במעלה. וכלי־התיקשורת למיניהם דנים ומנתחים — כתוצאה מכך — את היעדר הערכים בחברה הישראלית, ואת ההזדקקות לאמונה דתית רבה ערכים.

כאשר שתי האחיות החרדיות הצעירות, חנה ואסתר הורוביץ, מקריית־צאנז בירושלים, שלחו יד בנפשן, בלווית מילות השירה של אוסקר ויילד על אודות האושר שמעבר לנצח, בעיני כלי התיקשורת והציבור היה זה נושא למדור הפשיעה, נושא שהסתכם בתצלום של קבר האחיות בעמוד האחורי של הצהרון, ובכתבת־רקע סוציולוגית מעולה בטלוויזיה.

האמת היא שמדובר, במעשה־ההתאבדות הזה, בסיפור של מילחמת תרבות המתנהלת מזה 100 שנים לפחות. מדובר כאן בתהליך של התנערות מאיבון הדת הייהודית האורתודוכסית, מאי־נמישותה ומאי־יכולתה ל־התאים עצמה לעידן המודרני. שלילת יהדות חשוכה זו הביאה, בסוף המאה ה־19, את ראשית התחייה הלאומית הייהודית, ואת הציונות. שהיו למעשה שלילת החשיכה וחוסר־האונים היהודי, שבמהלך המאה הנוכחית עלו ראשי האורתודוכסיה הדתית על הרכבת שלה רק אחרי שהושלמה הנחת מסילת הברזל של הרעיון הציוני.

אלא שלציונות קדמה „סיפרות ההשכלה",

משא־ומתן קיבוצי
נוסחות להצלחת יתר

ואחד מציריה של הסיפרות הזו היה כתב־העת המזרח (נוסד בשנת 1860), ששימש כלי מיבטא לרעיונות החידוש היהודי. בין ראשי הנחלצים למערכה נגד חשכת ימי־הביניים של הרבנות, והאימה שהיא הטילה על המוני העם היהודי, היו הפובליציסט משה לייב לילינבלום (1910—1843) ויהודה לייב גורדון (י"ל"ג — 1892—1831).

משה לייב לילינבלום הטיף לשינוי אורח־החיים היהודי, תוך שעשה אבחנה ברורה בין התלמוד לבין שולחן ערוך, בטענה שהוא פרי הגיטו וחשכת ימי־הביניים, ספר שלא ניתן עוד לחיות על פיו. במאמרו אורחות התלמוד (1868) הוא תבע רפורמות ותיקונים רדיקאליים ב־שולחן ערוך, וטען שלעומתו הונח ביסודו של התלמוד רעיון ההתקדמות היהודי וההסתגלות לתנאי החיים המתחלפים, וכמו־כן מצויים בו כמה רעיונות מתקדמים ואפילו נטייה לרפורמה ממשית.

לדעתו של לילינבלום, הרבנים מנעו במהלך אלף השנים של ימי־הביניים את שימת הלב לצורכי ההתחדשות היהודית המצוייה בתלמוד. לכן, לדעתו, עם הריסת חומות הגיטו הגיעה השעה לצרף ולזקק את האמונה הישראלית מן הסייגים והפסולת שדבקו בעם היהודי במהלך ימי־הביניים.

„אותיות מתות של חוקים"

השקפותיו המהפכניות של לילינבלום, בדבר הצורך בתיקונים דתיים ובשינוי המשמעות היהודית, מצאו ביטוי ספרותי ברומן מאת ראובן אשר ברודס (1902—1851), הקרוי הדת והחיים. גיבורו של ספר זה, שמואל, העתיד לקבל סמיכה לרבנות, נלחם בחומרות הדתיות של שולחן ערוך ומפרשיו הרבנים.

שותפו של לילינבלום למאבק, המשורר י"ל"ג, הכריז גם הוא מילחמת־חורמה על הבערות, ההזייה והאדיקות השמרנית של היהדות. בעזרת שירי התפלמסות ושירים סאטיריים, הוא תקף את התיאוקראטיה היהודית. ב־1871 החל י"ל"ג מפרסם בהשחר שורה של יצירות פיוטיות, שמטרתן היתה להילחם ברבנים האדוקים ובדתיות המאו־בנת. במשלים קטנים לילדים גדולים הוא שם ללעג, בסיגנון עממי, את הצבועים הנהרגים על אותיות מתות.

אחד משיאי שירתו של י"ל"ג מתאר את חייה העלובים של האשה העיבריה הנתונה לשילטון העריצות, האדיקות וחשכת ימי־הביניים, דיכוי שחלק מסיבותיו הביא להתאבדותן של האחיות הורוביץ, החודש:

אֵשָׁה עִבְרִיָּה, מִי יֵדַע מַחְיָךְ?
בְּחֹשֶׁךְ בָּאת וּבְחֹשֶׁךְ תֵּלְכִי.
עֵינַיִךְ וּמְשׁוֹשֵׁךְ, שְׁבָרֵךְ, מַאֲוַיִךְ
יְלָדַי קְרֻבִּי, יְתֹמוּ תּוֹכְכִי.
כָּל טוּב־הָאָרֶץ, כָּל אֲשֶׁר וְנִסְתָּ,
לְבֵנוֹת עַם אַחֵר לִסְגֻלָּה נִתָּנָה,
אַךְ חַיֵּי־הָעִבְרִית עֲבֻדוֹת נִצַּחַת,
מַחֲנִיקָה לֹא תַצָּא אֲנָה וְאָנָה.
תַּהֲרִי, תֵּלְדִי, תֵּינִיקִי, תְּגַמְּלִי,
תֹּאפִי וּתְבַשְּׁלִי — וּבְלֹא עֵת תִּבְלִי.

י"ל"ג: אשה עיבריה
שילטון הדיכוי

סופר נוסף מתקופת ה„השכלה" שהכריז מילחמת־תורמה על איבון היהדות הדתית, היה פרץ סמולנסקין שייסד בווינה את הירחון השחר (1868), ובמאמר־המערכת של גליונו הראשון, כתב: „כאשר נמיתי ידי על המתקדשים החנפים, אשר יתכנסו בביגדי־קודש והמה תחת שואה יתגלגלו להשכית דעת מפיות־יעקב, כן גם ארים ידי על המתחכמים הצבועים, אשר ידיחו את בני־ישראל בחלקת־לשון מאחרי ירושת אבותיהם..."

בסיפרו הפובליציסטי עם עולם (1872), כותב סמולנסקין על כך שהדור היהודי הבא יחדל מלהעריץ „אותיות מתות של חוקים ולקיים את הדינים שזמנם עבר." בסיפרו התועה בדרכי החיים (6—1871) הוא מתאר את מיבנה השחיטות בישיבות, כפי שזה משתקף בעיניו של יתום. הספר אינו חס כלל על האורתודוכסיה היהודית, ומבקר אותה ללא חמלה. ובעוד בני הדור הצעיר היהודי במיזרח־אירופה קראו בספר ולמדוהו בעל־פה, הרבנים החרדים העלוהו על המוקד.

„הסיירת של ר' אהרל'ה"

אם לעשות פאראפראזה לשירו של ח"נ ביאליק, הרי ניתן לומר: עוד יש שכונות נידחות בתפוצות הבירה שבהן יהבהב נרנו הישן. אלא שמסתבר כי סנוניות בוהמיות מסוגו של אורי זוהר אינן מבשרות אביב דתי כלשהו. ולא רק זאת, אלא שאנו למדים ממעשה התאבדותן של ה־אחיות הורוביץ, כי לחץ כפייתי דתי זה, של פלג אולטוסיה שמרני ומנותק שמעודו לא נטל חלק ממשי בהליכים ובסבל שעברו על החברה הנוצרת בארץ הזאת, מעדיף לשבת על הגדר ולהתבונן בהיסטוריה תוך עיון ודבקות בשולחן ערוך, או לטפח זרם קנאי קיצוני דתי המהווה את המסד לפנאטיות הדתית־ייעודית של אנשי גוש־אמונים.

במדינת ישראל, בעשור השלישי שלה ובמחצית השנייה של המאה־העשרים, חיים אנשים באורח־חיים של המאות השחורות, וכופים השקפותיהם מבלי שהחברה הישראלית תהא מסוגלת להתמודד עימם.

ברשימה מרגשת שפירסם העיתונאי לוי־יצחק הירושלמי (שבעצמו עבר את חוויית ההינתקות מתוך הציבור החרדי של מאה־שערים) מתברר, שלפני כשנתיים־שלוש היה מיקרה נוסף שבו התאבדה בת למישפחה חרדית בבני־ברק.

בהמשך כתבתו מספר לוי־יצחק הירו־שלמי על אברך־משי שהגיע אליו מייד אחרי התאבדותן של שתי האחיות הו־רוביץ, וזה סיפר לו בין השאר: „אני לומד בישיבה, אך גם מכיר ומוקיר את העולם שמחוצה לה. אני שוקד על לימוד התלמוד והמפרשים, ויחד עם זאת אוהב סיפורות. אני קורא ספרים, וגם קונה ספרים, אבל איני יכול להביא את הספ־רים הביתה. אני מחביא אותם, או זורק אותם לאחר הקריאה. אני אוהב מאד את דוסטוייבסקי ומולסטוי ואת הסיפרות הרוסית בכללה. אני מכיר את שירת ביא־ליק, לאה גולדברג ורחל. קוסמוס לי ספריו של עמוס עוז, מיכאל שלי ו„לגעת במים, לגעת ברוח" ומקובלים על מאד גם ספריו של א.ב. יהושע. אני קורא גם סיפורי פילוסופיה והיסטוריה...

„אני צמא לדעת, אבל אני מרגיש מחנק. יודעים שאני מתמשכל, אבל לא יודעים על שאר מעשיי. אם רק היו יודעים מה אני קורא וכיצד אני נוהג — היו סוקלים אותי באבנים. אינני יכול לדבר על כך עם איש בחברה ובסביבה שלי..."

אותו אברך־משי ממשיך לספר ללוי־יצחק הירושלמי מעט על מישטרת־הגטו הדתית, המונעת את ההשכלה מאברכי־המשי: „אתה יודע מה זו, הסיירת של ר' אהרל'ה'? אתה שמעת רק על סיירת הכפיחות בדרכים.

בשכונות שלנו, החרדיות, יש רק סיירת ר' אהרל'ה. המרכז שלה נמצא בישיבת תולדות אהרון'. החברה מהסיירת הזאת בולשים, חוקרים וגם עושים שפטים. יש גם חבורה מגוכשת של, שבאבניקים' שהסיירת מפתיעה בהם. כאשר, שבאבניק' רואה בחור־ישיבה נכנס לסיפריה, או קורא עיתון, או צופה בטלוויזיה, או הולך לקולנוע, או יוצא עם בחורה — מייד יש, מסירה' והסיירת של ר' אהרל'ה אינה יושבת בחיבוק ידיים...

„תחילה רק מזהירים. אם האזהרה אינה מועילה — „מכבדים' במלקות. צעירים המקבלים מכות אינם מתלוננים. למה? פוחדים מאיבוד השם הטוב. צעירות — רק מוזהרות..."

למישמע הזוועה הזאת נשאלת השאלה; האם זוהי החברה הפלוראליסטית שמציע לנו השר זבולון המר, או שבקירבנו מצויים כיסים של חשכת ימי־הביניים והגטו, שמאיימים על עצם חיינו התרבו־תיים בארץ.

תולעי תרבות

הטפיל

ח"כ משה שמיר הינו תופעת טבע חסרת תקדים, המתבוססת מזה 40 שנה בחוויה הישראלית ומתפלשת באותיות ו־הצהרות מדיניות חלולות, כשהיא נוהגת, כותבת, נואמת, ומתקיימת כשגרירת כל הנלעג והבזוי מיהדות הגולה בארץ זו.

בשבוע שעבר פנה שמיר לראש עיריית ירושלים, טדי קולק, בתביעה הקנטרנית שאינה מייצגת את הרוח, או את טובת הציבור, ושלא להזכיר את הטעם הטוב. מתוך פנייתו של הסופר לשעבר וח"כ ארץ ישראל השלמה בהווה, מתברר כי: „קריאות המואזין הנשמעות בירושלים מפריעות את מנוחתו של המלין, המתגורר ברובע היהודי — והוא מבקש לשלול מכוהני הדת המוסלמיים את זכותם להש־תמש ברמקולים כדי לקרוא למאמיניהם לתפילה המתקיימת לפנות בוקר."

פנייה „סובלנית" ו/או קנטרנות זו מצידו של אדם המתיימר זה למעלה מ־30 שנה לשמש כמצפון ודובר לבני דורו, אדם שהשתמט מקרב בכל מערכות ישראל, אדם שישב מאחורי שולחן כתיבה שעה שנשים לחמו ונהרגו במלחמת השחרור, אדם ש־מעולם לא איים עליו המות כלוחם בשדה הקרב על עצם קיומנו בארץ הזאת. פנייה זו מצידו היא מעשה של טפילות תרבותית רוחנית חסרת תקדים, שבכוחה להמחיש עד לאיזו דרגה יכול להדרדר פאשיסט יהודי ממוצא, ולהיפך בן צלם לאותה גזענות קנטרנית ששלחה 6 מיליון יהודים לאן ששלחה.

האגדה מספרת שכאשר חרב בית שני, חדר יתוש לאוזנו של טיטוס וזימזם ב־תוכה עד שהביא לטרופו ולמותו. סכירת פיו של בעל הרהב הזה משה שמיר על־ידי ראש עיריית ירושלים, מביא לתקווה ש־שמיר ירווה נחת מקולות המואזין באותה מידה שאוזנו של טיטוס רוותה נחת מ־היתוש. וכאמור, מהרסייך ומחרבייך ממך יצאו.

בחטף

„רומן" נאצי קצר

● בעוד מחלקת הדראמה של הטלוויזיה הישראלית מתכוננת להתחיל בחודש הבא בצילומי סרט על־פי הסיפור רומן זעיר מאת יצחק בן־נר, בעימוין של **עודד קוטלר** ובכיכובו של **דן בן־אמוץ**, הרי הקרנתו של הסרט חידבת חיזעה על־פי סיפורו של **ס. יזהר**, שנועדה ל־16 בחודש זה, נדחתה שוב. הסיבה הפעם (הקרנת הסרט כבר נדחתה פעם) היא הצמידות שבין תאריך ההקרנה לראשית פגישות ועדות העבודה הישראליות—מצריות ● בסוף חודש ינואר עומד להיערך במערב־גרמניה מיפגש סיפרותי יוצא־דופן. בראש המיפגש, שיימשך שבוע ימים, יעמוד הסופר הגרמני הנודע **גינטר גראס**. משתתפי המיפגש יהיו מתרגמי יצירותיו של גראס ל־10 לשונות. סיבת הכינוס: הקשיים הרבים שבהם נתקלים המתרגמים בתירגום סיפרו האחרון דג הפופטית (העולם הזה, 2100). את העיברית ייצג בכנס זה **חיים איזק**, חבר מערכת דבר, שתירגם כבר את תוף הפח של גראס. אגב, בחודש הבא עומד לראות אור ספר נוסף של גראס בתרגומו של איזק, וזהו מיזמנו של שבלול, ספר עב־כרס שבו בוחן מחברו את סכנות העבר וההווה של החברה הגרמנית, תוך שהוא מזהיר בעיקר מפני המיליטאנטיות של „השמאל החדש" בגרמניה ● בהוצאת זמורה ביתן מודן עומד לראות אור בקרוב ספר חדש מאת **בנימין תמוז**. ספר זה הוא בבחינת המשך לטריילוגיה אליקום שראתה אור בשנות ה־60' המאוחרות ● במדורו „אנתולוגיה גרמנית" המתפרסם במדור הספרות של דבר, פירסם הפרו־פסור **שמעון זנדבנק** תרגום שיר מאת המשורר הגרמני הנודע **גוטפריד בן**.

מנחם פרי
1.000.000

בפתיחת דברי הערכתו למשורר ציין זנדבנק: „גוטפריד בן (1886—1956) היה רופא ברלינאי, שלאחר „רומן" קצר עם המישטר הנאצי ושתיקה ממושכת..." ניסוח סיפרותי־דיפלומטי זה של „רומן קצר", מעלים מעיני הקורא מספר עובדות החור־גות מניסוח זה. כמה חודשים אחרי עלייתו של **אדולף היטלר** לשילטון בגרמניה, פירסם גוטפריד בן סיפרון תחת הכותרת אמנות ושילטון, שבו תאר עד כמה הוא משתוקק לחזור לחומר ההיולי שבביצת בראשית חמה, ובכמיהתו לאבות־אבותיו. הוא ביקש כרטיס־חבר של המיפלגה הנא־צית, וכתב: „אנחנו נכנסים לתקופת הגי־ניאולוגיה (מדע חקר ההתפתחות של האדם, המישפחה ושושלת היוחסין)." בתמורה לכך בחר בו היטלר כחבר באקדמיית הסופרים שלו, בחירה שהביאה את גוטפריד בן לטעון בין השאר: „הצבא הוא הצורה האריסטוקראטית של ההגירה..." אכן, „רומן קצר" זה בין המשורר לנאצים, הוא ניסוח אקדמי מסוגנן ● ציפורי מו"לות תל־אביביים לוחשים כי עיסקת השנה במו"לות העיברית, היתה מכירת שנתון־השירה ס/קריאה על־ידי הוצאת מפעלים אוניברסיטאיים לידי הוצאת ה־ספרים של הקיבוץ המאוחד. במהלך ה־עיסקה שולם למו"ל הקודם 20 מיליון לירות ישראליות. אגב, עורך ס/קריאה, **ד"ר מנחם פרי**, לא יכהן השנה כחבר בוועדה מטעם מישרד־החינוך־והתרבות ה־מקציבה מענקים לכיתבי־העת לספרות ● שני המשוררים הירושלמים **הארוד שימל** ו**דנים פיליק**, סולקו באחרונה מאגודת הסופרים העיבריים בישראל. ה־סיבה: אי־תשלום דמי החבר באגודה ● כתבו הצבאי של ידיעות אחרונות, **איתן חבר**, חיבר ביוגראפיה של ראש־הממשלה **מנחם בגין**, ותוך שבוע ימים מכרו סוכניו הסיפרותיים של הבר את זכויות הפירסום לביוגראפיה זו, לתירגום ל־10 לשונות ● מלחין תל־אביבי צעיר שהאזין לדיברי קריינותה של מנכ"ל ה־מועצה לתרבות ולאמנות **לאה פורת** לאופרה כרמן מאת **ביזה** הספיד את המלחין, שמת בגיל 36: „הוא מת מרעב. מעצב, ומאחר שלאה פורת סירבה להעניק לו כסף לביצוע יצירותיו..."

יצחק בן־נר
רומן זעיר

מאת דן שומר

שבט תשל"ח, 18.1.78 שנה 42 המחיר: 12.00 ל"י (כולל מ.ע.מ.) מספר 2107

העולם הזה

סיפורה האישי של החיילת

הטוענת כי שני צעירים

ניצלו בה

כמשך

חודשיים

תשש-אונס

מאדיסטים

דורית בוזו